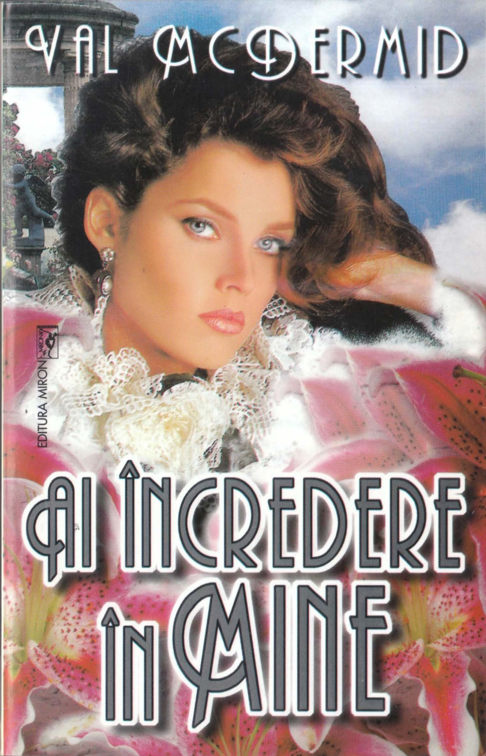

VAL MCDERMID
EDITURA MIRON
AI ÎNCREDERE ÎN MINE

VAL McDERMID

Ai încredere în mine

BLUE GENES

by Val McDermid

VAL McDERMID

Ai încredere în mine

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corector: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95063-2-3

Capitolul 1

În ziua în care a apărut în *Manchester Evening Chronicle* anunțul morții lui Richard, mi-am dat seama că nu mai puteam amîna curățenia în casă. Dar mai era ceva ce trebuia să fac mai întîi. Am rămas în pragul salonului, ce aparținea bărbatului care fusese iubitul meu vreme de trei ani, cu Polaroid-ul în mînă, încercînd să imortalizez haosul. Încet, am întors lentile aparatului în jurul camerei, căutînd să înregistrez cît mai fidel pe film fiecare secțiune a încăperii. Era unul din momentele acelea cînd nu mă puteam baza exclusiv pe amintiri. O fi fost Richard plecat, dar eu una nu voiam să-mi asum nici un fel de riscuri. Detectivii particulari care fac treaba asta rareori mai ajung să devină membrii în Organizația Panterelor Gri.

Imediat ce am avut o imagine cît mai clară a camerei aşa cum era în momentul acela, din casa care era aidoma bungalovului meu de alături, m-am apucat să fac ordine printre lucrurile care zăceau în teancuri pe unde te-ai fi aşteptat mai puțin; cărți, reviste, CD-uri, benzi, casete video promoționale, toate nimicurile care întruchipează viața unui ziarist ce se ocupă cu muzica de

rock. După care m-am apucat să le aranjez. Cărțile le-am ordonat alfabetic pe rafturile din bibliotecă. La fel şi CD-urile. Benzile le-am pus în cutii special cumpărate de Richard într-o duminică cînd am reuşit să-l tîrăsc după mine prin Ikea, un fel de echivalent al anilor '90, pentru cumpărarea unui inel de logodnă. Mai mult, am şi montat acele rafturi special pentru el, numai că Richard nu a ajuns niciodată să le folosească, preferînd să-şi vadă benzile puse grămadă pe fotolii sau pe podea. Am alungat repede emoțiile aduse de acea amintire şi am continuat să muncesc. Revistele le-am dus, undeva, departe de vedere, tocmai pe terasa care leagă cele două case ale noastre în partea din spate.

M-am sprijinit de perete şi am aruncat o privire în cameră. Cînd oamenii spun „E o treabă murdară, dar cineva tot trebuie s-o facă", cum se face că nu credem niciodată că tocmai pe noi va cădea bucuria să prindem bățul tocmai de partea care s-a murdărit? Am oftat şi m-am forțat să continui. Am golit scrumierele, am adunat pixurile şi creioanele şi le-am îndesat în cutia de bere *Sapporo* pe care a folosit-o în acest scop de cînd l-am cunoscut. Am adunat carnețelele, bucățile de hîrtie şi plicurile pe care îşi notase numerele de telefon importante şi tot felul de citate, şi, atentă să nu le amestec şi mai mult decît erau, le-am dus în biroul său, care era birou atîta vreme cît nu era ocupat de fiul său, Davy, în vîrsta de nouă ani, cînd venea în vizitele programate. Le-am lăsat să cadă pe masa de lucru pe care deja se mai afla un teanc asemănător.

Întoarsă în salon, am fost uimită de efect. Arăta aproape ca o cameră în care aş fi putut să stau confortabil. Curățată cît de cît era chiar posibil să vezi modelul covorului antic marocan care acoperea mare parte din podea, unde mai pui că acum canapelele puteau primi în îmbrățişarea lor moale chiar cinci oameni, aşa cum fuse-

seră create original. Am realizat pentru prima dată ca măsuța de cafea avea pe ea un mic pătrat de cristal, chiar pe mijloc. De o veşnicie încercasem să-l conving pe Richard să aranjeze camera ca să se poată numi o încăpere cît de cît civilizată, numai că el îmi opusese mereu rezistență. Însă acum, deşi îmi făcusem damblaua, n-aş fi putut spune că eram şi fericită. Nu puteam uita motivul pentru care mă omorîsem să fac ordinea acolo şi ceea ce mă aştepta mai departe.

Anunțul morții lui Richard era numai începutul unui întreg lanț de evenimente care aveau să fie mult mai stresante decît curățenia în salon.

M-am gîndit chiar să mătur covorul, dar ar fi fost o încercare hazardată şi cam bizară din punctul de vedere al oamenilor, ținînd cont că se presupunea că tocmai îmi pierdusem iubitul. Şi nu voiam să las impresia de bizarerie. Am trecut prin spatele casei spre locuninţa mea ca să-mi schimb treningul cu ceva mult mai potrivit ocaziei tragice: o fustă de stofă de lînă neagră, cu un model simplu, luată de la un magazin cu modele franțuzeşti. Există momente în viața unui detectiv particular cînd e mai bine să arate ca şi cum ar fi gata să crape de greață decît să se dea drept Femeia-Minune.

Tocmai dădeam să închid uşa terasei de la Richard cînd soneria lui scoase un vaiet prelung de chitară care era dealtfel refrenul de la *Layla* a lui Eric Clapton. *Fir-ar să fie* am murmurat neauzită. Indiferent cîtă atenție dai detaliilor, nu se poate să nu uiți ceva pînă la urmă. Nu mai țineam minte ce alte refrene mai erau la soneria-minune a lui Richard, dar aş fi putut jura că trebuia să existe şi ceva mai potrivit în afara chitării plină de vaiet a lui Clapton. Poate ceva de la The Smiths, m-am gîndit, în timp ce încercam să-mi compun expresia unei femei profund îndurerate. Dar oare cum naiba ar trebui să arăt? m-am întrebat o secundă. Ce poartă în sezonul

ăsta o femeie îndoliată? Nici măcar nu mai poţi apela la dîrele de rimel scurs pe obraji în aceste timpuri, în care se poartă numai rimel care nu se mai scurge nici dacă ai intra cu faţa sub o cascadă.

Am inspirat adînc şi, sperînd din tot sufletul să iasă bine, am deschis uşa. Corespondenta de la *Manchester Evening Chronicle,* cea care se ocupa de infracţiuni, stătea în prag, cu părul negru atît de răvăşit, încît arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o explozie de proporţii.

– Kate! M-a anunţat prietena mea, Alexis. Făcu un pas înainte şi mă îmbrăţişă. Nici nu-mi vine să cred, a adăugat cu un tremur în glas. Se dădu apoi puţin în spate să mă privească cu lacrimi în ochi. Uite ce mai rămăsese din copoiul care alerga după noutăţi. De ce nu ne-ai chemat? Cînd am citit în ziar... Kate, ce naiba s-a întîmplat?

Am privit precaută peste umărul ei. Strada părea pustie. Am prins-o cu un braţ pe după umeri şi am tras-o înăuntru, închizînd uşa după ea.

– Nimic. Richard e bine, i-am răspuns, conducînd-o pe hol.

– *Ce face?* se supără Alexis, oprindu-se şi încruntîndu-se la mine. Dacă e aşa de bine, cum se face că tocmai am citit în ziarul din seara asta c-a murit?

– Dacă o să mă laşi şi pe mine să scot un cuvînt, atunci o să-ţi explic, i-am zis, intrînd în salon. Poţi să mă crezi pe cuvînt, Richard e bine.

Alex se opri ca trăsnită în prag, privind cu gura căscată curăţenia din jur.

– Ah, nu, nu e deloc bine, mi-a zis pe un ton plin de suspiciune şi cu accent pronunţat de Liverpool. Nu e deloc bine, dacă şi-a lăsat salonul aşa. În cel mai bun caz are o cădere nervoasă serioasă. Ce mama naibii se petrece aici, KB?

– Nu-mi vine să cred c-ai citit anunţul mortuar, i-am

zis, aruncîndu-mă pe canapeaua apropiată.

– Nu, în mod normal nu citesc aşa ceva, admise Alex, lăsîndu-se să cadă pe canapeaua din faţa mea. Însă cum eram la o secţie de poliţie, aşteptîndu-l pe inspectorul de serviciu să-mi dea o declaraţie despre un mic incident în care a fost implicat un uzi şi un rottweiler mot, şi cum tipul nu părea deloc grăbit să stea de vorbă cu reprezentata presei, am citit tot ce era în ziar, mai puţin anunţurile matrimoniale. Şi foarte bine am făcut. Deci, ce se petrece? Dacă nu e mort, cine naiba are un dinte atît de mare împotriva lui, încît să-l dea drept mort? Bătu ziarul cu un deget pătat de nicotină.

– Eu am dat anunţul, i-am zis.

– Aha, deci aşa vrei să-l anunţi că s-a terminat totul între voi, mă întrerupse ea înainte ca eu să pot continua. Dar parcă lucrurile dintre voi se lămuriseră, nu?

– Cam aşa, i-am răspuns printre dinţi. Netezirea lucrurilor dintre mine şi Richard ar fi luat întregului personal de la o spălătorie cam o lună pentru rezolvare. Nouă ne luase şi mai multă vreme.

– Deci, ce se întîmplă? mă întrebă Alexis. Ce naiba putea să fie aşa de important, încît să-ţi faci prietenii să sufere un atac de cord citind că flăcăul a dat ortu' popii?

– Nu poţi să nu mai exagerezi în stil jurnalistic măcar o dată? am oftat. Tu ştii, şi eu ştiu, că nimeni, nici o persoană sub şaizeci de ani nu se apucă să citească anunţurile cu morţii. Iar eu a trebuit să folosesc un nume adevărat şi o adresă şi m-am gîndit că dacă Richard tot e plecat pînă la finele săptămînii, n-o să se supere nimeni dacă le folosesc pe ale lui, i-a explicat. Şi nici el n-o să se supere, dacă nu-i spui tu.

– Treaba asta depinde în mare măsură dacă şi tu îmi explici pentru ce ai dat anunţul, mi-o întoarse Alexis cu drăgălăşenie. Acum mirosea o poveste cel puţin interesantă. Vreau să zic, cred c-o să observe şi el că se

petrece ceva, adăugă, privind în jur. Nu cred că ştie că amărîtul ăsta de covor are şi model.

– Am făcut poze înainte să încep, i-am mărturisit. Cînd termin treaba, o să pun totul la loc exact cum a fost înainte. N-o să observe nimic.

– Ba o să observe cînd o să-i arăt eu anunţul, m-a contrat Alexis. Dă-i drumu' KB. Cu ce naiba te mai joci acum? Ce-i cu numărul ăsta de văduvă îndurerată? Se instală comod pe canapea şi-şi aprinse o ţigară. Se zisese cu scrumierele mele curate.

– Nu pot să-ţi spun, i-am răspuns cu dulceaţă în glas. Trebuie să apăr condifenţialitatea clientului.

– Vrăjeală, mă apostrofă Alexi. Tu acum stai de vorbă cu mine, KB, nu cu curcanii. Haide, scuipă tot. Sau altfel, primul lucru pe care o să-l vadă Richard cînd o veni acasă este...

Am închis ochii şi am murmurat un vechi blestem ţigănesc. Nu că aş cunoaşte cumva limba lor, dar am învăţat blestemul din cauză că am tot refuzat să cumpăr de la ei amulete norocoase, şi asta prea des. Dar, credeţi-mă, ştiu precis ce anume spun ţiganii. Am stat să cumpănesc şansele. Desigur, puteam să fac abstracţie de ameninţarea ei şi să sper că nu-i va spune nimic lui Richard, mizînd pe faptul că amîndoi se prefac că fiecare dispreţuieşte profund domeniul celuilalt şi extind această falsă duşmănie şi în relaţiile personale. Pe de altă parte însă, gîndul că va trebui să-i explic lui Richard că tocmai *eu* sînt direct răspunzătoare pentru acel anunţ, nu mă tenta deloc. Aşa că am cedat în faţa şantajului.

– Foarte bine, va trebui însă să rămînă neoficial, i-am zis cu ranchiună.

– De ce? vru Alexis să ştie.

– Pentru că, dacă am puţin noroc, se va aduce în faţa instanţei întreaga problemă într-o zi sau două. Dar, dacă cineva trage clopotele de avertizare înainte, băieţii

răi vor lua primul tren care pleacă din oraş şi nu mai punem mîna pe ei.

– Ți-a mai spus cineva pînă acum că ai tendințe melodramatice, KB? m-a întrebat Alexis rînjind.

– Cam exagerat din partea unei femei care şi-a început articolul de azi cu: *„Polițişti sub acoperire au depistat cuibul de nebunii al unui mare traficant de droguri într-un raid întreprins în zori"*, cînd amîndouă ştim foarte bine că doi amărîți de la Echipa de Droguri n-au făcut decît să răstoarne cu fundu-n sus alcovul amantei unui pîrlit de traficant de doi bani, am comentat eu.

– Mda, mă rog, trebuie să-l faci cît mai captivant, pentru că, altfel, dementii ăia de la birourile de ştiri îți dau papucii cu tot cu articol. Dar nu despre asta vorbeam noi. Vreau să ştiu de ce trebuie Richard să fie considerat mort?

– E o poveste lungă şi complicată, am zis, sperînd s-o fac să-şi piardă interesul.

Alex zîmbi încîntată şi suflă un nor de fum pe nări.

– Superb! se entuziasmă ea. Genul meu preferat de poveste.

– Firma clientului meu este una de fabricanți de monumente, am început. Ei sînt cel mai mare furnizor de pietre memoriale din tot sudul Manchester-ului. Au venit la noi pentru că au primit un adevărat val de plîngeri de la clienții lor care declară că au plătit pentru monumente care nu au mai apărut.

– Vrei să zici că există cineva care şterpeleşte pietre funerare?

– Mai rău de atît, i-am zis eu serioasă. Din punctul meu de vedere, aveam de-a face cu cel mai josnic tip de escroci. Clientul meu este victima unei escrocherii de proporții. Din cîte am reuşit să aflu pînă acum, sînt cel puțin doi oameni implicați, un bărbat şi o femeie. Apar în pragul caselor îndoliate şi se prefac că vin din partea

firmei clientului meu. Mai scot şi aceste cărţi de vizită pe numele clientului meu, complete, cu numere de telefon şi adresă, totul absolut în regulă. Singurul lucru prost este faptul că numele înscrise pe cărţile de vizită sînt necunoscute firmei clientului. Pentru că nu se folosesc de numele celor din personalul pe care-l are. Întotdeauna se duc seara la oameni, după orele de program, astfel că aceia nu pot suna la firmă ca să verifice. Şi vin de regulă singuri, fără artilerie grea după ei, dacă se poate spune aşa. Unde a murit o femeie, acolo apare şi individa noastră. Acolo unde a murit un bărbat, apare nemernicul.

– Şi unde-i clenciul? întrebă Alexis.

– După rutina de condoleanţe şi lacrimi, le explică amărîţilor că firma a adoptat o nouă strategie de apropiere de clienţi, vizitîndu-i pe aceştia direct acasă, ca să-i ajute să aleagă un monument potrivit. După care încep cu chestia aceea cu ofertele speciale, de parcă ar oferi porţie dublă de glazură. Cunoşti cum merge treaba – o ofertă specială, transport deosebit de marmură din Italia sau granit din Aberdeen, puteţi să fiţi unul dintre oamenii pe care i-am ales pentru a demonstra calitatea serviciilor, perioadă limitată pentru oferta specială...

– Mda, cunosc, mormăi Alexis. Şi dacă nu semnează contractul în seara aceea au pierdut marea ocazie, am sau nu dreptate?

– Absolut. Deci, amărîţii ăştia, care şi aşa au viaţa făcută praf, pentru că tocmai şi-au pierdut partenerul, soţul, soţia, tatăl sau mama, fiul sau fiica, se lasă înşelaţi fără probleme numai ca un nemernic de genul ăsta să-şi poată cumpăra un costum ultimul răcnet sau un afurisit de telefon pentru maşină, am spus furioasă. Ştiu cum vine regula aceea, că nu trebuie să te implici emoţional într-un caz, dar sînt momente în care, dacă rămîi rece şi dezinteresată, arată doar că eşti inuman, nu plin de bun-

simț. Acesta era unul din astfel de cazuri.

Alexis aprinse o altă țigară și dădu din cap.

– Niște ființe josnice, zise cu dezgust. Niște tîrîtoare de douăzeci și patru de carate. Deci iau banii și dispar în noapte, lăsîndu-i pe clienții clientului tău să aștepte la nesfîrșit un monument- fantomă, nu?

– Cam așa ceva. Sînt un cuplu de ticăloși fără pic de scrupule. Am stat de vorbă cu cîteva dintre victime și mi-au spus că tipa chiar i-a dus cu mașina pînă la primul automat ca să-și scoată tot ce aveau pe cărțile de credit. Am dat din cap, amintindu-mi fețele victimelor. Au arătat o asemenea gamă de emoții, încît una a fost mai dureroasă decît precedenta. Tristețe și suferință, apoi furie cînd își amintiseră cum se lăsaseră înșelați și un amestec de rușine și de resentimente că fuseseră atît de naivi. Oricum, nu a avut rost să le spun că, dacă aș fi fost eu în locul lor, o cinică cu experiența străzii, tot aș fi căzut în plasa tîlharilor. Pentru că mai mult ca sigur c-aș fi făcut-o, asta-i partea cea mai rea, am adăugat cu amărăciune.

– Suferința și tristețea te aduc în starea asta, încuviință Alexis. Ultimul lucru la care te aștepți în asemenea momente este că de fapt ești înșelat în stil mare. Uită-te numai în cîte familii se întîmplă ca unii să nu mai vorbească cu ceilalți din cauză că unul a făcut ceva scandalos chiar după moartea altcuiva, cînd toată lumea se împleticește fără rost, cu mintea aiurea că nu l-ai mai recunoaște. După ce a doua nevastă a unchiului Joe, Tereza, a venit la înmormîntarea bunicii, îmbrăcată chiar cu haina ei de blană, pentru ai mei a fost ca și cînd ar fi murit și ea. Tata n-a lăsat-o pe mama să-i trimită nici măcar o ilustrată de Crăciun timp de vreo zece ani buni. Pînă cînd a făcut cancer unchiul Joe, bietul de el.

– Mda, mă rog, faptul că noi știm că bieții oameni n-au avut nici o vină că s-au lăsat înșelați, nu înseamnă

că lor le este cu ceva mai uşor. Singurul lucru care i-ar ajuta cu adevărat ar fi ca eu să-i prind pe nemernici.

– Şi cum rămîne cu curcanii? Nu s-au dus să raporteze escrocheria?

Am ridicat din umeri.

– Numai unul sau doi. Majoritatea au sunat doar la clientul meu. Este vorba de mîndrie, nu crezi? Oamenii nu vor să-i lase pe ceilalţi să creadă că nu mai pot face faţă doar pentru au pierdut pe cineva drag. Mai ales dacă au fost înşelaţi atît de grosolan. Ca atare, ofiţerul Dibble are numai cîteva incidente pe ici, pe colo raportate. Nu aveam nevoie să-i spun unui reporter de la ziar că nu era un caz care să devină o prioritate absolută pentru cei de la poliţie, care trebuia să facă faţă unui adevărat val de atentate cu arme ce făcea noi victime în fiecare săptămînă, în pofida aşa-zisului armistiţiu între bande.

Alexis mi-a zîmbit cu cinism.

– Nu e tocmai genul de caz pe care băieţii de la departament să vrea să-l ia şi să se umple de glorie. Singura cale prin care să fie forţaţi să-l accepte ar fi ca o ziaristă tembelă ca mine să-l miroasă şi să-l scoată în ziar cu titluri de-o şchioapă. Atunci n-ar mai avea de ales.

– Acum este prea tîrziu pentru treaba asta, i-am răspuns.

– Scîrbele, comentă Alexis cu acreală. Deci ai băgat la ziar anunţul morţii lui Richard ca să încerci să-i atragi spre tine?

– Mi s-a părut singura cale prin care să apuc să-i văd la faţă, i-am răspuns. E clar, din cîte am aflat de la victimă, că indivizii citesc toate anunţurile mortuare. Richard a plecat din oraş cu un grup, aşa că m-am gîndit s-o rezolv cîtă vreme nu-i el. Dacă totul merge bine, mai mult ca sigur c-o să vină cineva aici în următoarea ju-

mătate de oră.

– Da, te-ai gîndit bine, mă aprobă Alexis. Sper să meargă. Dar de ce nu te-ai folosit de numele şi de adresa lui Bill? Parcă-i tot în Austria sau m-am înşelat?

Am clătinat din cap.

– Aş fi făcut-o, numai că vine în după-amiaza asta. Bill Mortensen, partenerul senior de la *Mortensen and Brannigan – Detectivi Particulari şi Consultanţi de Securitate* – fusese în Australia în ultimele trei săptămîni, a doua sa călătorie acolo din ultimele şase luni, o treabă care mie îmi mirosea a necaz. O să-şi folosească căminul ca un fel de zonă de odihnă, după zborul cu avionul. Aşa că n-a mai rămas decît Richard. Îmi pare rău că ai pierdut vremea cu condoleanţele false. Şi îmi pare rău dacă treaba asta te-a necăjit, am adăugat.

– Nici o problemă. Ştii, nici n-am prea crezut că a murit. M-am gîndit că era numai o glumă proastă, mai ales că mi-am zis că, dacă chiar se întîmpla nenorocirea, mă anunţai şi pe mine, dinainte. Sper că pricepi ce vreau să spun. În plus, mai este ceva ce vreau să-ţi spun.

Dintr-un motiv necunoscut, Alexis a început să-şi ferească privirea. Se uita aiurea prin cameră, de parcă pereţii lui Richard ar fi fost pentru ea o sursă de inspiraţie. După care s-a apucat să-şi scotocească prin poşeta încăpătoare, care o făcea pe a mea să pară numai o mică poşetuţă din care ea îşi scoase un pachet nou de ţigări, îl desfăcu şi-şi aprinse o ţigară.

– E vorba de Chris, mi-a răspuns, exhalînd un nor de fum.

Altă tăcere prelungă. Chris era partenera lui Alexis, arhitectă în biroul unei mari firme din oraş. Din punctul meu de vedere, fuseseră împreună mai mult decît Mickey şi Minnie. Amîndouă abia terminaseră de construit casa visurilor lor departe de civilizaţie, după planurile lui

Chris. Iar acum Alexis vorbea ca un crainic de la BBC, care tocmai anunța moartea vreunui membru al familiei regale sau un divorț iminent între aceiași membri ai aceleiași familii cu sînge albastru.

– Ce s-a întîmplat cu Chris? am întrebat nervoasă.

Alexis și-a trecut o mînă prin păr, după care m-a privit pe sub sprîncene.

– E gravidă.

Înainte să fi putut spune ceva, soneria de la ușă a lăsat în aer refrenul de la *Layla* din nou.

Capitolul 2

Eu m-am uitat la ea şi ea la mine. Şi am văzut fericirea sinceră amestecată cu un strop de nelinişte. Bănuiesc că Alexis mi-a văzut în clipa aceea toată lucrarea dentară. Înainte să-mi pun iar în funcţiune corzile vocale, Alexis era deja în picioare, îndreptîndu-se spre uşa de sticlă a terasei.

– Ăsta trebuie să fie comerciantul tău cel scîrbos, mi-a zis. O să ies pe la tine prin casă. Să mă suni mai tîrziu, adăugă înainte să dispară pe terasă.

Simţindu-mă la fel de buimacă precum cineva care tocmai şi-a pierdut întreaga familie în vreun accident idiot, m-am prelins pînă la uşa din faţă într-un soi de ameţeală cenuşie. Tipul de cealaltă parte a pragului arăta ca ucenicul unui antreprenor de pompe funebre de mare clasă. Costum negru, cămaşă albă ce strălucea ca o reclamă de săpun în luminile străzii, cravată închisă la culoare. Pînă şi părul strălucea întunecat, asortîndu-se perfect ca pantofii lucioşi. Singura nepotrivire era faptul că, în loc să aibă paloarea distinsă a unuia de la un salon de înmormîntări, pielea lui avea acel bronz uşor pe care majoritatea dintre noi nu ni-l putem permite în aprilie.

– Doamna Baclay? m-a întrebat cu o voce adîncă şi plină de demnitate.

– Exact, i-am răspuns, optînd instantaneu pentru un uşor tremur al glasului.

O mînă a individului şerpui pînă în buzunarul de sus al costumului, scoţînd de acolo o carte de vizită.

– Sînt Will Allen, doamnă Barclay. Îmi pare sincer rău pentru pierderea suferită, mi-a zis, fără a-mi oferi însă cartea de vizită.

– Sînteţi un prieten de-al lui Richard? Cineva cu care lucrează – a lucrat – în trecut?

– Mi-e teamă că nu, doamnă Barclay. Nu am avut norocul să-l cunosc pe răposatul dumneavoastră soţ. Nu, eu sînt de la *Greenhalgh and Edwards.* Îmi oferi cartea de vizită, înclinîndu-şi capul cu gravitate. Mă întreb dacă putem sta puţin de vorbă, în linişte.

Am studiat o secundă cartea de vizită. Mi-am dat seama imediat că provenea de la una dintre acele maşinării pe care le găseşti de regulă pe lîngă staţiile de benzină şi service-uri. Cele de pe M6, de la Hilton Park sînt cele mai bune; au cărţi de vizită albe făcute din cel mai fin carton. Pui trei litere în fantă, alegi un logo, introduci textul şi primeşti pe loc şaizeci de cărţi de vizită. Nimeni nu pune o întrebare. Unul dintre cele mai mari mistere ale universului rămîne faptul că nemernicii şi tîlharii se prind întotdeauna cu mult mai repede de minunile oferite de tehnica modernă, decît ceilalţi cetăţeni cinstiţi. În vreme ce majoritatea cetăţenilor se uită la maşinăriile astea cu scepticism, nemernicii le folosesc cu spor pregătindu-şi cîte documente false au chef. Acea bucăţică de carton dicţional tocmai îmi spunea că-l aveam în faţă pe *Will Allen, Consultat Senior de la firma Greenlagh and Edwards, Plăci memoriale, cu sediul în The Garth, Cheadle Hulme.*

– Mai bine să intrăm în casă, i-am zis cu tristeţe,

dîndu-mă înapoi şi lăsîndu-l să treacă pe lîngă mine. Tocmai pe cînd mă pregăteam să închid uşa, am văzut-o pe Alexis ieşind de la mine de acasă şi făcîndu-mi veselă cu mîna.

Allen o pornise nesigur pe hol spre salon, singura uşă care era deschisă. Meseria mea era foarte importantă şi cazul asemenea, dar nu m-am încumetat să fac curat în toată casa, salonul mi-a ajuns pentru o sută de ani.

– Pe aici, vă rog, i-am zis, invitîndu-l să se aşeze pe canapeaua de-abia eliberată de Alexis.

Individul s-a aşezat tacticos, ridicîndu-şi pantalonii cu grijă ca să nu facă genunchi. La lumină, costumul întunecat părea să fie mai degrabă un *Jasper Conran şi nu un Marks and Spender;* escrocarea văduvelor era în mod categoric o afacere rentabilă.

– Vă mulţumesc c-aţi fost de acord să mă primiţi, doamnă Barclay, îmi zise Allen, grija scurgîndu-i-se din glas precum mierea de pe un borcan. Era proaspăt tuns şi ras, aducînd foarte bine cu John Cusack în ipostaza lui cea mai fermecătoare. Moartea soţului dumneavoastră a fost subită? mă întrebă, încruntîndu-se compătimitor.

– Accident de maşină, am răspuns, încercînd să-mi ascund un suspin. Grea muncă actoria. Chestia asta aproape că m-a convins că faimosul Kevin Costner îşi cîştiga pe bune milioanele de la un singur film.

– Tragic, intonă el. Să-l pierdeţi tocmai în floarea vîrstei. Tragic. Dacă o mai ţinea mult aşa, nu mai aveam nevoie să joc teatru. Aveam să plîng de-a binelea. Şi nu de tristeţe.

Am privit cu înţeles spre cartea lui de vizită.

– Domnule Allen, eu tot nu pricep. Pentru ce anume aţi venit pînă aici?

– Compania mea asigură pietre funerare de cea mai bună calitate pentru cei dragi pe care i-au pierdut şi alte

monumente. Elementul principal pentru unii oameni ca dumneavoastră îl reprezintă calitatea, mai ales că ați pierdut pe cineva atît de tînăr. Cred că vreți să fiți sigură că tot ceea ce alegeți va trece cu succes peste testul timpului. Zîmbetul lui solemn era gata să treacă peste testul sincerității. Dacă chiar aş fi fost o văduvă copleşită de durere, probabil că pînă acum aş fi fost deja îndrăgostită de el.

– Dar cei de la salonul de pompe funebre mi-au zis că se vor ocupa ei de tot, i-am răspuns eu, mergînd pe linia buimăcelii.

– În mod tradițional, desigur, ne-am baza şi în continuare pe directorii de înmormînțare ca să ne recomande clienții, dar am descoperit că nu putem ajunge cu ceva la adevărat satisfăcător de ambele părți mergînd pe linia asta, îmi zise Allen confidențial. Atunci cînd faci aranjamentele necesare pentru o înmormîntare, sînt de regulă prea multe probleme de care trebuie să vă ocupați. Ca atare, în asemenea circumstanțe este foarte dificil să acorzi întreaga atenție pietrei funerare sau monumentului pe care vreți să-l alegeți.

Am dat din cap cu înțelegere.

– Înțeleg ce vrei să spuneți, am zis cu oboseală în glas. Totul parcă se încețoşează şi nimic nu mai contează cu adevărat.

– De aceea am şi ajuns la concluzia că ne trebuie o altă strategie. O piatră funerară sau un monument este ceva ce durează şi este foarte important pentru cei rămaşi în viață ca acesta să simbolizeze toată dragostea sau respectul pe care l-au avut pentru cel decedat. Noi, la *Grenlagh and Edwards* am simțit că această chestiune extrem de importantă ar trebui discutată în linişte, acasă la client, unde acesta nu este tulburat de alte gînduri legate de deciziile ce trebuie luate într-un moment la înmormîntare.

– Înțeleg, am murmurat. Şi pare logic, aşa cred.

– Aşa credem şi noi. Spuneți-mi, doamnă Barclay, ați optat pentru îngropare sau incinerare?

– În nici un caz incinerare, i-am răspuns cu fermitate. O înmormîntare clasică, asta-i ceea ce ar fi vrut Richard. *Dar asta numai după ce va muri cu adevărat,* am adăugat în gînd.

Individul deschise deodată servieta subțire pe care o aşezase lîngă el, pe canapea.

– O alegere excelentă, doamna Barclay, dacă-mi permiteți s-o spun. Este foarte bine să aveți un loc în care să-l jeliți cum trebuie, un centru de comunicare pentru o vreme îndelungată între dumneavoastră şi domnul Barclay. Şi acum, pentru că sîntem încă în perioada de proba a acestei noi rețele de comunicare cu clineții noştri, putem să vă oferim monumentele noastre de cea mai bună calitate la un preț cu o reducere semnificativă de douăzeci la sută, preț pe care, sînt sigur, deja vi l-a spus directorul de înmormîntare. Asta însemnînd că, pentru banii dumneavoastră veți primi ceva cu adevărat de valoare; deci un monument, care înainte vi s-a părut mult peste puterile dumneavoastră, devine deodată valabil. Pentru că, desigur, cu toții ne dorim numai ce-i mai bun pentru dragii noştri, adăugă cu un glas plin de simpatie.

A trebuit să-mi rețin impulsul pe care-l aveam de a-i smulge testicolele şi să le atîrn de o placă de nichel drept monument pentru oportunismul lui cras, însă, după cum am mai spus, mi-am reținut impulsul şi am dat din cap slăbită.

– Cred că da, am zis.

– Mă întreb dacă să profit de această ocazie ca să vă arăt oferta noastră?

Servieta era deschisă la fel ca şi expresia de pe fața lui. Cum aş fi putut refuza?

– Ştiu şi eu dacă...

– Nu aveţi absolut nici o obligaţie, deşi este clar c-ar trebui să încercaţi să obţineţi ceva de valoare pentru banii dumneavoastră. Era deja în picioare, a traversat camera, s-a aşezat lîngă mine şi mi-a pus pe genunchi broşura dntr-o singură mişcare fluidă. Cu asemenea mişcări fantastice şi cu asemenea rapiditate de mînă, ar fi putut să devină noul David Copperfield, dacă ar fi luat-o pe calea cea dreaptă.

Deschise broşura sub nasul meu. Am rămas să mă holbez la o piatră simplă de mormînt, pe care literele stăteau scrise de parcă ar fi fost lipite acolo şi nu gravate.

– Asta este cel mai simplu model pe care-l putem oferi, mi-a zis. Dar trebuie să remarcaţi că este din cel mai fin granit scoţian, gravat după metode tradiţionale şi şlefuit de meşterii noştri. Îmi zise un preţ care făcu să mi se zburlească părul pe ceafă. Banii pe care-i ceream eu într-o zi, păreau un amărît de mărunţiş pe care să-l dai unui cerşetor.

– Şi asta-i cu sau fără reducere? am întrebat.

– Întotdeauna spunem preţurile fără reducere, doamnă Barclay. Deci noi vă oferim acest model la un preţ cu douăzeci la sută mai mic. Şi, dacă vreţi să mergeţi mai departe şi puteţi să plătiţi un mic depozit în bani lichizi plus un cec pentru restul sumei, în seara asta, sînt autorizat să vă ofer încă o reducere cu cinci la sută, deci cu un sfert mai puţin decît preţul original. Mîna lui o acoperi pe a mea, în semn de simpatie.

În acel moment uşa din faţă se deschise, lovindu-se de perete.

– Atenţie la plasa aia, acolo e supa aia acră şi picantă, am auzit un glas cunoscut strigînd. Mi-am închis ochii un moment. Acum ştiam cam ce simţise Maria Magdalena în Duminica Paştelui.

– Kate? Eşti aici? Glasul lui Richard ajunse în salon cu vreo două secunde înaintea lui. Apăru şi el în prag imediat după aceea, cu o plasă din care se împrăştiau arome delicioase într-o mînă şi o ţigară cu marijuana în cealaltă. Privi în jurul camerei fără a-i veni să creadă. Ce mama naibii se petrece? Ce ai făcut în salonul meu?

Intră în cameră, urmat de o pereche de neo-punckişti zburliţi, fiecare cu cîte o pungă de mîncare chinezească în mînă. Pungile acelea păreau să fie singurele lucruri normale din întreaga lor înfăţişare. Fiecare purta în picioare ghete mari de muncitor, cu şireturile legate numai pînă la jumătate, nişte jambiere negre şi groase, şi kilturi pînă la genunchi din tartan greu. Deasupra taliei aveau cămăşi negre fără gulere, cu rupturi strategice prinse cu ace de kilt şi broşe celtice. Peste piepturi, fiecare avea şaluri de tartan de genul celor purtate la emisiunile de televiziune din ajunul Anului Nou de către dansatori, în acele teribile fantezii puse la cale de companiile scoţiene pentru cei plecaţi în exil, care ne făceau pe noi, ceilalţi, să vărsăm de greaţă în paharele de şampanie. Cel din stînga lui Richard avea păr roşcat lăsat lung în creştet şi bine ras în părţi. Celălalt avea un permanent ca de femeie, colorat în toate culorile curcubeului. Fiecare era destul de mare încît să ai nevoie de un fel de hartă de referinţă. Dacă i-ar fi văzut, Mel Gibson i-ar fi angajat pe loc ca să joace în *Braveheart.* Will Allen se holba la ei, cu gura larg căscată.

Richard lăsă plasa cu mîncare chinezească pe masă, în vreme ce falca îi atîrna moale, văzînd în ce fel se transformase salonul lui drag.

– Iisuse, Brannigan, întorc spatele pentru cinci minute şi tu-mi distrugi casa. Şi cine mama dracului mai eşti şi tu? întrebă privindu-l cruciş pe Allen.

Pe chipul lui Allen apăru un fel de grimasă care aducea vag a zîmbet.

– Sînt Will Allen. De la *Greebhalgh and Edwards,* monumente funerare. Pentru monumentul domnului Barclay.

Richard se încruntă.

– Monumentul domnului Barclay? Adică, o piatră de mormînt?

Allen încuviință din cap.

– Nu este tocmai termenul pe care preferam noi să-l folosim, dar, da, piatră de mormînt. E cumva vorba de domnul Richard Barclay?

– Exact.

Richard scutură din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Băgă mîna în buzunarul interior al hainei de piele şi scoase de acolo legitimaţia de ziarist, cu fotografia lui color pe ea. O întinse pînă sub nasul lui Allen.

– Ţi se pare că arăt mort?

Allen sărise deja în picioare, trăgînd din mîna mea broşura. O aruncă cu dexteritate în servieta deschisă, o închise dintr-o singură mişcare, o prinse în mînă şi se grăbi să se strecoare pe lîngă Richard şi cei doi războinici celtici.

– Ah, la dracu', am înjurat, sărind în picioare şi făcîndu-mi loc cu coatele spre uşă ca să-l ajung din urmă pe Allen.

– Vino imediat înapoi, Branningan, trebuie să-mi dai cîteva explicaţii, l-am auzit pe Richard urlînd, în timp ce ajungeam tocmai la uşă.

Allen deja sprinta spre parcarea de maşini, iar eu n-aveam la mine cheile de la tărăboanţa mea. Ultimul lucru la care mă aşteptam era o urmărire în toată regula. Şi Allen era singurul meu fir conducător şi chiar în clipa aceea se pregătea s-o şteargă. Trebuia să fac ceva, repede. Am început să alerg pe alee după el, bucuroasă că singura pereche de pantofi negri din colecţia mea nu aveau tocuri înalte. Atunci cînd omul meu se apropie de

o *Mazda Saloon* argintie, farurile fulgerară scurt şi portierele se deschiseră, iar Allen sări în interiorul ei. Motorul porni imediat. Încă una dintre bucuriile tehnologiei moderne care făceau viaţa tipilor răi mult mai uşoară. Dădu cu spatele, în timp ce motorul şi cauciucurile protestau zgomotos, întoarse imediat şi, făcînd colţul, ieşi de pe străduţa unde locuiam. Oricine l-ar fi văzut arzînd cauciucurile cum o făcuse ieşind în strada principală, şi-ar fi zis că era numai un hoţ de maşini mai indiscret.

Dezamăgită, am oftat şi am pornit-o înapoi spre casă. Luasem numărul de la maşină, dar aveam sentimentul ciudat că treaba asta nu avea să mă ajute prea mult. Oamenii aceia erau prea buni profesionişti ca să se lase prinşi din cauza numărului de la maşină. Cel puţin aveam toată discuţia înregistrată pe casetă, m-am gîndit. M-am oprit deodată locului. Oh, nu, nu aveam nimic. În toată acea confuzie a vizitei lui Alex şi în buimăceala de după anunţul ei, uitasem cu totul să dau drumul microfoanelor pe care le plantasem cu grijă în salonul lui Richard. Întreaga operaţiune eşuase.

Şi nu numai atît, acum trebuia să mă descurc cumva cu un Richard cît se poate de viu şi de iritat, care se proţăpise deja în prag, cu braţele încrucişate la piept şi cu ochi strălucitori. Mi-am înghiţit un oftat din rărunchi şi am pornit-o spre el. Dacă aş fi avut tocuri, le-aş fi tîrîşit după mine.

– Ştiu că, după opinia ta, faptul că am plecat la drum alături de mizeriile astea umane consideri a fi o soartă mai rea decît moartea, dar nu cred că era nevoie să încerci să-mi cumperi şi o piatră de mormînt, mi-a zis Richard sarcastic atunci cînd m-am apropiat.

– Îmi făceam meseria, i-am răspuns obosită.

– Şi ar trebui să fiu recunoscător pentru asta? Vin acasă şi dau peste un bărbat în salonul meu – sau cel puţin am crezut că era salonul meu, pentru că acum nu

mai sînt deloc sigur. Poate că am intrat în altă casă, din greşeală? În fine, găsesc un tip spilcuit în salonul *meu,* stînd pe canapeaua *mea,* discutînd despre piatra *mea* de mormînt cu aşa- zisa mea prietenă...

– Parteneră, am intervenit prompt. Am trecut de douăzeci şi nouă de ani. Nu mai sînt o puştoaică.

El nici nu mă băgă în seamă, continuînd să spumege mai departe:

– Poate pentru că se presupune că sînt mort, ar trebui să stau calm pe spate şi să nu spun nimic pentru că tu aveai de lucru? urlă.

– Mă laşi să intru sau mă apuc să vînd bilete la spectacol? am întrebat calmă, arătînd cu degetul mare spre partea din spatele meu. Nu trebuia să mă uit ca să ştiu că cel puţin jumătate de duzină de ferestre erau ocupate acum. Serialele de la TV fuseseră tare plicticoase în ultima vreme încît localnicii începuseră să se ia la întrecere la trasul cu ochiul pe fereastră.

– Să te las să intri? De ce? Aştepţi să vină cei de la pompele funebre să mă aranjeze? Aştepţi să-ţi fie livrat şi sicriul? vru să ştie Richard, întinzîndu-şi capul atît de mult în faţă, încît stăteam efectiv nas în nas. Imediat am simţit aroma dulce de marijuana din respiraţia lui şi i-am văzut inelele aurii din irisul verzui. Buna tehnică de a face faţă unei crize de furie este să te preocupi mai ales de ceea ce te înconjoară.

I-am împins cu palma în piept. Nu tare, doar cît să-l fac să se dea în spate.

– Îţi explic totul înăuntru, i-am zis cu buzele strînse.

– Ce să zic, mare scofală, murmură Richard, întorcîndu-se pe călcîie şi lovindu-se în drum de cei doi neopunckişti care se sprijiniseră de peretele din spatele lui, prefăcîndu-se cu totul neinteresaţi de războiul ce se pornise lîngă ei.

M-am ţinut după el pînă în salon unde m-am aşezat

pe locul meu. Richard s-a instalat în fața mea, cu măsuța de cafea între noi. Se apucă să golească cele trei plase cu mîncare.

– O să găsiți boluri, farfurii şi bețişoare în bucătărie, le-a zis celor doi uriaşi gali. Prima pe dreapta, pe hol. Asta dacă n-a golit şi pe acolo sertarele. Roşcatul plecă să găsească ustensilele de mîncare. Sper să ai o explicație al naibii de bună, Brannigan, a adăugat Richard amenințător.

– Miroase bine, i-am zis eu senină. Yang Sing, nu?

– Dă-l naibii pe afurisitul de chinez!

Am aşteptat continuarea explozivă, în timp ce lumea a încetat să se mai învîrtă.

– Ce naiba căuta nemernicul ăla aici? a insistat Richard.

– Încerca să mă fraierească să cumpăr o placă de mormînt, i-am răspuns în momentul în care roşcatul tocmai revenise şi punea pe masă boluri, bețişoare şi linguri. Am profitat de ocazie şi am luat la repezeala un recipient cu supa acră şi condimentată, şi o lingură.

– De atît lucru mi-am dat şi eu seama, dar de ce aici? Şi de ce tocmai pentru mine? zbieră Richard.

Tipul cu permanent colorat schimbă o privire îngrijorată cu camaradul lui. Roşcatul încuviință din cap.

– Uite, rosti deodată crețul. Poa' că nu-i un moment tocmai fain pentru noi, pricepi ce zic, amice?

Accentul de Glasgow era atît de puternic, încît ai fi putut construi din el un pod care ar fi rămas şi după finalul civilizației noastre, însă imediat ce i-am descifrat sentimentele nu am putut să nu fiu în totalitate de acord cu el.

– Am putea veni altă dată, interveni şi roşcatul, cu un accent asortat.

– Ce să mai veniți altă dată, doar sînteți aici, acum, se supără Richard. Faceți-vă comozi. În fond şi ei îi

place publicul, nu, Brannigan? Îşi umplu bolul cu macaroane prăjite şi pastă de fasole, adăugă cîteva bucăţele de raţă umplută şi mai puse cîteva plăcinţele aromate pe deasupra, după care se instală comod ca să mestece. Deci, de ce naiba sînt *mort?*

Întotdeauna îmi face la fel. Imediat ce vreau să-mi iau partea cuvenită din mîncarea chinezească, Richard se şi apucă să-mi pună întrebări de aşa natură, încît răspunsurile să fie foarte lungi şi foarte complicate. Ştie foarte bine că mama m-a învăţat să nu vorbesc niciodată cu gura plină. Sînt unele chestii din copilărie împotriva cărora te ridici şi altele care-ţi rămîn în sînge cum se zice. Între două guri de supă fierbinte, acră şi piperată, aşa de bună că-mi desfundase deja sinusurile, am încercat să-l pun la curent cu întreaga afacere.

Cînd am văzut că Richard era prea ocupat cu beţişoarele, am trecut şi eu la ofensivă.

– Totul ar fi mers perfect dacă n-ai fi dat buzna în casă şi nu mi-ai fi spulberat acoperirea. Şi încă cu două zile mai devreme. Ar fi trebuit să fi în Milton Keyns, cu un grup care mîrîie mai tare. Ce naiba era? *Blurt? Grope? Fart?*

– *Prole,* murmură Richard între două îmbucături de tăiţei singaporezi. Înghiţi ce avea în gură. Dar acum nu discutăm despre mine, care am venit ceva mai devreme în propria-mi casă. Vorbim despre împuţenia asta, îmi zise, arătînd cu beţişoarele în jur.

– E mai frumos şi mai curat ca niciodată, i-am zis eu cu fermitate.

– Veşti proaste, amice, murmură creţul. Hei, coniţă, te-ai gîndit să-ţi echilibrezi puţin *chakra?* Puţul de energie s-a blocat în prima treime.

– Taci naibii, Lice. Nu toată lumea a fost iluminată şi ştie despre ce vorbeşti, îi zise roşcatul, lovindu-l cu cotul atît de tare, că alţi oameni s-ar fi ales probabil cu trei

coaste rupte. Lice numai mormăi.

– Încă tot nu mi-ai zis de ce ai venit mai devreme, am rostit eu.

– Pentru două lucruri de fapt. Deşi, văzînd la ce m-am întors, stau şi mă întreb ce naiba m-am chinuit să-l rezolv pe unul aşa de repede, îmi răspunse Richard, de parcă aceea ar fi fost o explicaţie pe care eu s-o şi pot pricepe.

– Trebuie să merg pe ghicite? Animal, vegetal sau mineral?

– Am făcut rost de tot materialul de care aveam nevoie pentru seria despre Prole, după care am dat peste flăcăii ăştia de aici. Băieţi, faceţi cunoştinţă cu Kate Branningan, care, în pofida aparenţelor, este totuşi detectiv particular. Kate, fă cunoştinţă cu Dan Durff, liderul ultimei formaţii punk din Glasgow, *Dan Druff şi Păduchioşii Răpciugoşi*. Roşcatul mă salută grav din cap şi flutură beţişoarele în direcţia mea. Iar Lice e toboşarul grupului. Lice îşi ridică privirea din bolul cu orez şi legume, şi dădu din cap. Eu m-am întrebat pentru o clipă dacă pe chitarişti nu-i chema cumva Al O'Pecia şi Nits.

– Încîntată să vă cunosc, am zis. Richard, deşi sînt fericită să-mi petrec seara alături de Dan şi Lice, poţi să-mi spui de ce i-ai adus cu tine acasă? Subtilitatea, bunele maniere şi discreţia mea depăşiseră termenul de expirare. În afară de asta, Dan şi Lice nu păreau genul de oameni care să ia în considerare o ofensă, decît dacă începeau să zboare spre ei cărămizile din mijlocul unei mulţimi care huiduieşte.

– Fata mea bună pe anul ăsta, mi-a răspuns Richard nonşalant. Au nevoie de un detectiv particular, iar pe tine nu te-am văzut încă refuzînd un caz.

– Unul pentru care sînt plătită, am mormăit eu.

– O să-ţi plătim, a intervenit Dan.

– Ceva, a adăugat cu înţeles Lice.

– Pentru deranj, a venit Dan cu un nou adaos, încă şi mai cu înțeles.

– Dar pentru ce aveți nevoie de un detectiv particular? am întrebat. Nu era prima dată cînd Richard se pregătea să mă bage în rahat pînă-n gît, dar acum eram hotărîtă ca, în cazul în care cădeam de acord, măcar să ştiu ce anume se petrecea.

– Cineva încearcă să ne termine, mi-o trînti Dan.

– Adică...? am întrebat eu.

– Cît de clar vrei să ți se spună? vru Lice să ştie. Încearcă să ne şteargă de pe hartă. Să ne distrugă. Să ne transforme în istorie. Să ne trimită în următoarea stare karmică.

Ceva mai clar decît cuvintele lui Lice nici că mai auzisem pînă atunci. Fără îndoială, fusesem prinsă în capcană.

Capitolul 3

Treaba asta era, în mod categoric, mult mai interesantă decît să stau şi să mă gîndesc cum o dădusem în bară cu escrocul cu monumentele. Aveam destulă vreme să mă iau la palme pentru eşecul acesta mai tîrziu. Să încerc să-i apăr pe cei serios amenințați, chiar dacă se întîmplau să fie nişte muzicieni din Glasgow pe care de abia dacă-i puteam pricepe, mi se părea un mod mult mai bun de a-mi petrece vremea decît cugetînd asupra eşecurilor mari sau mici.

– Deci ați primit amenințări cu moartea? am întrebat.

Lice îl privi pe Dan clătinînd din cap cu milă. Dan îl privi pe Richard ca pentru a-i cere ajutorul.

– Nu tocmai, se apucă Richard să-mi explice. Cînd Lice a spus că vrea să-i scoată cineva de pe hartă, a vorbit, desigur, metaforic.

– Exact, confirmă Lice.

Interesul meu se stinse ceva mai repede decît țeava unui pistol îndreptat din neatenție spre Clint Eastwood.

– Cineva vrea să ne distrugă din punct de vedere profesional, asta-i ceea ce am vrut să-ți spunem, interveni Dan. Sîntem îndesați într-un colț mai ceva decît

umplutura de la o budincă roşie.

– Ce-i aia o budincă roşie? întrebă Richard.

Eu una m-am bucurat sincer să-l aud; noi, detectivii particulari, avem oroare să ne arătăm ignoranţa.

– Dă-o naibii de treabă, gemu Lice.

– La ce te aştepţi de la oamenii dintr-o ţară în care, în magazinele unde se vinde peşte şi cartofi prăjiţi, nu găseşti decît peşte şi cartofi prăjiţi, rosti Dan. Noi îi zicem budincă, dar seamănă mai degrabă cu un cîrnat, numai că-i roşu şi înăuntru are şi orz, şi se prăjeşte bine, clar? În untură, adăugă în beneficiul englezilor de faţă.

Eu nu aveam de gînd să mai întreb şi altceva. Încă nu-mi revenisem din şoc după ce cerusem o pizza la o mică prăvălie scoţiană. Pentru că atunci am stat şi am privit îngrozită cum vînzătorul a luat bucata de pizza şi a aruncat-o înainte în untură clocotită. Nu, nu am mîncat-o. Am hrănit pescăruşii cu ea, după care i-am privit plonjînd în mare, incapabili să mai reziste forţei gravitaţiei, şi asta după o singură masă.

– Şi atunci, această distrugere metaforică, poetică din punct de vedere profesional, în ce constă?

– În mare, băieţii sînt sabotaţi, răspunse Richard.

– De fiecare dată cînd obţinem un contract prin oraş, un ticălos împuţit ne acoperă afişele, continuă Dan. După care cineva sună la producătorii noştri şi le spune să nu mai vîndă bilete la concertele noastre pentru că le-au vîndut ei deja pe toate. Apoi, noi ajungem într-un loc unde nu avem un singur fan adevărat.

– În schimb apare mereu cîte un autobuz plin de nazişti care distruge locul şi ne termină concertul, interveni şi Lice cu amărăciune. Acum, am pierdut toate contractele bune din nord şi sîntem măturaţi cu aceeaşi perie de sîrmă ca şi naziştii ăia împuţiţi care ne distrug reputaţia. Clienţii noştri deja au început să murmure că dacă indivizii ăştia se ţin ca scaiul după noi, asta în-

seamnă că un *ceva* din muzica noastră le place acelor creiere rasiste.

– Şi de fapt, versurile băieților sînt opusul oricărui astfel de îndemn, zise Richard care intervenea mereu cu cîte o informație crucială. Pînă şi cei mai pacifişti dintre prietenii tăi cu greu s-ar putea simți ofensați. Plus toți nebunii ăia cu calculatoarele.

– Singurul prieten cu calculator pe care-l am, stă chiar alături şi are un procesor *Pentium,* am izbucnit. Spre uimirea mea, Lice şi Dan începură să rîdă.

– Bună, rosti Dan. În fine, seara trecută le-a pus capac la toate. Eram în Bedford şi, în timp ce noi eram înăuntru privind brigada care distrugea totul în cale, cineva ne-a dat foc la autobuz.

– Cu poliția ați discutat despre toate astea? am întrebat. Ce prostie din partea mea. Băieții se încruntară şi clătinară din capetele lățoase. Richard îşi ridică ochii spre tavan şi oftă din rărunchi. Am încercat din nou: Mie mi se pare că e o campanie în toată regula de hărțuire sistematică. Şi tipii ăia au resurse ca să facă treaba asta cum se cuvine. Şi sînt liberi, am adăugat.

– Parcă ziceai că este cu picioarele pe pămînt, îi reproşă Lice lui Richard. *N-ați discutat cu poliția despre asta,* mă imită el cu răutate. Ultima dată cînd m-am mai simțit aşa de prost a fost la vîrsta de nouă ani, cînd am fost forțată să port rochia verişoarei mele pentru a mă duce la petrecerea celei mai bune prietene. Dă-o încolo de treabă. Uită-te şi tu la noi. Dacă intrăm în vreun magazin de copoi, ne arestează fără să mai pună întrebări. Şi dacă le spunem că sîntem hărțuiți, se pişă pe ei de rîs. Nu cred că ăsta-i răspunsul, coniță.

Dan luă şi ultimul antricot cu sare şi piper, şi se ridică.

– Hai, Lice, îi zise. Nu are rost s-o mai facem de rîs pe biata femeie. Richard, ştiu că ne-ai vrut tot binele, dar

doamna nu se pricepe. Ştii foarte bine cum stau muierile din ziua de azi. Nu se îndură să admită că sînt şi lucruri care nu-s tocmai de nasul lor.

Asta m-a înfuriat. Printre dinţii încleştaţi i-am zis:

– Nu sînt *doamna* nimănui şi sînt mai mult decît capabilă să dau de urma tîrîturilor care s-au pus pe capul formaţiei *Dan Druff* şi *Păduchioşii Răpciugoşi.* Vreau să rezolv treaba, o rezolv. Fără amestec din afară.

Cînd am văzut zîmbetul de complicitate schimbat de Richard şi Dan am avut dorinţa arzătoare să-i secer pe amîndoi cu o lovitură de picior pe care tocmai o perfecţionasem la sala de Thai boxing. Dar nu avea rost să-mi fac mai departe sînge rău.

– Cred că acum sîntem chit, i-am zis lui Richard. El mi-a zîmbit încîntat. O să am nevoie de mult mai multe detalii.

Dan s-a aşezat la loc.

– Totul a început cu posterele, mi-a zis, întinzîndu-şi în faţă picioarele imense. Nu ştiu de ce, dar aveam sentimentul că urma să ascult o poveste tare lungă.

Trecuse bine de miezul nopţii cînd Dan şi Lice ne-au lăsat pe mine şi pe Richard să ne holbăm unul la altul pe deasupra măsuţei de cafea. Durase ceva pînă să scot de la ei întreaga poveste, mai ales din cauza digresiunilor lui Lice cu privire la legăturile strînse dintre muzică şi politică, cu referiri personale la rasiştii de dreapta, şi cu cei care-i oprimau încă pe scoţieni. Singurul fir stabil din povestea lor rămăsese faptul indiscutabil că încerca cineva să-i ducă de rîpă. Orice incident separat al *Păduchioşilor Răpciugoşi* ar fi putut fi explicat cu uşurinţă, dar acumularea de nenorociri ce se abătuse pe capul formaţiei în ultimele săptămîni, nu mai putea fi explicată altfel decît ca o încercare de a-i desfiinţa.

Se mutaseră la Manchester, presupusa capitală alternativă a muzicii din Regatul Britanic, plecînd din Glasgow-ul natal, în încercarea de a mai urca o treaptă pe scara popularității care avea să-i transforme în nişte idoli ai anilor '90. Numai că acum băieții erau la cîteva zile depărtare de a renunța şi de a se întoarce înfrînți acasă. Nedumerită din cauză că reuşiseră să-şi facă un asemenea duşman atît de repede, trebuia acum să aflu cine se ascundea în spatele campaniei de hărțuire. După care, bănuiam eu, aveau să cheme Armata kilturilor care să mărşăluiască fără milă peste vreun biet escroc de mîna a doua din Manchester. Încă nu eram sigură de partea cui aveam să fiu atunci.

– Ai de gînd să le rezolvi cazul? mă întrebă Richard.

Eu am ridicat din umeri nepăsătoare.

– Dacă ei au banii, am şi eu timp.

– Aici nu este numai o chestiune de bani. Îmi eşti datoare, Branningan, şi flăcăii ăştia au ajuns la capătul puterilor. Merită şi ei o pauză.

– Atunci fă-le o cronică bună în toate revistele alea pentru care scrii, i-am răspuns.

– Au nevoie de mai mult de atît. Au nevoie ca oamenii să vorbească de ei, să apară pe scenă fără teamă. Fără asta, nu sînt tocmai o propunere interesantă pentru vreo companie de discuri.

– Ar trebui să aibă mai mulți fani decît Elvis, ca mie să ajungă să-mi placă Dan Druff şi *Păduchioşii Răpciugoşi,* am murmurat. În afară de asta, nu-ți sînt datoare cu nimic. Tu şi cu flăcăii tăi veseli mi-ați stricat *mie* treaba ceva mai devreme în seara asta, desigur, dacă-ți mai aminteşti.

Richard părea uluit, ochelarii mari cu ramă de os alunecîndu-i pe nas.

– Şi cum rămîne cu salonul meu? întrebă arătînd cu mîna spre încăperea ordonată.

– Pentru că sînt aşa de bună la suflet, n-o să-ţi cer două lire, atît cît ar cere orice menajeră care se respectă, i-am zis dulce, ridicîndu-mă şi apucîndu-mă să strîng recipientele de carton şi plastic într-o pungă mare de gunoi.

– Şi cum rămîne cu faptul că m-ai omorît? mă întrebă, pe un ton ridicat stil Bee Gees. Cum crezi tu că m-am simţit cînd am venit acasă şi mi-am găsit partenera discutînd despre piatra mea funerară cu un străin? Şi că tot vorbim despre asta, sper că nu aveai de gînd să cumperi o porcărie ieftină, nu?

Am terminat ce avusesem de făcut, după care m-am apropiat de canapea.

– Richard, potoleşte-te, i-am zis, urcîndu-mă călare pe genunchii lui.

– Nu prea e amuzant să fii declarat mort, murmură el, în timp ce buzele mele tocmai se pogoreau asupra gurii lui.

În cele din urmă, după ce l-am sărutat şi l-am muşcat de o ureche, i-am zis încet:

– Poate că nu. Dar nu crezi că învierea e amuzantă?

Richard abia dacă se mişcă atunci cînd am coborît din patul lui, imediat după ora şapte, a doua zi dimineaţa. I-am scris în fugă *„Plecat la muncă. Ne vedem diseară?"* pe o etichetă autocolantă pe care apoi i-am lipit-o de braţul întins pe pernă. Înainte obişnuiam să-i scriu astfel de mesaje direct pe mînă, cu un pix cu vîrf subţire, pînă cînd el s-a plîns că s-a săturat să fie de rîsul străzii tot mergînd cu un *„Cumpără lapte"* pictat cu artă pe încheietura mîinii. Fiind foarte sensibilă la nevoile celorlalţi oameni, am trecut la etichetele autocolante.

Întoarsă la mine acasă, am stat sub jetul fierbinte al duşului, avînd prima dată ocazia să mă gîndesc la racheta balistică pe care mi-o aruncase Alexis în braţe.

Ştiam că un *copil* ajunsese primul punct de pe agenda ei şi a lui Chris, acum că terminaseră de aranjat casa de la marginea Penninilor, numai că, nu am realizat că treaba asta devenise cu adevărat urgentă. Mi-am imaginat că era un proiect îndepărtat care avea să mai dureze ani pînă să se întîmple ceva, ţinînd cont că, pentru cuplurile de lesbiene, e o treabă complicat de aranjat.

În primul rînd, că trebuie să se decidă dacă vor un donator anonim, în care caz se poate întîmpla ca micuţul lor să aibă acelaşi tată ca jumătate dintre copiii lesbienelor din zona Manchester-ului, cu toate ororile potenţiale ce puteau apărea în viitor.

Dacă se decid pentru un donator cunoscut, atunci trebuie să hotărască de la bun început care vor fi relaţiile acestuia cu copilul. După care trebuie să aştepte ca donatorul să-şi facă două teste SIDA cu o jumătate de an diferenţă între ele. Iar în final, trebuie să aranjeze lucrurile în aşa fel, încît sperma şi uterul să se afle în acelaşi loc la momentul oportun. Dacă mă iau după Alexis, nu e la fel ca la cuplurile normale, unde tipa îşi măsoară temperatura din cinci în cinci minute şi, cînd momentul este potrivit, îşi ia tipul de partea de corp principală şi îi cere imperioasă să facă sex cu ea. Aşa că am zis că am destulă vreme să mă obişnuiesc cu ideea că Alexis şi Chris urmau să devină părinţi.

Eu n-am fost niciodată lovită de instinctul matern, ceea ce înseamnă că am fost întotdeauna uimită cînd mi-am văzut prietenele terminate din cauza hormonilor şi, din femei normale, devenind monomaniace, disperate să-şi treacă genele mai departe în lume în trupul progeniturii lor. Poate că se întîmpla din cauza ceasului meu biologic care mai are mult de ticăit înainte ca universul meu să înceapă să ia forma unui dovleac. Sau poate că, aşa cum sugerează cîteodată Richard, atunci cînd este îmboldit de instinctul patern, este numai din

cauză că sînt o ticăloasă cu inima de gheață și cu aceeași căldură emoțională ca a lui Robocop. În orice caz, nu mi-am dorit niciodată un copil și nu știu dacă am spus ce le trebuia celor ce își doreau așa ceva.

Egoistă, m-am gîndit la început numai la cum avea să-mi influențeze mie viața. Alexis este cea mai bună prietenă a mea. Mergem împreună să cumpărăm haine, jucăm împreună partide lungi și plictisitoare de scrabble. Iar atunci cînd Richard și Chris nu sînt de față ca să se plîngă de rezultate, pregătim gustări exotice sau de-a dreptul bizare (prăjiturele de orz cu maioneză franțuzească și gem de căpșuni; banane verzi, nucă de cocos și curry de pui plus altele de același gen) spălîndu-le bine cu o cantitate copioasă de vodkă bună. Ne explorăm creierele și exploatăm relațiile celeilalte. Dar mai ales sîntem alături una de cealaltă, atunci cînd acesta are nevoie.

În timp ce apa fierbinte se prăvălea deasupra mea, simțeam că deja deplîngeam o prietenie frumoasă. Nimic nu avea să mai fie la fel. Alexis va avea nenumărate responsabilități. Cînd Chris va fi plecată cu afacerile pentru firma de antichități la care era parteneră, Alexis va fi consemnată acasă fără discuții. În loc să mai stea cu mine după orele de birou, va da fuguța acasă ca să asiste la băița și la lăpticul de seară. Conversația ei se va limita numai la evoluția acelui copil incredibil. Și va fi un copil incredibil, de asta nu mă îndoiesc. Întotdeauna copiii, de toate genurile și felurile, sînt cu adevărat incredibili. Va trebui să mă holbez la un nesfîrșit șir de fotografii. Și, în loc să mă mai sune ca să-mi spună „Ia fă-te-ncoa imediat, am găsit o bluză de mătase fabuloasă, exact măsura ta, la *Kandal*“, Alexis îmi va da copilul la telefon ca să spună „Gaga, maca“, ea pretinzînd după aceea că de fapt a zis: „Bună, Kate“ Mai rău decît toate, aveam bănuiala oribilă că voi deveni

mătuşica Kate. Nici măcar David, fiul lui Richard, n-a încercat să facă una ca asta.

Am înlăturat şi ultima urmă de şampon din păru-mi arămiu şi am ieşit de sub duş. Cel puţin cu David nu eram obligată să trăiesc sub acelaşi acoperiş, am cugetat în timp ce-mi ştergeam bine părul cu un prosop aspru. Înafară de asta, mi-am zis mai departe, nimic din ce-i sănătos nu rămîne la fel. Prieteniile se dezvoltă şi se schimbă, îşi schimbă structura şi, cîteodată, chiar mor.

– Totul trebuia să se schimbe, am zis cu glas tare. Apoi am observat un fir alb în păr. Cam atît cu schimbările sănătoase.

Mi-am pieptănat părul pe spate după noua tunsoare pe care am adoptat-o. Venise timpul să-mi pun creierul în funcţiune. Ştiam unde trebuia să merg ca să încep rezolvarea cazului lui Dan şi Lice, dar aceea era o sursă care cerea multă vreme şi multă viclenie ca să fie conectată. Mai uşor aş fi ajuns în vizită pe partea întunecată a lunii.

Gizmo este unul dintre contactele mele de argint. Legătura cu el mi-a făcut-o un inginer de la *Telecom,* cu care am avut o scurtă aventură. Mă prinsese într-un moment de slăbiciune cînd mă amăgisem singură că un zîmbet plăcut şi un popou frumos reprezintă o bază rezonabilă pentru o relaţie fără însemnătate. În fond, este un principiu destul de bun pentru populaţia masculină... Dizertaţiile lui despre tehnologiile telefonice au fost destul de interesante prima dată. După o lună de ascultat aşa ceva, nici un tribunal din ţară nu m-ar fi condamnat dacă i-aş fi împlîntat în căpăţînă o toporişcă pentru carne. Însă băiatul a făcut şi un lucru bun, mi l-a prezentat pe Gizmo, ceea ce mă ajută şi acum să-mi aduc aminte de el cu bunăvoinţă dacă nu şi cu plăcere.

Dacă Judy Garland s-a născut într-un camion, atunci Gizmo s-a născut într-un hanorac. Deşi are sufletul unui nătărău, are prea mult tupeu şi creier ca să aibă răbdare să colecţioneze timbre. Aşa că a devenit un adevărat geniu al computerelor. Iar asta se întîmplase în epoca de început a calculatoarelor, cînd unei astfel de maşinării îi trebuia atît de multă vreme ca să digere un document de zece pagini, încît puteai merge să bei un filtru de cafea fără să pierzi nimic. Cînd 99,99 la sută dintre oameni încă mai credeau că buletinele consiliilor erau ceva ce se lipeau pe peretele unui birou, Gizmo intrase în legătură cu oameni din toată lumea. Puştii care, folosindu-se de telefon şi calculator, intraseră în sistemele Pentagon-ului erau prietenii lui cei mai buni. Sper că mă înţelegeţi; nu-i întîlnise niciodată, ci petrecuse numai nopţile conversînd pe calculator cu ei şi alţi dilii din întreaga lume.

Cînd FBI-ul a început să-i aresteze pe cei care intrau în sisteme cu calculatoarele şi telefoanele pe baza faptului că America niciodată n-a ştiut ce să facă cu nonconformiştii ei, iar poliţia britanică a devenit şi ea subit interesată, Gizmo s-a hotărît să înceteze să se mai joace de-a Butch Cassidy şi Sundance Kid, şi să iasă la lumină. Aşa că s-a apucat să lucreze pentru *Telecom*. Şi chiar reuşeşte să-şi păstreze expresia de seninătate, atunci cînd le spune oamenilor că este director de sistem acolo. Deci se subînţelege că este plătit ca să se pună la punct cu cele mai performante tehnologii de captare a informaţiilor, ceea ce-i permite să rămînă regele spărgătorilor de sisteme pe timp de noapte. Gizmo e ca şi Bruce Wayne, dar pe dos. Cînd întunericul se lasă peste Gotham City, în loc să-şi pună masca şi pelerina şi să iasă să-i alerge pe băieţii răi, Gizmo trece în faţa calculatorului de acasă şi intră în armata în continuă

creştere a celor care văd chibersapaţiul ca pe ultima comunitate anarhică şi subversivă. Iar cei de la *Telecom* tot n-au observat că directorul lor de sistem din nord este de fapt un renegat. Nu e de mirare că nici unul dintre prietenii lui n-au acţiuni la *Telecom*.

Dacă ar fi să aleg un singur lucru care să arate cel mai bine diferenţa dintre Statele Unite şi Anglia, aceasta ar fi atitudinea oamenilor faţă de informaţie. Americanii primesc tot soiul de informaţii, cu excepţia cazului în care există un motiv al naibii de întemeiat ca să nu le primească. Britanicii nu primesc nimic decît dacă Tribunalul Suprem şi un act al Parlamentului hotărăsc că există un motiv al naibii de bun ca să primească. Iar detectivii particulari nu fac deloc excepţie de la această regulă faţă de ceilalţi cetăţeni. Nu avem nici un fel de privilegii. În schimb avem surse. Iar sursele sînt de două feluri: cei care se lasă conduşi de lăcomie şi cei care se lasă conduşi de anumite principii. Credinţa lui Gizmo că informaţia se naşte liberă, dar este pe oriunde în lumea largă legată cu lanţuri, le-a salvat clienţilor mei o mică avare. Dosare de poliţie, carnete de şofer şi taloane de maşină, informaţii bancare; toate astea stau în vîrfurile degetelor lui şi, pentru o mică donaţie *Fundaţiei de Calculatoare Gizmo,* îmi sînt disponibile. Singura informaţie pe care nu mi-ar pasa-o pentru nimic în lume este cea legată de chitanţele de telefon şi numere. Asta ar fi o încălcare a confidenţialităţii, din punctul lui de vedere. Sau ceva la fel de nebunesc. Mă rog, cu toţii trebuie să tragem linie undeva.

Eu am tras-o înainte de a da clienţilor mei informaţiile primite de la Gizmo. Pe el îl folosesc ori de cîte ori mă lovesc de o fundătură sau ştiu că pot obţine ceva mult mai repede prin el decît folosind canalele oficiale, ceea ce înseamnă că al meu client economiseşte o grămadă

de bani. Ştiu că în mine are încredere că nu voi abuza de informaţiile primite. Însă eu la rîndul meu nu pot spune acelaşi lucru despre clienţii pe care-i am, aşa că nu le zic nimic. Am avut oameni care mi-au vînturat puzderie de cărţi de credit pe sub nas numai să le fac rost de un număr de telefon secret sau de numărul de înmatriculare al unei maşini. Numiţi-mă o nebună, dar eu nu fac una ca asta. Ştiu că există agenţii unde fac şi asemenea porcării, dar asta nu înseamnă că eu nu mai dorm noaptea de grijă. Îmi permit să-mi fac griji numai pentru conştiinţa mea şi atît.

Gizmo s-a mutat recent, dintr-o pasiune, de pe strada cu felinare roşii, extrem de aglomerată şi căutată de unii în Whalley Range, într-un apartament cu două dormitoare de deasupra unui magazin din Levenshume, o zonă a bandiţilor de lîngă şoseaua Stockport. Magazinul, de fapt atelierul, vinde aspiratoare recondiţionate. Dacă v-aţi întrebat vreodată unde ajung aspiratoarele atunci cînd mor, acesta este locul. N-am văzut niciodată vreun client intrînd sau ieşind de acolo, deşi, la murdăria care acoperă vitrinele, ar putea să facă şi spectacole cu sex pe viu fără să observe cineva ceva. Iar Gizmo pretinde că s-a mutat în centru.

Cum mergeam în sens invers traficului aglomerat de dimineaţă, n-a durat mult pînă să ajung în Levenschume şi să găsesc un loc de parcare pe o străduţă laterală, mărginită de case urîte din cărămidă roşie. Am ajuns la uşa lui Gizmo, am apăsat pe butonul soneriei şi am aşteptat, contemplînd murdăria cumplită depusă din cauza poluării pe lemnul de o culoare incertă, unde singurul loc relativ curat era geamul minuscul al vizorului.

După vreo treizeci de secunde, am apăsat din nou pe buton. De această dată s-a auzit zgomot de picioare şi, după o scurtă pauză, uşa s-a deschis cu precauţie

cîțiva centimetri.

– Kate, mi-a zis Gizmo, fără să arate c-ar vrea să mă poftească înăuntru. Pielea îi părea cenuşie în lumina dimineții şi avea ochii roşii ca şi un şoarece alb de laborator.

– E totul bine, Giz?

– De fapt, nu, dacă tot m-ai întrebat. Îşi frecă maxilarul împănat cu țepi, după care se scărpină pe după ureche.

– Care-i beleaua? Probleme cu curcanii?

Buzele i se destinseră în acel zîmbet specific cîinilor care se pregătesc să-ți extragă ficatul fără anestezie.

– Nici vorbă, sînt mereu cu doi paşi înaintea băieților în albastru. Nu, de data asta e vorba de ceva foarte serios. Am primit o măciucă din cap.

– De la *Telecom?*

– De unde altundeva?

Reuşise să mă ia prin surprindere. Singurul lucru care-mi venea în minte era faptul că se prinsese cineva de activitățile cu care se ocupa Gizmo înafara orelor de program.

– Te-au prins cu mîna în traficul digital al altcuiva?

– Termină cu tîmpeniile, s-a indignat el. Reducere de personal. Iar căpeteniei de secție nu-i place faptul că ştiu mai multe decît oricare altcineva de acolo, mult mai multe decît el. Aşa că, noapte bună. Viena, Gizmo.

– O să-ți găseşti o altă slujbă, am rostit eu. Mi-ar fi fost mai uşor să mă conving pe mine însămi dacă nu m-aş fi uitat la el atunci cînd mi-a scăpat perla din gură. În afară de ochii roşii şi bărbia țepoasă, un viitor patron al lui, ar fi trebuit să se împace cu părul care arăta de parcă ar fi fost tuns de Edward, omul-foarfecă, într-o zi cu adevărat proastă şi un stil de îmbrăcăminte care l-ar fi făcut de ruşine chiar şi pe un cerşetor.

– Sînt prea bătrîn.

– Cît de bătrîn?

– Treizeci şi doi, mormăi el uitîndu-se chiorîş la mine, de parcă ar fi crezut că-mi ardea de rîs. Eu însă nu-i dădusem atît de mult.

– M-ai pierdut pe drum, i-am zis, pentru că nu mai pricepeam chiar nimic.

– Tipii care fac angajările sînt speriaţi de moarte că în curînd vor fi daţi afară la cea mai măruntă greşeală şi, cum habar nu au despre sistemele computerizate decît că e treaba unui om foarte tînăr, atunci nu angajează decît puşti. Dacă ai sărit de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şapte de ani, şi dacă ţi-ai luat şi masteratul, nici măcar nu aruncă o privire pe CV-ul tău. Crede-mă, Kate, sînt prea bătrîn.

– Ce porcărie, am rostit eu cu sinceritate.

– Mda, mă rog. Rahaturi de astea se tot întîmplă. Dar e mai plăcut cînd i se întîmplă altuia şi nu ţie. Deci, ce te-a făcut să vii pe aici? Ultima comandă înainte de închidere?

I-am dat bucăţica de hîrtie pe care notasem numărul de la maşina lui Will Allen.

– Numele şi adresa care merg cu numărul ăsta de maşină.

Nici măcar nu s-a uitat pe hîrtie. Mi-a zis numai:

– Vino şi tu mai pe după-masă.

S-a răsucit uşor şi s-a pregătit să-mi trîntească uşa în nas.

– Hei, Giz? S-a oprit o clipă. Îmi pare cu adevărat rău, i-am zis. El a dat anemic din cap şi a închis uşa.

M-am îndreptat spre străduţa unde-mi lăsasem *Rover*-ul prăfuit, pe care firma mi-l cumpărase cu cîteva luni în urmă. Pînă atunci condusesem o maşină sport superbă, pe care o luasem ca parte din plată într-un caz

complicat de fraudă, dar şi eu şi partenerul meu ne-am dat seama că nu era tocmai genul de maşină potrivită pentru genul de muncă pe care-o făceam. Ţinînd cont de cît de mult îmi plăcuse să-l conduc, mi-a frînt inima cînd a trebuit să mă despart de motorul meu ultrarapid, dar m-am învăţat să iubesc şi *Rover*-ul. Mai ales după ce amicul Frînă-de-mînă i-a făcut ceva la motor de a ajuns mai tare decît fraţii nemţi de la *BMW*.

După ce am dat colţul, nu mi-a venit a crede ochilor. O mulţime de cioburi strălucitoare erau împrăştiate peste tot pe trotuarul de lîngă portiera şoferului. Maşina fusese parcată la nici o sută de metri depărtare de drumul principal, era opt şi jumătate dimineaţă, iar eu nu lipsisem nici zece minute şi cineva reuşise totuşi să plece în vîrfurile picioarelor cu casetofonul meu stereo.

Capitolul 4

Mi-a trebuit o oră şi jumătate la garajul dosnic al lui Frînă-de-mînă ca să fac rost de un geam nou şi de un alt casetofon. Ştiam că geamul provenea dintr-un cimitir de maşini, dar aş fi dat dovadă de prostie să întreb ceva de originile casetofonului. Nu m-aş fi mirat deloc dacă propriul meu aparat ar fi apărut acolo în coşul vreunei biciclete ce aparţinea unuia dintre puştii ce-l aprovizionau pe amicul meu cu piese de maşină, ca un fel de alternativă la traficul de droguri din jurul lui Moss Side. Numai că, în mod clar, nu era tocmai ziua mea norocoasă, aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu un aparat mult mai puţin sofisticat decît cel furat. Dacă geamul cel nou mi-a mărit oarecum securitatea la volan în faţa vreunui atac, viaţa mea nu avea să fie deloc îmbunătăţită în timpul minutelor lungi petrecute în traficul aglomerat, aşa că nu eram tocmai în cea mai veselă dispoziţie, atunci cînd am intrat pe uşa biroului la puţin timp după ora zece.

Mi-am dat seama imediat că nu era deloc ceva în ordine. Shelley, şefa noastră de cabinet, nu a făcut nici un comentariu cu privire la întîrzierea mea. În toţi anii de cînd lucram cu ea, nu scăpase niciodată ocazia de a mă

lua de urechi ca pe unul din cei doi puşti pe care-i avea acasă. La un moment dat, l-am găsit pe fiul ei, Donovan, un lungan de aproape doi metri, baschetbalist, student la inginerie aeronautică şi rapper de ocazie, renunţînd la un weekend ca să-mi zugrăvească biroul numai pentru că venise acasă la ora patru dimineaţa. După această întîmplare, am avut mereu o scuză bine pregătită, atunci cînd ajungeam cu întîrziere la birou. Dar în dimineaţa asta abia îşi ridică uşor privirea de la ecranul calculatorului, atunci cînd am intrat.

– Bill e la el, mi-a spus sibilinic.

Ceva cu adevărat îngrijorător.

– Deja? Eu am crezut c-a venit abia ieri după-amiază.

Shelley strînse buzele supărată.

– Aşa e, mi-a răspuns ţeapănă. Mi-a zis să-ţi comunic că vrea să discute cu tine, adăugă, arătînd cu capul spre uşa închisă a biroului în care-şi făcea veacul partenerul meu.

Încă şi mai îngrijorător. Shelley este cea mai mare admiratoare a lui Bill. În mod normal, atunci cînd se întoarce dintr-o călătorie în străinătate, ne instalăm cu toţii în anticameră şi, cu cafeaua în faţă, comentăm noutăţile. Bill este un suflet prietenos; nu-l ştiam ascuns în spatele uşii închise a biroului decît dacă avea nevoie de linişte totală pentru a rezolva o problemă ţepoasă cu calculatoarele.

Am bătut uşor la uşă şi n-am mai aşteptat răspunsul ca s-o deschid şi să intru, ca să dau peste o scenă care ar fi fost mai potrivită pe scena unui spectacol de balet. Bill Mortensen, un gigant blond şi bărbos, era în spatele mesei de lucru, aplecat asupra unei femei mici şi brunete, al cărei spate era atît de curbat, încît spatele meu deja protesta zgomotos numai văzînd-o. Una din mîinile lui Bill, care semăna mai degrabă cu o legătură de ba-

nane, o susținea delicat de talie, iar cealaltă de umeri. Spre deosebire însă de balet, buzele le erau strîns unite într-un sărut furios, aş putea zice. Mi-am dres glasul cu zgomot.

Bill a tresărit şi şi-a dezlipit gura de cea a necunoscutei contorsioniste, se îndreptă şi se întoarse pe jumătate spre mine, eliberînd-o din strînsoarea mîinilor ca nişte lopeți. Brațele ei erau aşa de bine încolăcite în jurul gîtului lui, încît ai fi zis că fata era quadriplegică.

– Kate, icni Bill. Chipul lui părea muncit peste posibilități. Deşi cu buzele îmi zîmbea, ochii şi partea superioară a feței arătau îngrijorarea.

– Bine te-ai întors acasă, Bill. Nu m-am aşteptat să te văd în dimineața asta, i-am zis calmă, cocoțîndu-mă pe colțul preferat al mesei de lîngă perete.

Bill bălmăji ceva despre faptul că voise să mă vadă, în timp ce tipa se descolăcea din jurul lui. Era cam cu vreo zece centimetri mai înaltă decît mine, care nu m-a dăruit natura decît cu un metru şi cincizeci şi cinci, asta în zilele bune, cu multă bunăvoință. Deci, unu la zero pentru ea. Părul ei era pe atît de negru, pe cît de blond era Bill, tuns în stil franțuzesc, coafura la care eu renunțasem imediat ce observasem că era cam demodată. Ea însă arăta superb aşa. Deci, doi la zero pentru ea. Pielea îi era frumos bronzată într-o nuanță de auriu-închis, lucru de-a dreptul imposibil chiar şi de visat pentru cei ca mine, a căror piele se asortează la fix cu părul roşcat. Cum vă spuneam, trei la zero pentru ea. Nu aveam nici cea mai vagă idee cine era această ultimă cucerire a lui Bill, dar pot să vă spun sigur că deja o uram. Fata îmi zîmbi şi veni spre mine cu mîna întinsă, cu zîmbetul de neconfundat al unei adolescente care încă nu fusese ofuscată niciodată.

– Kate, ce mult mă bucur să te cunosc, îmi zise cu un accent australian atît de pronunțat, încît Crocodile

Dundee părea un crainic de la BBC față de ea. Bill mi-a povestit atîtea, încît am senzația că te și cunosc. Eu i-am întins mîna din politețe, iar ea s-a apucat să mi-o scuture zdravăn. Știu sigur c-o să fim bune prietene, a adăugat, arzîndu-mi o labă peste umăr.

Am privit pe lîngă ea spre Bill, cu sprîncenele ridicate. El s-a apropiat de noi, iar ea mi-a lăsat mîna, ca să și-o strecoare în palma lui.

– Kate, zise în final partenerul meu. Aceasta este Sheila. Cu privirea mă avertiza să nu cumva să încep să rîd.

– Nu-mi spune nimic, lasă-mă să ghicesc, i-am întors-o și eu. V-ați cunoscut în Australia.

Sheila începu să rîdă cu poftă. Eu aveam sentimentul că acel rîs al ei mă și distribuise în rolul englezoaicei reprimate și distante.

– Doamne, Kate, a avut dreptate în legătură cu umorul tău, mi-a zis tipa. Eu mi-am forțat buzele să se întindă în ceea ce credeam eu că reprezenta cel mai bine un zîmbet în acele clipe. Auzi, Bill, mai bine i-ai comunica noutățile.

Bill își mestecă vîrfurile mustății un moment, după care zise:

– Sheila și cu mine ne căsătorim.

Să spun c-am rămas fără grai, e ca și cum aș declara că Tom Hanks are un dram de talent acolo, nu mare lucru. Nu din cauză că lui Bill nu i-ar plăcea femeile, ba din contră. În bloc, dacă se poate spune așa. Cît mai multe, cît mai variate. Ca monogamist în serie, putea să-i facă pe Casanova și pe Don Juan să pară niște bieți începători. Deși a fost dintotdeauna pretențios, tipa trebuia să fie excelentă, nu numai bună. Deși prefera ca amicele lui să fie frumoase, trebuia de asemenea să aibă și creiere pe măsură, plus ambiție. Ca atare, deși Sheila părea o curviștină mai ceva decît toate

celelalte, nu trebuia să mă pripesc cu judecata numai pe baza celor văzute pînă atunci.

– Felicitări, am zis sec.

– Mulțumesc, Kate, mi-a răspuns Sheila cu căldură. E frumos din partea ta să fii atît de generoasă tocmai cînd eşti pe cale să-ți pierzi partenerul.

M-am uitat imediat la Bill. Arăta de parcă tocmai înghițise cu totul un cub de gheață.

– Mereu mi-am zis că, în asemenea situații, oamenii spun ceva de genul „Nu e atît faptul că-mi pierd partenerul, ci bucuria de a cîştiga o secretară", am rostit cu răutate. Nu ştiu de ce am impresia că încă nu mi-ai spus chiar totul, William.

– Sheila, Kate şi cu mine trebuie să avem o discuție plictisitoare de afaceri. De ce n-o n-o iei pe Shelley să-ți arate unde se găsesc cele mai bune magazine de îmbrăcăminte? Te poți întoarce la prînz, apoi mergem împreună la un restaurant, bine? zise Bill disperat, privind cu un ochi la vîrful pantofului meu, care bătea nervos în podea.

– Nici o problemă, Billy, băiete, răspunse Sheila, după care plantă un pupic zgomotos pe buzele lui. Atunci cînd trecu pe lîngă mine, schiță un gest vag cu mîna. De-abia aştept să te cunosc mai bine, Kate.

După ce uşa se închise în urma ei, în încăpere se lăsă o tăcere grea.

– *„De ce n-o ieitu pe Shelley să te îndrepte spre cele mai bune magazine de îmbrăcăminte?"* l-am imitat cu cruzime.

– Are trei magazine de îmbrăcăminte în Sydney, îmi răspunse Bill cu calm.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Aşa se explică rochia neagră, bine croită, pe care tipa o avea pe ea.

– Nu e tocmai cel mai bun mod de a începe o zi, i-am zis lui Bill. Ce naiba a vrut să spună cu tîmpenia

aia, că-mi pierd partenerul? E cumva genul de muiere geloasă la nivel patologic, care nu suportă ca armăsarul ei să lucreze alături de o alta? Şi Shelley o să fie dată afară pentru că-i femeie?

Bill se aruncă în scaun şi oftă.

– Sheila ştia că mă temeam cumplit de genul ăsta de conversaţie şi, ca să-mi forţeze mîna, a spus ce-a spus, îmi explică el. Kate, asta e. Sheila e aleasa.

– Las-o baltă, Bill, ai trecut prin destule teste ca să fi luat o hotărîre bazată pe fapte reale, i-am zis cu amărăciune. Aş fi vrut să mă pot bucura pentru el. Şi chiar m-aş fi bucurat pentru el dacă n-ar fi fost Shela cu ameninţarea ei voalată care reuşise să-mi stîrnească teama.

El m-a privit în ochi şi mi-a zîmbit.

– Adevărat. Ceea ce înseamnă că, acum dacă tot am găsit-o, nu vreau s-o las să-mi scape. Iar căsătoria mi s-a părut singura variantă. Îşi feri dintr-o dată privirea. Iar asta înseamnă că, ori Sheila se mută aici, ori mă mut eu în Australia.

Tăcere. Ştiam ce avea să urmeze, dar nu vedeam de ce l-aş fi salvat din încurcătură. M-am sprijinit de perete şi mi-am încrucişat braţele la piept. Bill Ursul se transformase sub ochii mei dintr-un urs de catifea într-un grizzly fioros, treabă care nu-mi plăcea deloc. În cele din urmă, Bill mi-a zis:

– Pasul cel mai logic e să mă mut eu acolo. Munca mea e mai uşor mutabilă decît a ei. Cazurile pe care le-am rezolvat deja în Australia mi-au înlesnit o serie de contacte şi relaţii, pe cînd ea n-are aşa ceva în comerţul cu ţoale de aici. În afară de asta, vremea e mult mai plăcută. Şi vinul. Îmi dărui un zîmbet de băieţel pierdut.

Eu însă nu m-am lăsat impresionată.

– Şi atunci ce se întîmplă cu *Mortensen and Brannigan?* am întrebat, uimindu-mă singură de asprimea vocii proprii.

Bill ridică pipa *Sherlock Holmes,* pe care o folosea atunci cînd se afla în vreo încurcătură, şi începu să se joace cu ea.

– Îmi pare rău, Kate, dar va trebui să vînd partea mea din afacere. Problema este că trebuie să-mi eliberez capitalul pe care l-am investit, ca s-o pot lua de la capăt în Sydney.

– Nu-mi vine să cred că aud aşa ceva, i-am răspuns. Crezi că poţi să ne vinzi celui care oferă mai mult? Părinţii tăi au jumătate din terenul productiv din Cheshire. Nu poţi să le ceri lor să te finanţeze?

Bill se încruntă ameninţător.

– Sigur că nu pot nici de al naibii, mîrîi. Tu nu te-ai dus cu şapca în mînă la taică-tău, atunci cînd ai cumpărat o parte din afacere. Te-ai finanţat singură. În afară de asta, viaţa nu-i tocmai roză în afacerile cu vite, cel puţin la ora actuală. Mă îndoiesc că au ceva mălai pe care să-l risipească pe fundul meu.

– Foarte bine! i-am strigat furioasă. Poate ne spui şi nouă cui ne-ai vîndut, da?

Bill părea sincer şocat.

– N-am vîndut partea mea la nimeni, a protestat. Cum de poţi crede că aş face una ca asta pe la spatele tău?

Am ridicat din umeri a lehamite.

– Tot restul pare să fi fost aranjat şi clarificat fără să mă consulte cineva şi pe mine. De ce treaba asta să fie mai altfel?

– Chiar nu te-ai obosit să citeşti învoiala de parteneriat pe care am făcut-o? Paragraful 16: „*Dacă vreunul din noi doreşte să-şi vîndă partea din afacere, va trebui mai întîi să obţină refuzul partenerului de a o cumpăra. Dacă partenerul rămas nu doreşte să cumpere, atunci acesta are puterea de veto în problema vînzării unei a treia părţi, sub pretextul unui motiv rezonabil*“

– *„Decizia finală, rezonabilă sau altfel, trebuie luată după consultarea prealabilă cu angajații firmei"*, i-am citat din memorie. Eu scrisesem mare parte din acea învoială, aşa că nu era deloc de mirare c-o ştiam atît de bine. Este o chestiune pur academică, Bill. Ştii foarte bine că nu-mi pot permite să cumpăr partea ta şi că țin la tine prea mult ca să stau în calea fericirii voastre. Aşa că alege-ți cumpărătorul.

Am sărit în picioare şi am deschis uşa.

– Eu m-am cărat de aici, am mai zis, sperînd ca dezgustul şi furia mea să-i fie la fel de clare precum îmi erau şi mie. Cîteodată, singurele lucruri care te fac să te simți ceva mai bine sînt aceleaşi la care apelai şi la vîrsta de cinci ani. Aşa că, da, am trîntit uşa după mine cît am putut de tare.

Am stat să mă holbez tristă la frişca de pe un *cappuccino* din cafeneaua *Negustorul de Trabucuri*. Chelnerița purta o conversație animată cu un cuplu de amici ce sorbeau nişte espresso într-un colț, dar, în afara lor, întregul local era al meu. Nu mi-a venit greu să le ignor conversația ca să mă concentrez asupra implicațiilor spuselor lui Bill. Nu-mi venea să cred ce plănuia să-mi facă. Am alungat tot ce am crezut că ştiam despre Bill. Mă făcea să cred că părerea mea nu mai conta nici măcar cît un rahat uscat de pisică. Omul acesta îmi fusese prieten încă dinainte să-i devin partener în afacere. Mi-am început cariera prin a lucra pentru el, ca mod de a-mi plăti taxele la facultate, pentru că orele de program şi banii erau cu mult mai grozave decît dacă aş fi lucrat la vreun bar. Am muncit cu el şi pentru el încă de cînd mi-am luat diploma în drept şi, din al doilea an de practică, mi-am dat seama că preferam să lucrez în compania unui urs decît în compania lupilor legii.

Nu aveam cum să-mi permit acum să-i cumpăr par-

tea de afacere. Tîrgul pe care l-am încheiat atunci cînd i-am devenit parteneră a fost destul de simplu. Bill a pus să-i fie evaluată firma, iar eu am calculat că-mi puteam permite să cumpăr treizeci şi cinci la sută din ea. Am împrumutat banii de la bancă pe termen scurt şi am reuşit să achit totul în patru ani. Am reuşit minunea asta plătind la bancă fiecare penny în parte cîştigat peste sau pe alături de salariul pe care-l primeam şi profitul pe care-l scoteam cu partea mea de afacere. Am terminat cu împrumutul cu numai trei luni în urmă, datorită unui dar cu adevărat neaşteptat pe care nu l-aş putea explica nici unui alt suflet şi nici omului cu impozitele, pentru că aş risca să-i implic într-o afacere cu crimă organizată pe cei care, dealtfel, fără voie, mi-au făcut acest cadou. A fost o adevărată luptă să achit ratele împrumutului la timp şi nu am de gînd să stau pe sub pomii de unde pică astfel de cadouri bănoase, pentru că este mult prea primejdios.

Trebuia să privesc lucrurile în faţă. Nu aveam cum să strîng bani suficienţi ca să cumpăr cele şaizeci şi cinci de procente ale lui Bill din firmă, nici măcar la preţul de acum patru ani, darmite la preţul actual, indiferent de valoarea agenţiei care, fără îndoială, crescuse frumos de cînd şi eu şi el veniserăm cu noi clienţi preţioşi. Aveam să devin victima oricărui şnapan cu bani care-şi zicea că a deţine trei-sferturi dintr-o asemenea agenţie era o investiţie profitabilă.

În faţa mea, pe masă, clănţăni o a doua cană cu cafea. Uluită, am ridicat privirea şi m-am trezit uitîndu-mă în ochii ca de ambră a lui Shelley.

– M-am gîndit eu că aici te găsesc, mi-a zis ea, aruncîndu-şi pardesiul pe un scaun şi aşezîndu-se comod în faţa mea. Chipul ei semăna cu una dintre acele măşti africane de ceremonie, numai suprafeţe lucioase şi imobilitate, mai ales c-a renunţat la mărgelele colorate

pe care le purta înainte în pat, preferînd mai nou agrafele de lemn.

Am privit-o bine, însă nu mi-am putut da seama dacă a venit ca să-şi arate simpatia faţă de mine sau să pledeze cauza lui Bill.

– Şi noi am crezut că Lincoln a eliberat scalvii, am rostit cu amărăciune. Ce simţi tu, ştiind că vei fi vîndută şi cumpărată?

– Pentru mine nu-i la fel de rău ca pentru tine, îmi răspunse Shelley. Dacă nu-mi place noul şef, ies pe uşă şi-mi găsesc o altă slujbă. Dar tu eşti legată de cel care cumpără partea lui Bill, indiferent cine va fi, am dreptate?

– Ca de obicei. Înapoi în lanţuri. Asta-i, Shell. Şi, cum spune şi în cîntec, unele circumstanţe sînt mai presus de controlul nostru.

– Dar nu e neapărat nevoie să fie aşa, nu?

– Iartă-mă, dar deja nu mai pricep ce vrei să spui.

– Felul în care se poartă Bill, noi nu sîntem obişnuite cu aşa ceva, nu mai e deloc băiatul dulce de dinainte.

– Sigur că nu mai e, fir-ar să fie, am întrerupt-o enervată. E afurisita asta de Sheily, nu? Cum a zis şi omul, cînd prinzi pe unul de coaie, mintea şi inima se coboară pînă acolo. Şi nu cred că mai există vreo urmă de îndoială de ce parte anatomică l-a prins australianca asta pe Bill.

– Nu contează cine se află în spate, rezultatul final este acelaşi, remarcă Shelly. Deci, principalul este că Bill nu se mai poartă de parcă ţi-ar fi cu adevărat prieten şi, după mintea mea, asta înseamnă că nici tu nu mai eşti obligată să te porţi ca o amică de-a lui.

– Şi?

– Tu deţii treizeci şi cinci la sută din firmă, nu?

Am încuviinţat din cap.

– Fără datorii sau alte belele de genul ăsta.

– Atunci scoate-ți partea la vînzare. Fie ca entitate independentă, fie ca pachet întreg.

M-am încruntat.

– Dar asta ar însemna să devalorizăm rău de tot firma. E altă mîncare de pește să cumperi o agenție recunoscută, care mergea ca unsă, unde unul dintre parteneri rămîne mai departe, păstrîndu-și clientela, și cu totul altceva să te arunci pentru o chestie din care a rămas numai numele și niște echipament de birou.

– Asta ziceam și eu, rosti Shelley.

– Dar o să pierd mare parte din banii pe care i-am investit, m-am supărat eu.

– Poate, dar Bill va pierde de zece ori mai mult ca tine, îmi răspunse Shelley. Iar el are nevoie de bani lichizi mai mult decît ai tu nevoie. Și treaba asta te va ajuta să cumperi ceva mai mult timp și să-i scoți lui Bill pe nas mutarea asta grăbită în Australia. Îți dă un avantaj pe care trebuie să-l speculezi la maximum.

Încet, am încuviințat din cap.

– Shelley, ești o tipă dată naibii, i-am zis cu admirație. Și cînd te gîndești că am crezut că Bill era preferatul tău.

Shelley își strînse buzele. Am observat ce linii se formaseră între nas și gură, linii ce aveau să se transforme în curînd în încrețituri în toată regula.

– Uite, Kate, după ce m-am maturizat, am văzut o mulțime de femei care credeau că odraselele lor erau ale lor, indiferent de ce făceau, bine sau rău, și le apărau cu înverșunare în fața profesorilor sau a polițailor. Și le-am văzut și copiii acum, făcînd trafic de droguri sau trăind în spatele gratiilor. Am fost și la înmormîntare cînd unul dintre ei a fost împușcat într-o bătălie între găști. Nu-mi plac rezultatele finale ale unei loialități oarbe. Bill a fost șeful și mai ales prietenul meu o perioadă îndelungată, dar acum se poartă ca un măgar cu amîndouă și

exact aşa merită să ne purtăm şi noi cu el.

Îi admiram sincer hotărîrea rece cu care dorea să obţină cele mai bune rezultate pentru amîndouă. Nu eram însă la fel de sigură pe mine, dacă eram în stare să mă ridic la înălţimea situaţiei şi să mă comport cu la fel de puţină milă ca şi ea.

– Ai dreptate, i-am zis. O să-i spun că şi eu vreau să vînd.

Shelley îmi zîmbi.

– Pun pariu că deja te simţi mai bine, mi-a zis cu viclenie. Şi nu se înşela deloc. Deci, ai ceva treabă de făcut?

Am început să-i povestesc despre aventurile petrecute cu o seară în urmă şi, destul de previzibil, s-a distrat de minune pe socoteala mea.

– Aşa că acum trebuie să-l văd pe Dennis. Poate că ştie Richard tot ce se poate despre latura muzicală a afacerilor cu rock-ul, dar atunci cînd vine vorba de latura întunecată, îşi închipuie că „dosnic“ este un nou stil pe care-l poţi asculta la casetofon. Pe cînd Dennis, chiar dacă nu deosebeşte o formaţie de alta şi habar nu are cine-i Ice tot ştie cum să scoată un mic beneficiu cinstit şi pentru el şi de pe urma corului bisericesc. Însă singura problemă era că – şi nu era nevoie să-i reamintesc lui Shelly – prietenul şi chiar mentorul meu, Dennis, nu era tocmai accesibil.

Cînd l-am întîlnit pe Dennis, ca alţi atîţia oameni săriţi bine de treizeci de ani şi apropiindu-se vertiginos de patruzeci de ani, tocmai trecuse printr-o schimbare majoră de carieră. După ce-şi făcuse un stagiu în închisoare, tocmai renunţase la postul de dinainte, de hoţ plin de succes al celor bogaţi şi puternici, mulţumindu-se cu o ocupaţie mai puţin periculoasă, fentînd legea pe ici, pe colo. Asta însemnînd că, la un moment dat, a fost şi pe post de consultant la firma *Mortensen and Brannigan.*

Mulțumită lui Dennis, am învățat cum să umblu la încuietori, să înving sistemele de alarmă şi să golesc dulapurile fără să las vreo urmă.

Din nefericire, o mică afacere a lui Denis, care dorea să-i scuture pe nişte criminali de banii munciți cu greu, s-a întors împotriva lui, atunci cînd s-a apucat să-şi încerce mîna de aur chiar în mijlocul unei descinderi a băieților în albastru de la Brigada de narcotice. Iar aceştia, în loc să prindă nişte mari traficanți de cocanină, s-au ales numai cu un hoț mărunt şi genul de caz care nu apare nici măcar într-un articol de trei rînduri în presă. Inevitabil, Dennis a fost țapul lor ispăşitor, iar cazul lui la tribunal a fost atît de exagerat prezentat de către procuror, încît s-a ales cu optsprezece luni de închisoare. Unii ar putea spune c-a scăpat ieftin, ținînd cont şi de antecedente, plus restul de mărunțişuri pe care numai eu ce le mai ştiam, dar vorbind ca una care ar lua-o razna şi numai după optsprezece zile sentință, nu m-aş număra printre aceştia.

– Cînd ai putea să te duci să-l vezi? mă întrebă Shelly.

Bună întrebare. Nu aveam nici un fel de bon de vizitator şi nici posibilitatea imediată să fac rost de aşa ceva. Nu cu mult timp în urmă, aş fi sunat pur şi simplu şi aş fi spus că sînt de la firma de avocatură care se ocupă de deținutul cutare şi că voiam să mi se fixeze o întîlnire pentru a doua zi. Numai că în ultima vreme securitatea s-a întărit. Prea mulți prizonieri au ieşit fluierînd din închisori care se presupuneau a fi de maximă securitate. Acum, cînd vrei să fixezi o întîlnire scurtă la mititica, băieții în uniformă îşi notează toate detaliile, după care sună la firma pe care te lauzi c-o reprezinți ca să primească confirmarea numelui persoanei care vine în vizită la ei şi un cod format din două litere şi patru numere. Fără cod, nu poți să intri.

– M-am gîndit s-o rog pe Ruth să mă lase să pozez în una dintre avocatele ei, am răspuns.

Shelly pufni dispreţuitoare.

– După ce s-a întîmplat ultima dată? Nu prea cred!

Ultima dată cînd m-am dat drept una dintre angajatele foarte noi ale lui Ruth Hunter, prietenia noastră a fost atît de sever afectată, încît o lună am umblat cu o vestă antiglonţ pe mine. Shelly avea dreptate. Ruth nu avea să se mai învoiască la aşa ceva.

– Nu vreau să te învăţ meserie, începu Shelly, fără să pară că-şi cerea scuze, şi ştiu că treaba asta e contrară principiilor tale, dar te-ai gîndit să mergi pe căile oficiale obişnuite?

Capitolul 5

Am pivotat pe călcîiul piciorului drept, îndoind uşor genunchiul în timp ce-mi îndreptam piciorul stîng, folosind acel impuls ca să mă avînt înainte şi să fac o rotaţie de un sfert de cerc. Piciorul musculos trecu pe lîngă mine cu un şuierat, doar ştergînd şoldul care, cu numai cîteva secunde înainte, fusese drept în calea lui. Am gemut uşor de efort în vreme ce păşeam în laterală şi ţineam o lovitură scurtă şi dură în genunchiul atacatorului meu.

Am fost însă mult prea înceată. Următorul lucru de care am fost conştientă a fost faptul că piciorul drept a dispărut de sub mine şi că eu zăceam pe spate, cu plămînii care urlau să înlocuiesc cu ceva aerul care ieşise din ei şuierînd. Christie O'Brien se aşeză călare pe mine, rînjind încîntată.

– Ai început să fii cam lentă, îmi zise cu cruzimea inconştientă a adolescenţei.

Sigur că eram lentă comparativ cu ea; era, în fond, campioana britanică de junioare. Dar Christie – de cînd descoperise mode şi flăcăii – era mai presus de toate fiica tatălui ei. Învăţase încă de la o vîrstă fragedă că

nimic nu are mai mulți sorți de izbîndă, decît lovirea adversarului atunci cînd e la pămînt.

Unul dintre multele lucruri pe care le-am învățat, mulțumită lui Dennis, a fost kick boxing-ul în stil thailandez, un sport despre care el a insistat să-mi spună că ar trebui învățat de către orice femeie. Teoria lui era ceva de genul că o femeie atît de măruntă ca mine n-are cum să bață în luptă dreaptă o namilă de bărbat, drept care, cheia siguranței personale consta în faptul că trebuia să-l loveşti pe acesta fie în fluierul piciorului, fie în coițe. După care urmează *„picioarele nu mă lăsa baltă“* Sportul acesta te învăța cum să dai un şut puternic şi te menține destul de în formă ca s-o poți lua la sănătoasă după aceea.

Cînd fusese trimis la răcoare, Dennis îmi ceruse să am puțină grijă şi de Christine. Moştenise părul blond, strălucitor, al mamei ei şi ochii mari şi albaştri, dar creierul îl moştenise de la un tată care ştia foarte bine de trăsnăile de care erau în stare adolescenții mai ales cînd, ca paznici, aveau un spirit generos cu mai puține celule cenuşii decît un peşte auriu de o inteligență medie. Pentru că deja se obişnuise să mă vadă la sala de gimnastică, Christine, fie nu băgase de seamă, fie se decisese să nu-mi ia în nume de rău frecvența cu care continuam să ne vedem.

M-a pus la curent cu ultimele drame de la şcoală, cine cu cine se întîlnea şi de ce, în vreme ce făceam duş una lîngă cealaltă – la clubul nostru duşurile sînt în comun. Vrei să ai parte de cabine, te duci în altă parte şi plăteşti cam de patru ori mai mult. Cam atunci cînd ne ştergeam cu prosoapele cele mari, am reuşit în fine să întorc conversația şi spre Dennis.

– Deci, tatălui tău i-ai zis ceva despre acest Jason? am întrebat-o ca din întîmplare. În ultima vreme pomenise tot mai des de numele flăcăului.

– Cred că glumeşti, mi-a răspuns. Nu sînt într-o ureche să-i spun de un tip pe care nu l-a verificat el personal ca după aceea să trimită mafia la uşa lui pentru referință. Nici vorbă. O să-i zic eu după ce iese.

– Cînd urmează să-l vezi iar? am întrebta interesată.

– Mama a primit viza de vizitare pentru marți după-amiază. Ar trebui să merg şi eu cu ea, dar sînt probele zonale şi nu vreau să le pierd, mormăi în vreme ce-şi trăgea tricoul peste cap. Tata n-o să se supere. Chiar el m-ar îndemna să rămîn alături de echipă. Numai că pe mama o deprimă să meargă de una singură pînă la Strangeway, aşa că simt că-i de datoria mea să fiu alături de ea.

– Aş putea să merg eu în locul tău, i-am sugerat.

Chipul lui Christie se lumină deodată.

– Ai vrea? Nu te superi? Te previn dinainte că trebuie să ai pregătite vreo trei batiste pentru întoarcerea acasă.

– Nu mă deranjează deloc, i-am răspuns. Aş vrea să-l vad pe tatăl tău. Mi-e dor de el.

Christie oftă, privinduşi țintă pantalonii de trening.

– Şi mie. Mă privi cu ochi candizi. Ştii, sînt tare supărată pe el. După ce a ieşit ultima dată, mi-a promis că n-o să mai facă nimic ca să ajungă iar după gratii.

M-am apropiat şi am strîns-o în brațe.

– Ştie el foarte bine că te-a dezamăgit. E greu să recunoşti că tatăl tău nu e perfect, dar este exact ca noi ceilalți. Are nevoie să-l ierți, Christine.

– Mda, poate, rosti ea. O să-i spun mamei că vii s-o iei mîine, mai pe la vremea prînzului. Se ridică în picioare, înghesui hainele ude de transpirație într-o geantă de sport pe care i-o dăruise Dennis primăvara trecută şi se pregăti de plecare. Pa, Kate, mai zise înainte să iasă pe uşă.

Ştiind că într-un fel îi făceam o favoare, mă ajuta să nu mă simt chiar precum regina exploatării nemiloase din sudul Manchester-ului. Dar nu prea mult. Cam asta fusese calea cea mai dreaptă de a ajunge la Dennis şi nu cred că era exact ceea ce avusese Shelley în minte.

Cînd am ieşit de la sala de gimnastică, am hotărît să mai trec o dată pe la Gizmo ca să văd dacă a reuşit să găsească ceva din ceea ce-i cerusem. Dacă vechea axiomă „dacă mă duceam acolo, nu aş începe de aici“ nu există, atunci ar trebui inventată pentru călătoria de la Sale la Levenshulme în traficul de la mijlocul dimineţii. Am ştiut încă dinainte să încep că urma să fie un adevărat iad pe roţi, dar, măcar o dată, nici că mi-a păsat. Oare chiar şovăiam să dau ochii cu Bill?

M-am tîrît în viteza a doua, în timp ce Cyndi Lapuer îmi amintea că fetele vor numai să se distreze. M-am încruntat la casetofon şi am schimbat-o pe Cyndi cu Tanita Tikaram care vedea lumea într-un gri întunecat. Ştiam exact ce voia să spună, atunci cînd s-a apucat să cînte cu cineva care era în stare să facă întreaga lume să plîngă. Am rămas înţepenită în trafic la semaforul Wilbraham Road şi Oxford Road în inima oraşului studenţimii, privind la puştii care mişunau pe trotuare cu desagi plini de cărţi în spinare şi nebărbieriţi. Nu mi-a venit să cred că lumea modei a creat ceva cu totul special pentru adolescenţii rebeli, de parcă de-abia i-ar fi descoperit cu cîţiva ani în urmă. Se părea că numai noi ştiam că nu era nimic nou; studenţii se îmbrăcau cu pufoaice ca să le ţină de cald şi cu cizme de cauciuc cum se poartă pe şantier. Am privit cu mai multă atenţie la afişe, observînd unul care se desprinsese în partea de sus. Pe dedesubt am zărit scris cu litere mari şi roşii „*...UFF*“ Se părea că Dan şi Lice nu exageraseră chiar

deloc cu povestea lor.

Claxonul enervant al tipului în costum din maşina din spatele meu m-a făcut să-mi abat atenţia de la afişe la drum. După intersecţie, traficul a devenit ceva mai degajat şi chiar am reuşit să intru în viteza a patra şi s-o ţin tot aşa pînă cînd am ajuns la Gizmo. De această dată, nu m-am mai aventurat să parchez pe vreo străduţă laterală, ci mi-am parcat maşina chiar pe strada principală, gîndind că merită să risc o amendă, era parcă mai ieftină. Judecînd după celelalte maşini parcate acolo, se părea că poliţiştilor le era la fel de drag, cum îmi era şi mie, să patruleze în zona Levenschulme. Am scos nişte bani de pe cartea de credit la un automat ca să am ce să-i dau lui Gizmo, am traversat şi i-am sunat la uşă din nou.

De această dată, cînd mă văzu, Gizmo se încruntă.

– Nu ai primit mesajul meu pe E-mail? mă întrebă.

– Nu am stat la birou, i-am răspuns, întinzînd teancul de bancnote spre el. Să înţeleg de aici că a fost ceva interesant?

– Mda. Mai bine ai intra, mi-a zis cu şovăială, luînd delicat teancul de bani din mîna mea şi băgîndu-l în buzunarul unei perechi de pantaloni gri, ce păreau să fi ajuns la maturitate cam pe la începutul primului război mondial. Cineva îmbrăcat atît de modern ca tine, ridică suspiciuni în zona asta. Vreau să spun, se vede de la depărtare că nu stai pe aici, nu crezi? a adăugat, în vreme ce eu îl urmam pe scările înguste, tălpile pantofilor lipindu-se mereu de carpeta soioasă. Aceea era prima dată cînd mă lăsa să trec de uşa de la intrare şi, cinstită să fiu, nu mă mai miram.

L-am urmat pe Gizmo în camera din faţă a apartamentului. A fost o experienţă uluitoare. În locul mizeriei şi a vopselii scorojite de pe scări, nimerisem într-o ca-

meră impecabil de curată. Podelele noi de lemn curat şi alb, pereți zugrăviți într-un alb-gălbui odihnitor, fără perdele la geamurile duble. O canapea de piele. Două birouri cu monitoare de computere pe ele, un *Mac* şi un *PC*. O masă lungă cu un întreg asortiment de calculatoare vechi *Atari*, un *Spectrum*, un *Amiga*, un *Amstrad PCW* şi un străvechi *Pet*. Cîteva modemuri, un scanner plat, unul cu mîner, vreo două imprimante şi un raft plin cu cutii cu softwear. În încăpere nu exista nici un fel de țesătură. Chiar şi scaunul din fața monitorului PC era tapisat în piele. Gizmo putea să arate ca un cerşetor, dar mediul pe care-l crease pentru calculatoarele lui iubite era unul aproape cu totul lipsit de praf şi poluare.

– Frumos aici, am rostit.

El îşi băgă mîinile în buzunarele unei veste de lînă, pe care şi ultima cerşetoare s-ar fi codit s-o pună pe ea, şi-mi zise:

– Trebuie să am grijă de ele, nu? *Pet*-ul ăla îl am din 1980 şi încă funcționează ca un vis.

– Ciudate vise mai ai şi tu, Giz, am comentat eu, în timp ce el deja era ocupat cu tastatura din fața PC-ului, localizînd informația pe care i-o cerusem. În numai cîteva secunde, imprimanta cu laser deja scuipa din pîntec o foaie de hîrtie. Am luat-o şi am citit ce stătea înscris pe ea: *„Sell Phones, Beaumaris Road nr. 1, Higher Crumpsall, Manchester“* Exista şi un număr de telefon. Am ridicat o sprînceană.

– Asta-i tot?

– Tot ce-am putut obține, mi-a răspuns el.

– Nici un nume?

– Nici un nume. Nu sînt listați la Companiile de Servicii Publice. Ca atare, se ocupă de mobile. Bănuiesc că dacă ai vrea să continui cercetările şi eşti gata de *cheltuieli*, accentuă el ultimul cuvînt, aş putea să încerc

să dau de cei care oferă servicii pentru telefoane mobile şi să văd dacă indivizii ăştia se află printre clienții lor. Dar...

– Nu, mulțumesc, i-am tăiat macaroana. Să încalci legea de prea multe ori la un singur caz prea seamănă cu jucatul cu focul. O dată e destul, am adăugat. Încă ceva şi devin vulgară.

– Atunci, ne mai vedem noi, mi-a răspuns Gizmo cu înțeles, privind peste umărul meu spre uşă. I-am priceput imediat mesajul. Important e să descoperi la ce anume te pricepi şi să faci treaba bine, ăsta a fost mereu moto-ul meu.

Beaumaris Road este o străduță lăturalnică cu case de cărămidă, ce merge paralel cu Cheetham Hill Road. Numărul 1 era chiar la colț. Sell Phones ocupa ceea ce pe vremuri fusese un magazin alimentar care vindea lapte la orice oră din zi sau noapte, la prețuri grosolan umflate. Am parcat ceva mai jos pe stradă şi mi-am pus pe cap o şapcă de catifea verde şi o pereche de ochelari de bunicuță, cu lentile de sticlă simplă, transformîndu-mă din văduva îndoliată într-o străină oarecare. Adevărul era că şapca şi cu ochelarii se potriveau ca nuca în perete cu blugii *Levi's* şi cu blazerul bej, dar cum moda este aşa de elastică, nici că mai conta, acum poți amesteca toate stilurile, dacă nu te deranjează să arăți ca o vagaboandă prinsă de poliție la frontieră.

Am pornit-o încet spre magazinul din colț, observînd imediat grilajul solid de la ferestre. M-am oprit şi m-am uitat înăuntru, unde totul era aranjat ca un birou de primire, cu mochetă gri, pereți albi şi dulapuri mari în care erau aşezate frumos exponatele. O mulțime de modele de telefoane mobile. Un tip negru, extrem de arătos, se sprijinea de unul dintre acele dulapuri cu capul uşor încli-

nat într-o parte, ascultînd o femeie ce îi povestea ceva ce părea lung şi complicat, mişcîndu-şi mîinile şi trupul în acelaşi timp cu gura. Din cîte îmi puteam da eu seama, era cu cîțiva centimetri buni mai înaltă ca mine şi cu umeri şi şolduri ceva mai înguste.

Am privit mai atentă prin vitrină, şi, în spatele încăperii, aşezat la un birou şi luînd notițe în timpul unei convorbiri telefonice, era Will Allen în plină glorie. Este adevărat că probabil habar nu aveam de numele lui adevărat, ci numai pseudonimul pe care-l alesese, dar cel puțin acum ştiam unde lucra. Am mers mai departe pe stradă, am dat colțul şi, acolo, pe o alee dosnică, am găsit *Mazda* pe care o văzusem parcată şi pe aleea din fața casei mele cu numai o seară înainte. În fine, îmi mergea şi mie bine într-o zi plină de ghinioane.

Acum însă urma partea plictisitoare. Mi-am dat cu presupusul că Will Allen nu avea să plece de acolo pentru cel puțin două ore, dar nu ținea să plec şi să mă întorc mai tîrziu, sperînd să-l găsesc înțepenit locului. M-am gîndit ca puteam să dau o fugă pînă la *MacDonald's*-ul de pe Cheetham Hill ca să-mi iau cafea şi nişte gogoşi, ca să mă simt ca un detectiv particular autentic, dar mai departe de atît nu-mi permiteam să mă îndepărtez. Era preferabil să stau şi să filez magazinul.

Mi-am mutat maşina pe strada care trecea drept pe Beaumaris Road şi aleea unde era parcată maşina lui Allen, şi de unde îi puteam vedea botul, deşi, aşa, nu mai vedeam intrarea magazinului. M-am aşezat pe locul pasagerului ca să dau impresia că aşteptam pe cineva şi mi-am scos şapca. M-am ghemuit pe scaun, cugetînd la perfidia lui Bill. M-am apucat să sorb încet din cafea, cît să rămîn atentă şi cît să nu mă apuce vreun pipi. Pînă să văd eu ceva că se mişcă, cana cu cafea devenise sloi în mîna înghețată.

Mazda cea argintie tocmai ieşea de pe alee, întorcînd maiestuoasă la stînga, spre Cheetham Hill Road. Chiar la ora cinci, cînd traficul e mai înghesuit decît hemoglobina din fluxul sanguin. Norocul meu. Am umblat la schimbătorul de viteze şi am pornit motorul, mişcîndu-mă pe stradă chiar în spatele maşinii. În timp ce aşteptam să întoarcem la stînga pe strada aglomerată, am avut ocazia să văd cine era în maşină. Allen conducea, dar alături de el, pe scaunul pasagerului, mai era cineva. Cînd persoana cu pricina se întoarse să ia ceva de pe bancheta din spate, am recunoscut-o pe tipa din magazin care discutase cu manechinul de abanos. M-am întrebat dacă nu cumva ea era partenera lui de măgării, cea care mergea să discute cu văduvii. Adevărul era că nu sînt chiar pe degeaba detectiv.

Mazda se strecură la iuţeală într-un gol de trafic, pornind spre Manchester. Eu nu. Pînă să intru eu într-un spaţiu ca şi inexistent, *Mazda* era deja la o depărtare de trei maşini, iar eu eram claxonată cu indignare de cei din spate. Am făcut veselă semn cu mîna spre cei ofensaţi, un gest care personal mă scotea din sărite, atunci cînd eu eram ofuscată, după care am schimbat culoarul. Nu voiam să fiu detectată de către ţinta mea. Traficul era atît de aglomerat pe Cheetham Hill, iar maşinile se mişcau cu asemenea lentoare, încît am putut păstra contactul vizual cu ţinta şi am reuşit să admir şi vitrinele magazinelor de mobilă, în speranţa că voi găsi ceva bun şi ieftin. Numai că, imediat ce-am coborît dealul şi am intrat pe drum drept, indianul a şi cotit-o la stînga, pe North. Cum eu mă aflam pe culoarul din dreapta, mi-am imaginat că se îndrepta cumva spre Red Bank ca s-o ia apoi pe scurtătură pînă în Manchester-ul de Sud. Dacă nu reuşeam să-l prind pînă la tunelul de dinainte de Red Bank, intra pe străduţele lăturalnice, ce semănau foarte

bine cu un labirint, şi acolo avea să se piardă pentru totdeauna.

Am întors *Rover*-ul spre culoarul din stînga, înfuriindu-l pe şoferul *Porsche*-ului din spate. Cel puţin acum ziua nu fusese un eşec total. Reuşisem să înfurii măcar un om. M-am strecurat pe după colţul lui Derby Street şi am accelerat cu nădejdea, gonind spre intersecţia ce avea să mă ducă, în jos, spre tunel şi spre Red Bank. Am dat iar colţul rugîndu-mă să nu urce nici o altă maşină dealul şi am luat-o vertiginos la vale.

Numai că nu se vedea nici o *Mazda* argintie pe nicăieri. Am fumegat un moment în faţa intersecţiei, după care am întors încet maşina şi am urcat iarăşi dealul. Exista şansa, destul de firavă, să se fi oprit pe una dintre străduţele care abundau de magazine scumpe şi foarte scumpe, ca să-şi cumpere bijuterii sau o haină de blană cu banii escortaţi de la amărîţi. Le-am acordat zece minute şi am parcurs toate străduţele de la capăt la altul între Red Bank şi Cheetham Hill. Însă în cele din urmă am fost obligată să accept faptul că dispăruseră. Îi pierdusem.

Avusesem destule belele pentru o singură zi. Ba chiar să-mi ajungă pentru o întreagă săptămînă. Aşa că mi-am închis mobilul, m-am introdus cu greu în traficul aglomerat şi am pornit-o spre casă. Planul A însemna să-mi prepar o cadă cu apă fierbinte şi cu uleiuri aromate, o vodcă generoasă stropită cu ceva suc de portocale, alături de teancul de reviste pe care nu apucasem să le mai citesc de o lună şi să ascult la casetofon formaţia Cowboy Junkies. Planul B îl implica şi pe Richard, dacă se întîmpla cumva să fie pe acasă.

Imediat ce am intrat în casă, am început să mă dezbrac, lăsînd hainele să cadă în drum ca o starletă importantă de prin anii '60, pînă cînd am ajuns în baie şi am

dat drumul la apă. M-am înfăşurat apoi în halatul de baie pe care-l lăsasem stragic pe calorifer şi m-am îndreptat hotărîtă spre frigider. Tocmai prinsesem de gît sticla de vodcă cînd am auzit soneria de la uşă. M-am gîndit să-mi ignor vizitatorul, dar curiozitatea a învins. Pacostea vieţii mele. Aşa că am abandonat sticla şi am pornit-o spre uşă.

Se spune că spectacolul nu s-a terminat pînă cînd nu cîntă şi doamna cea grasă. Alexis este departe de a fi grasă sau măcar plinuţă şi, după expresia pe care o purta pe faţă, am ghicit că numai de cîntat nu-i ardea. Văzînd-o deci în uşă, mi-am luat adio de la Planul A şi m-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău.

Capitolul 6

– Chris? am întrebat, păşind într-o parte ca s-o las pe Alexis să intre.

Ea mă privi prostită, încruntîndu-se uşor de parcă ar fi încercat să-şi amintească de ce mă arătam aşa de îngrijorată faţă de soarta partenerei ei.

– S-a întîmplat ceva cu Chris? am încercat mai departe. Cu copilul?

Alexis clătină din cap.

– Chris e în regulă, îmi zise nervoasă, de parcă aş fi pus una dintre acele întrebări stupide pe care le adresau de obicei reporterii TV victimelor vreunui dezastru. Trecu pe lîngă mine şi merse ca un automat pînă în salon, unde se prăbuşi pe canapea cu un gest de marionetă obosită.

Am lăsat-o să privească în gol spre podea şi am fugit la baie să închid apa. Cînd m-am întors cu două pahare de votcă, ea deja fuma cu acea concentrare disperată a unui drogat aflat pe marginea dezastrului.

– Alexis, ce s-a întîmplat? am întrebat-o încet, aşezîndu-mă alături de ea.

– E moartă, mi-a răspuns.

Pe mine nu mă mira chiar atît de mult faptul că cineva cunoscut de ea murise. Şi nici nu reuşeam să-mi imaginez ce ar fi putut să dezechilibreze atît de puternic un reporter de ziar, aşa de dur ca ea.

– Cine anume?

Alexis scoase din poşetă un exemplar mototolit din *Yorkshire Post*. Ştiam că era unul dintre ziarele din afara oraşului, din care mai cita *Chronicle* sau cumpăra cu totul articole întregi.

– Treceam în revistă ziarul ca să văd dacă nu-mi vine o idee mai acătării, îmi zise Alexis cutremurîndu-se, întinzînd pe măsuţă ziarul.

„DOCTOR MOARE ÎN URMA UNUI ATAC ARMAT", am citit titlul mare din partea dreaptă a primei pagini. Dedesubt era o fotografie a unei femei brunete, cu trăsături puternice şi un zîmbet larg. Am citit primul paragraf:

„Ginecologul consultant Sarah Blackstone a fost înjunghiată de moarte noaptea trecută, atunci cînd a dat peste intrusul din casa ei din Headingeley"

– Ai cunoscut-o? am întrebat.

– Asta-i doctoriţa care a lucrat cu noi, ca draga de Christine să rămînă însărcinată.

Era un mod de exprimare cel puţin ciudat, dar l-am lăsat să treacă. În mod clar Alexis nu se mai putea controla pe ea, ce să mai vorbim de gramatica limbii engleze.

– Alexis, îmi pare tare rău, am rostit aiurea.

– Mai bine lasă naibii părerile de rău. Prefer să te pun la muncă, mi-a zis morocănoasă. A stins ţigara şi imediat şi-a aprins o alta, după care a înghiţit dintr-o dată jumătate din paharul de vodcă cu Cola dietetică. Kate, ceva nu e deloc în ordine aici. Asta-i categoric femeia cu care am făcut noi treabă. Numai că nu era deloc consultat în Leeds şi nu se numea Sarah Blackstone. Avea un cabinet aici, în Manchester, iar numele ei

era Helen Maitland.

Există unele zile cînd sînt efectiv copleşită de convingerea sinceră că mi-a furat cineva viața mea frumoasă şi mi-a lăsat doar rahaturi ca să le descurc cum pot. În clipa aceea eram tocmai pe punctul de a suna la copoi ca să le cer să facă ceva să prindă intrusul. După ziua pe care o avusesem, nu prea mai aveam chef şi de un mister a la Agatha Christie.

– Eşti sigură? am întrebat. Vreau să zic, fotografiile din ziare nu sînt întotdeauna...

Alex pufăi indignată.

– Uită-te bine la ea. Nu are tocmai o față care să se confunde cu fundalul, nu? Sigur că este una cu Helen Maitland a noastră.

Am ridicat nepăsătoare din umeri.

– Ei şi, şi-a luat un nume de împrumut cîtă vreme a consultat şi a tratat cu lesbienele. Poate că nu a vrut să devină cunoscută drept doctorul care face rost de copii cuplurilor de lesbiene.

– E mai mult de atît, KB, insistă Alexis, înghițind fumul, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Avea un cabinet, prescria rețete şi le ştampila cu numele de Helen Maitland. Nu am avut nici un fel de probleme la farmacie, nu ca atunci cînd s-ar fi folosit de un nume fals, crede-mă. Şi am primit o mulțime de rețete. Ceea ce mă îngrijorează de moarte este că, dacă băieții în albastru descoperă că Sarah Backstone este una şi aceeaşi persoană cu Helen Maitland, nu trebuie decît să ia pe rînd farmaciile ca să-i găsească pacienții. Iar noi sîntem chiar în mijlocul pozei.

Fireşte, totul era foarte adevărat, dar tot nu puteam pricepe ce-o necăjea atît de tare pe Alexis. Ştiam că regulile pentru fertilitatea umană erau destul de stricte, dar, din cîte ştiam eu, nu era încă o crimă să inseminezi un partener dintr-un cuplu de lesbiene, deşi, dacă con-

servatorii aveau să devină isterici din cauză că ar putea pierde următoarele alegeri, erau gata să bată toba pe această temă.

– Alexis, i-am zis cu blîndețe. Care este problema ta?

Ea mă privi năucă.

– Pentru că s-ar putea să ne ia copiii, mi-a răspuns pe un ton asemănător celui pe care-l folosisem şi eu cu Richard, tot încercînd să-i explic de ce nu-şi putea spăla blugii în maşina de spălat vasele.

– Eu cred că exagerezi puțin, i-am zis precautä, conştientă că nu aveam pe mine haine de protecție. Este un caz foarte clar, Alexis, am continuat să vorbesc. Hoțul este prins în flagrant, începe lupta, individul intră în panică, bagă cuțitul şi apoi dispare în noapte. Tragică risipă de doctor specializat în copii în eprubetă, am încheiat. Copoii n-or să stea să-i ia la întrebări pe pacienții ei din Leeds, dar să mai stea să dea de urma oamenilor pe care i-a tratat prin alte oraşe, sub un alt nume.

– Poate că-i aşa, dar poate că povestea asta era un substrat serios, nu e ce pare la prima vedere, se încăpățînă Alexis. Lucrez de prea multă vreme în domeniul crimei ca să-mi dau seama că afurisiții de copoi îți declară numai ce vor ei să ştii tu. N-ar fi prima dată cînd, paralel se face o investigație de o cu totul altă natură. Îşi termină băutura şi țigara, evitîndu-mi privirea dintr-un motiv necunoscut mie.

Eu aveam sentimentul că nu pricepeam care era adevărata poveste în toată acea bălmăjeală a ei. Nu eram tocmai sigură că țineam morțiş să aflu toate dedesubturile, dar, cum era vorba de cea mai bună prietenă a mea, nu aveam cum să mă fofilez ca să scap de belea.

– Alexis, ce naiba se întîmplă aici, pe bune? am întrebat.

Ea îşi trecu amîndouă mîinile prin părul sălbatic şi

mă privi, speriată şi îngrijorată, cu ochi la fel de goi ca şi promisiunile politicienilor.

– Crezi c-aş mai putea căpăta o băutură?

I-am adus încă o Stoli cu Cola dietetică, de această dată ceva mai slabă decît precedenta. Dacă tot avea de gînd s-o înghită ca pe apă, cel puțin doream să aflu care era dedesubtul poveştii ce o speria atît de tare în moartea unei femei cu care avusese cel mult o relație profesională. Am pus paharul pe masă în fața ei şi, cînd s-a întins să-l ia, am prins-o de mînă.

– Spune-mi, am îmboldit-o.

Alexis îşi strînse buzele şi clătină din cap.

– N-am mai spus absolut la nimeni, îmi răspunse, întinzîndu-se să mai ia o țigară. Speram că nu fuma la fel de îndîrjită şi lîngă Chris, altfel bebeluşul urma să aibă nevoie de plasturi cu nicotină ca să poată supraviețui în primele douăzeci şi patru de ore de la naştere.

– Cu un minuțel în urmă ai zis că vrei să lucrez la caz. Şi, dacă nu ştiu absolut totul, nu văd ce mare brînză o să reuşesc să fac, i-am reamintit.

Alexis îşi ridică ochii ca să mă privească țintă.

– Bine, dar totul trebuie să rămînă numai între noi două, îmi răspunse pe un ton rugător cum nu mai auzisem niciodată înainte. Vorbesc serios, KB. Nimeni nu trebuie să mai ştie ceea ce o să-ți spun acum. Nici Delly, nici Ruth, nici chiar Richard. Nimeni.

– E chiar aşa de serios? am întrebat în glumă, încercînd să mai înseninez atmosfera.

– Îhi, chiar aşa de serios, îmi răspunse Alexis, deloc înseninată.

– Ştii foarte bine că poți avea încredere în mine.

– De asta şi sînt aici, admise ea după o pauză. Mîna în care nu ținea țigara trecu iar năvalnică prin păr. Nu mi-am dat seama ce greu o să-mi fie să-ți spun.

M-am sprijinit de spătarul canapelei, încercînd să par

relaxată şi cu totul neimpresionată.

– Alexis, sînt unsă cu toate alifiile. Orice ar fi, nu se poate să nu fi auzit dinainte. Sau ceva foarte asemănător.

Gura ei se strîmbă într-un soi de zîmbet chinuit.

– Nu aşa ceva, KB, îți promit. Ceea ce-o să-ți spun acum e o noutate sută la sută. Alexis se îndreptă de spate, bombîndu-şi pieptul. Am văzut că se hotărîse să scoată la iveală ceea ce o măcina. Copilul ăsta din pîntecul lui Chris... este *al nostru.* Mă privi cu un aer de aşteptare.

Eu însă nu voiam să cred ceea ce încerca ea să-mi spună. Aşa că am zîmbit şi am rostit:

– Hei, asta da atitudine sănătoasă, să te porți de parcă ai fi participat şi tu direct.

– Eu nu vorbesc de atitudine, KB. Eu discut despre realitate. Oftă. Eu vorbesc despre conceperea unui copil între două femei.

Problema cu viața modernă este faptul că nu mai există nici un fel de etichetă. Lucrurile s-au schimbat atît de mult şi aşa de repede, încît chiar dacă Emily Post ar mai fi printre noi, nici ea n-ar mai putea concepe un set de protocol care să facă față cu succes situației actuale. Dacă Alexis ar fi aruncat bomba asta în zilele mamei mele, aş fi putut să-i spun ceva de genul „Foarte frumos, dragă. Acum, vrei să pui mai întîi laptele sau ceaiul?“ În zilele bunicii Branningan, aş fi putut să-mi fac cruce viguros, după care aş fi trimis după preot. Dar în zilele de față, n-am putut decît să mă holbez, să icnesc şi să spun numai:

– Cum?

– Să ştii că nu m-am apucat să inventez, îmi răspunse Alexis în defensivă. Este probabil. Şi nici măcar nu-i atît de dificil. E numai foarte ilegal.

– Am ceva probleme cu treaba asta, m-am bîlbîit.

Cum adică este posibil? Discutăm cumva despre clonare sau cum?

– Nimic aşa de sofisticat. Uite, ca să faci un copil ai nevoie de un uter, un ovul, un ou şi încă ceva cu care să-l fertilizezi.

– Chestie care, pînă nu demult a fost sperma, am remarcat cu acreală.

– Da, chestie care pînă nu demult a fost sperma, încuviință Alexis. Dar de fapt tu ai nevoie doar de o coliziune de cromozomi. Şi primeşti cîte unul de fiecare parte a schimbului. Femeile au doi cromozomi X, iar bărbații au un X şi un Y M-ai priceput pînă acum?

– N-am luat eu diploma la biologie, dar măcar cunosc lucrurile elementare, am răspuns.

– Bine. Deci ştii că dacă cromozmul Y al bărbatului se leagă de cel X al femeii, atunci apare un băiețel. Dar dacă este cromozomul X care face treaba, atunci o să ai o fetiță. Deci toată lumea ştie că poți să faci un copil din doi cromozomi X. Numai că despre asta nu se vorbeşte prea mult, nu? Pentru că, dacă s-ar menționa ceva mai mult şi nu numai trecător, nu trebuie prea mult ca tot omul să priceapă că, pentru a avea o fată, nu mai e nevoie decît de doi cromozomi X de la două surse diferite şi nu ar mai fi nevoie de bărbați.

– Vrei să-mi spui că, după douăzeci şi cinci de ani de teorie feministă, oamenii de ştiință de-abia acum au observat treaba asta?

– Nu, au ştiut-o dintotdeauna. Dar anume feluri de experimente sînt împotriva legii. Şi asta include aproape tot ce implică embrioni umani. Aşa că, deşi o mulțime de oameni cunosc chestia asta cel puțin teoretic, că este posibil să faci un copil şi din două femei, nimeni n-a putut să facă oficial nici un fel de cercetare în această direcție, ca atare, tehnologia care ar fi putut face posibilă ştiința în locul fanteziei nu s-a mai inventat. Ziarista din

ea preluase controlul şi Alex făcu o pauză de mare efect.

– Şi, ce s-a întîmplat de-a schimbat toată problema? am întrebat deodată.

– S-au făcut multe cercetări care au arătat că bărbaţii nu răspund prea bine atunci cînd nevestele lor sînt inseminate cu sperma unui donator anonim. Uite surpriza, tipii nu se simt deloc legaţi de puşti şi, de obicei, familiile se destramă, pentru că indivizii au impresia că nu au familii adevărate. Ţinînd cont că foarte mulţi bărbaţi au mari pobleme cu producţia de spermă, mai ales în aceste zile de stres continuu, presiunea i-a obligat pe doctori să caute o cale prin care, folosind spermă inadecvată, să facă totuşi copii. Cu vreo doi ani în urmă, au găsit un ac extrem de subţire care putea fi băgat chiar în nucleul unui ovul ca să livreze la faţa locului un singur spermatozoid apt.

Am dat din cap, simţind cum mă sufocam.

– Şi cineva, pe undeva, şi-a dat seama că, dacă se putea face treaba asta cu sperma, puteau s-o facă şi cu un alt ovul.

– Bravo ţie! mi-a zis Alexis, incapabilă să fie serioasă şi speriată prea multă vreme.

– Şi doctoriţa asta, indiferent cum o chema, făcea chestia asta în Manchester? am întrebat. Ştiu că se spune că tot ce face Manchaster-ul azi, mîine va face şi Londra, dar afacerea asta prea e trasă de păr.

– Mda.

– Complet ilegală?

– Mda.

– Cu cuplurile de lesbiene?

– Mda.

– Care şi ele încalcă legea, cel puţin din punct de vedere tehnic?

– Bănuiesc că da.

Ne-am privit una pe cealaltă pe deasupra mesei. Nu ştiu ce credea Alexis, dar eu parcă şi vedeam titlurile de-o şchioapă din ziare. Numai gîndul la ce ar fi tipărit fițuicile de scandal mă făcea să sar în apărarea femeilor care aleseseră calea ilegalității numai ca să-şi împlinească visul cel mai arzător, lăsîndu-le deoparte pe Chris şi Alexis care-mi erau prietene.

– Iar copilul din burta lui Chris este al vostru, nu?

– Exact. Amîndouă am luat medicamente ca să atingem maximul de fertilitate, după care Helen a cules recolta de ovule şi le-a luat în laborator ca să le cupleze şi să le crească pînă cînd a fost sigură că totul mergea bine. A făcut patru astfel de ouă fertilizate.

– Vrei să zici că biata Chris o să facă patru?

– Nu fi tîmpită. Sigur că nu. Rata de succes este de-a dreptul mizerabilă. Trebuie să transplantezi cel puțin trei embrioni ca să ai o oarecare rază de speranță că prinde vreunul şi atunci există o şansă de numai şaptezeci la sută. Helen a transplantat trei şi numai unul singur a supraviețuit. Crede-mă, în jocul ăsta, rezultatul nostru e de-a dreptul uluitor.

– Şi ce s-a întîmplat cu cel rămas? am întrebat. Avem sentimentul teribil că nu-mi va plăcea răspunsul.

– E în congelator, acasă. Într-un termos cu nitrogen lichid.

Avusesem dreptate. Mă simțeam deja îngrețoşată şi mi-am zis că neapărat trebuie să țin minte să nu cumva să mă pună naiba să caut să-mi prepar vreo gustare în bucătăria lui Alexis. Mi-am dres glasul.

– Şi de unde ştii că treaba merge bine. Cum poți să ştii dacă copiii or să fie normali?

Alexis se încruntă.

– Nu există cale prin care să dovedeşti obiectiv. A trebuit să acceptăm cuvîntul lui Helen. Ne-a prezentat de altfel primul cuplu cu care a avut succes. Fetița lor

are acum cam optsprezece luni. Un copil grozav. Şi da, ştiu c-ar fi putut să încerce să ne fraiereasca ca să ne scuture de parale, dar le-am crezut pe femeile alea două. Ar fi trebuit să fi fost şi tu de față, KB.

Eu gîndeam că probabil nu mi-aş pierde somnul noaptea, chiar dacă scăpam de acea experiență.

– Înțeleg de ce ai zis că ți-e teamă să nu vă ia copilul, i- am zis.

– Trebuie să ne ajuți, îmi zise Alexis.

– Şi cam la ce anume te-ai gîndit? am întrebat-o sincer curioasă.

– Fişele lui Helen Maitland, mi-a răspuns Alexis. Trebuie să ne descotorosim de ele înainte să le găsească poliția.

– De ce naiba să le caute copoii? am întrebat. Cum am zis şi înainte, e un caz clar de spargere care a eşuat.

– Bine, bine, ştiu că tu crezi că sînt paranoică. Numai că acum miza este viitorul copilului nostru. Cred că am dreptul să exagerez nițeluş. Dar sînt două motive pentru care mă îngrijorez. Unul, am impresia că nu s-a întîmplat chiar aşa cum se relatează în ziar. Să presupunem că persoana care a omorît-o pe Helen Maitland nu era un hoț. Să presupunem că era tot o femeie care a făcut tratamentul şi n-a mers? Sau să presupunem că e vorba de cineva care a aflat cu ce se ocupa Helen Maitland şi o şantaja? Odată ce copoii se apucă să sape, ştii foarte bine că nu se mai opresc. Poate că nu sînt tocmai străluciți, dar ştii la fel de bine ca şi mine că, atunci cînd e vorba de o crimă, afurisiții nu se opresc pînă ce nu dau de un fir.

Am oftat. Avea dreptate. Copoii care se ocupă de crime nu sînt niciodată satisfăcuți dacă nu reuşesc să bage pe careva la zdup. Şi, dacă o iau pe calea cea mai probabilă şi nu reuşesc să găsească un suspect, atunci nu se lasă pînă ce nu scormonesc totul.

– Care este cel de-al doilea motiv? am întrebat.

– Are un cabinet în Manchester. Mai devreme sau mai tîrziu cineva va observa că nu este acolo unde ar trebui să fie, cînd ar trebui să fie. Şi, în cele din urmă se va umbla la dulapul ei cu fişe. Şi, dacă ştiu cîte ceva despre firea umană, chestia este că îi va goli cineva fişierul, dar nu va arunca fişele direct la gunoi fără să arunce măcar o privire prin ele. Este doar păcătoasa natură umană să-ţi bagi nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala. Şi atunci eu şi cu Chris vom fi terminate, alături de celelalte lesbiene pe care Helen Maitland le-a ajutat. Alexis îşi termină ţigara şi bău cîteva înghiţituri bune din votca cu Cola. Avem nevoie de tine să găseşti aceste fişe.

Mi-am încrucişat picioarele la nivelul gleznelor şi mi-am prins genunchii în braţe.

– Îmi ceri foarte mult. Să intervin într-o anchetă cu privire la o crimă. Asta înseamnă probabil hoţie, fără să menţionez furtul de informaţii.

– Nu-ţi cer o favoare, KB. Te vom plăti.

Am nechezat ironic.

– Alexis, chiar crezi că aşa-mi duc viaţa profesională? Oamenii vin la mine şi-mi cer să încalc legea pentru că ei mă plătesc? Am crezut că mă cunoşti. Cînd la mine în birou intră oameni care-mi cer pe faţă să fac tot ce pot ca să încalc legea, nu stau destul în cameră ca să-şi dea seama ce culoare are covorul. Cînd trebuie să încalc legea, o fac pe barba mea şi mă asigur că nimeni nu are habar dintre cunoscuţi, mai ales clienţii mei. Dacă trebuie s-o fac pentru tine, nu o să fie din cauza că mă plăteşti, ci pentru că m-am convins că nu se poate altfel.

Alexis a avut măcar graţia să se arate ruşinată.

– Îmi pare rău, gemu. Capul mi-e varză din cauza asta. Ştiu că nu eşti vreun spărgător nebun pe care să-l

angajez fără păreri de rău. E numai că tu eşti singurul om pe care-l cunosc bine şi are toată priceperea şi calitățile ca să facă o asemenea treabă delicată şi care ne poate scăpa din rahat, acum că Helen Maitland este moartă. Vrei să te ocupi tu de chestia asta? Expresia aceea de disperare care dispăruse temporar reapăruse.

– Şi dacă ceea ce descopăr o să ne ducă la o concluzie care să nu-ți placă deloc? am întrebat-o, încercînd să trag de timp.

– Vrei să zici dacă descoperi ceva care să arate ca una dintre pacientele ei lesbiene a căsăpit-o?

– Exact la asta mă refeream.

Alexis îşi acoperi ochii şi-şi masă uşor tîmplele. După care îşi ridică privirea spre mine.

– Nu pot să cred că vei descoperi aşa ceva. Dar, chiar dacă se întîmplă, există vreun motiv pentru care şi noi, celelalte, să fim distruse pe viață?

N-aveți decît să mă numiți fata care nu poate să spună „nu“

Capitolul 7

Atmosfera plăcută, de bunăstare a Clinicii Compton m-a lovit imediat ce am pătruns pe uşă. Aerul uşor parfumat şi temperatura cu grijă controlată, decorul ce se asemăna mai degrabă cu cel al unei casei de la ţară decît cu cel al unei instituţii medicale, vazele de flori proaspete aşezate pe unde te aşteptai mai puţin, toate astea făceau ca locul să pară o minunăţie. Aproape că-mi venea să cred că acolo angajaseră singurii ginecologi din lume care erau în stare să-şi încălzească instrumentele înainte să le introducă în orificiul cel mai intim al unei femei. Mi-am făcut o însemnare mentală să o întreb mai tîrziu pe Alexis dacă mă înşelasem sau nu în privinţa asta.

Clinica se afla în strada St. John, o adevărată oază în stil georgian pe lîngă alte stabilimente de acelaşi gen de pe uliţa cu pretenţii Harley din Londra. Doctorii care aveau acolo cabinetele particulare erau convinşi că mai sigur era să ceară pacienţilor nişte preţuri de să le ridice părul măciucă în creştet ca apoi să declare ce grozavi sînt tot datorită preţului mai sus menţionat. Din cîte am priceput, cu ceea ce-ţi cere drept onorariu un doctor de

acolo ca să-ți stoarcă un punct negru poți să depui ca avans pentru un apartament extrem de bine dotat. Dacă şi Helen Maitland ceruse asemenea onorarii năucitoare, nu prea vedeam destule cupluri de lesbiene atît de disperate să devină mame şi aşa de bine situate, încît să merite să piardă vremea pe acolo. Dar, ce naiba ştiam eu? Eu sînt singura femeie pe care o cunosc bine care foloseşte pilula şi îi mai cere partenerului şi un prezervativ, şi asta încă de la frageda vîrstă de şaisprezece ani.

Clinica Compton se află cam la jumătatea străzii, pe partea dreaptă, o casă cu terasă şi trei etaje, cu o mulțime de plăcuțe de aluminiu plantate strategic de-o parte şi de alta a uşii. În mod foarte interesant, numele lui Helen Maitland nu apărea pe nici una dintre acestea. Nici cel al lui Sarah Blakestone. Am deschis uşa grea şi m-am trezit în holul spațios, unde se vedea clar un semn care te îndrepta spre biroul de primire. Am observat la repezeală camerele video cu circuit închis, puse strategic la uşa de la intrare şi deasupra celei pe care eram încurajată s-o deschid mai departe. Îmi dădeam seama că acum nu-mi mai prea venea s-o şterg, pentru că aş fi ridicat suspiciuni serioase cu privire la persoana mea, mai ales că n-adusesem cu mine un tub cu vaselină ca să murdăresc lentilele aparatelor.

Una dintre marile probleme ale meseriei mele consta în faptul că, într-o zi faci atîtea lucruri disparate, te ocupi de mai multe cazuri deodată, încît nu eşti niciodată îmbrăcată potrivit unei situații sau alteia. Dacă aş fi ştiut ce natură avea covorul din clinică, atunci mi-aş fi luat cizmele cele înalte de zăpadă, dar aşa, a trebuit să mă resemnez şi să mă preumblu prin stufoşenia aceea în pantofii simpli de piele. Mai erau alte două potențiale paciente acolo, stînd comod pe canapelele îmbrăcate în brocard, la o distanță respectabilă una de cealaltă, citind genul de reviste despre casa şi grădina pe care, noii

îmbogățiți credeau că e chic să le citească ca să dea impresia că aparțin clasei aristocraților autentici.

Vă dau acum un pont din manualul detectivului particular; magazinele sînt primul indiciu pe care-l aveți cînd intrați într-o clinică, dacă aceasta este de stat sau una particulară. Cele de stat pun la dispoziție pacienților reviste vechi de cel puțin un an, cu colțurile îndoite, în care găsești tot felul de informații cu privire la starurile din serialele îndrăgite în care, pe timpul interviurilor de cîte două pagini, discută pe larg despre operațiile pe care le-au făcut sau personalități TV care mărturisesc ce probleme au cu băutura şi ce fel de regimuri țin. Clinicile particulare oferă reviste colorate şi frumoase, vechi de cel mult o lună, în care autori cunoscuți povestesc despre casele şi grădinile şi viața lor cu tot felul de medicamente întăritoare şi cu staruri de la Hollywood care vorbesc de problemele pe care le au cu băutura, ce fel de diete şi regimuri țin şi cum trăiesc datorită medicamentelor întăritoare.

Am reuşit să ajung pînă la biroul recepției, o combinație de fişier şi birou de informații, fără să-mi scrîntesc vreo gleznă. Era copia fidelă a unei biblioteci de conac englezesc, cu o mulțime de postere ce înfățişau imagini idilice din grădini fantastice. Femeia de vîrstă mijlocie din spatele mesei de lucru avea un chip plăcut, cu o expresie de optimism întipărită pe el, susținută şi de costumul scump şi kilogramele de aur ce atîrnau de gîtul şi mîinile ei. Însă ochii o trădau. Erau vioi, tăioşi, cîntărindu-mă de cum am intrat pe uşă, luînd în considerare costumul de lînă gri cu verde şi parcă făcînd balanța contului de la bancă ca să-şi dea seama care era gradul de politețe pe care să-l folosească cu mine.

– Cu ce vă pot fi de ajutor? m-a întrebat, cu genul de glas care se potrivea perfect cu ambianța.

– Aş vrea să mă programez la doctorița Maitland, am

zis, coborîndu-mi glasul special, de parcă aş fi vrut să nu mă audă cineva.

– Un moment, îmi răspunse, aplecîndu-se într-o parte şi deschizînd ultimul sertar al biroului.

Dacă Helen Maitland chiar era decedata Sarah Blackstone, atunci veştile rele nu ajunseseră încă la clinica Compton. Femeia se îndreptă de spate, ţinînd în mînă o agendă mărişoară îmbrăcată în piele neagră, pe care o aşeză peste agenda cea mare de pe birou, răsfoind paginile pînă la duminica care trebuia să vină. Chiar şi din locul meu am putut vedea că deja completase toate spaţiile de cîte o jumătate de oră destinate pacientelor. Dacă Alexis avea dreptate, o mulţime de fete aveau să fie amarnic de dezamăgite duminică.

Am urmărit-o pe femeie cum dădea paginile mai departe, pînă în următoarea duminică. Aceeaşi poveste. De abia la a treia încercare a descoperit vreo două locuri neocupate.

– Cel mai devreme vă pot oferi o programare pentru ora trei şi jumătate pe data de 24, mi-a zis. În glasul individei nu se simţise măcar un gram de scuză.

– Trebuie neapărat să fie într-o duminică? am întrebat. N-aş putea s-o văd şi înainte, cîndva în timpul săptămînii?

– Mi-e teamă că nu. Doctor Maitland dă consultaţii aici numai duminicile.

– Ca să fiu sinceră, duminicile îmi sînt cam peste mînă, am zis, încercînd să-mi pun muşchii faciali la treabă, izbutind să zîmbesc şi să mă încrunt uşor în acelaşi timp. Ar fi trebuit însă să-mi dau seama că-mi pierdeam vremea. Oricare recepţioneră din domeniul medical fusese inoculată împotriva oricărui fel de simpatie încă de pe vremea lui Hippocrate.

Expresia femeii nu se schimbă cu nimic.

– Duminica este singura zi în care doctor Maitland

dă consultații aici. Nu este membră a parteneriatului Compton, de abia dacă ne închiriază serviciile şi facilitățile.

– Adică vreți să spuneți că nu faceți altceva pentru ea decît programările?

– Exact. Şi acum, vreți să vă dac programarea, doamnă...?

– Ştiți cumva unde în altă parte profesează? Poate că pot aranja s-o văd acolo?

Doamna „Casă şi Grădină" era prea bine antrenată ca să-şi dea arama pe față, obişnuită fiind să-şi păstreze zîmbetul de fațadă, dar eu tot am reuşit să observ cum i se încrețise pielea în jurul ochilor.

– Mi-e teamă că nu avem habar de locul în care-şi desfăşoară celelalte activități doctor Maitland, mi-a răspuns, deşi glasul ei nu arăta urmă de iritare, dar eu eram sigură că deja începuse s-o simtă.

– În cazul ăsta, bănuiesc că va trebui să mă mulțumesc şi cu data de 24, am zis, strîngîndu-mi buzele nemulțumită.

– Şi numele dumneavoastră este?

– Blackstone, am răspuns cu fermitate. Sarah Blackstone.

Nici o tresărire. Femeia îmi trecu numele pe rîndul unde era trecută ora trei şi jumătate.

– Şi aveți cumva şi un număr de telefon? În caz că apar ceva probleme?

I-am dat numărul meu de acasă. Însă, nu prea credeam că ea se gîndea la acele probleme pe care le aveam eu în minte.

Aveam destul timp înainte pînă să pornesc spre sudul oraşului ca s-o iau pe Debbie să mergem la vizita aprobată la închisoare, numai că nici înapoi la birou nu voiam să merg. Urăsc din suflet violența şi nu-mi place

deloc să mă bag în situaţii în care asaltul criminal pare singura opţiune valabilă. Am tăiat-o în jos pe Castlefield pînă spre canal, mergînd pe mal pînă la *Metz,* un bar şi bistroul *Mottel European,* la marginile cartierului homosexualilor. *Metz* este atît de rău famat, încît ştiam că şansele să dau nas în nas cu vreun cunoscut erau aproape nule. Mi-am luat o apă minerală cu aromă de zmeură sălbatică scoţiană şi m-am aşezat într-un colţ ca să trec în revistă ceea ce ştiam.

Am fost luată prin surprindere atunci cînd Alexis mi-a mărturisit că ea şi cu Chris fuseseră la consultaţii la Helen Maitland vreme de şase luni. În fond, sîntem cele mai bune prietene. Eu aveam secrete faţă de Richard, aşa cum şi ea avea unele secrete faţă de Chris. Arătaţi-mi numai o femeie care n-are niscaiva secrete faţă de partenerul ei şi o să vă arăt şi eu o relaţie pe punctul de a se autodistruge. În schimb, eram destul de sigură că nu ţinusem absolut nimic secret faţă de Alexis şi crezusem că era o afacere reciprocă.

Alexis şi Chris aflaseră de doctor Helen Maitland – absolut confidenţial – de la o prietenă de-a lor, o avocată lesbiană care fusese conectată cu precauţie de un alt cuplu de lesbiene care voiseră să ştie toate chichiţele legale faţă de ceea ce plănuiau ele să facă. Pentru că ştia de dorinţa lui Alexis şi Chris de a avea un copil, avocata, prietena lor, le-a făcut cunoştinţă cu cuplul respectiv. Speram sincer ca Societatea Legiştilor să nu afle nimic din toate astea. Chiar dacă practicasem avocatura numai doi ani amărîţi, mai mult pe lîngă tribunale decît în ele, tot ştiam că tot ceea ce se petrecuse, nu era numai ilegal, ci şi cu totul în afara eticii profesionale. Şi, hai să fim serioşi, eu încă n-am văzut un avocat care să facă ceva numai din pură bunătate a inimii, de dragul clienţilor sau a prietenilor, fără să se gîndească că poate aşa are şi ceva de cîştigat.

Alexis a telefonat la clinică şi a stabilit o programare pentru ea şi Chris în duminica care urma. Era evident că de atunci şi pînă acum se răspîndise bine de tot zvonul dacă eu una nu reuşisem să mă programez decît peste trei duminici. I se spusese, aşa cum mi se spusese şi mie, să meargă la uşa din spate a clinicii, pentru că partea din faţă şi corpul principal erau închise pe perioada weekend-ului.

Alexis mi-a spus că prima întrevedere consta în a-i intervieva pe părinţii aspiranţi şi de a-i intimida şi speria. Doctor Maitland nu oferea nimic la început, nu impunea nici un fel de discuţie. Alexis şi Chris fuseseră obligate să străbată cîmpul minat, să explice ce anume voiau şi ce sperau ele să facă. Şi, după spusele lui Alexis, individa fusese la fel de maleabilă ca şi o rangă de fier.

De fapt, aproape că le dăduse afară atunci cînd îşi nota datele lor şi aflase că Alexis era ziaristă. Eu am întrebat-o imediat de ce i-a spus. Iar ea m-a făcut tîmpită şi mi-a zis că trebuia să-i spună, în fond doctoriţa urma să lucreze cu ele.

– În mod clar e paranoică, nu vrea să fie prinsă că face ce face. De fapt în asta a şi constat prima consultaţie, în întrebări, pentru că ea a arătat că era hotărîtă să nu spună nimic în cazul în care conversaţia ar fi fost înregistrată. După care s-a ocupat de detaliile legate de noi, de profesiunea pe care o avem şi toate celelalte date, inclusiv cele de pe buletin. Unde mai pui c-a insistat să fie o breşă de trei săptămîni între prima şi a doua programare. Bănuiesc că aşa avea ocazia să-i verifice temeinic pe pacienţi. Şi mi-am zis că dacă ceea ce afla ea nu se potriveşte cu ceea ce i-am spus eu, nu mai treceam de cea de a doua întrevedere. Aşa că a trebuit să-i spun, nu?

– Şi cum s-a făcut că nu te-a aruncat afară chiar pe loc? am întrebat-o.

Ea s-a mulțumit să-mi zîmbească parşiv.

– După cum ți-am mai sus de cîteva ori pînă acum, KB, cei de la ziar nu mă plătesc pentru cele patruzeci de ore lucrate pe săptămînă. Mă plătesc pentru acele cinci minute în care reuşesc să conving pe cineva, hotărît să nu se destăinuie nimănui, să discute cu mine. Pot fi foarte convingătoare atunci cînd vreau ceva. I-am zis numai că, faptul că sînt ziaristă nu mă trece automat în categoria tîrîtoarelor scîrboase şi, în plus de asta, eram în primul rînd lesbi şi de abia după aceea copoi la vînătoare de ştiri. Şi calea cea mai bună de a îngropa o poveste interesantă era aceea de a avea la mînă un ziarist cu ceva de ascuns.

Eu nu am fost în stare să combat teoria respectivă şi bănui că nici Helen Maitland n-a avut cum, mai ales dacă fusese livrată cu o doză apreciabilă de farmec, cum numai Alexis Lee avea. Aşa că, doctorița a căzut de acord să lucreze cu amîndouă ca s-o ajute pe Chris să rămînă gravidă cu copilul lor. În primul rînd, fuseseră obligate să ia cîteva doze bune de medicamente care costaseră o mică avere şi le făcuse să se simtă ca moarte pe picioare. Drogurile respective le maximizaseră fertilitatea şi le controlaseră ovulația, astfel încît în duminica prescrisă să fie amîndouă la punctul optim pentru a le fi recoltate ovulele. Se pare că Helen Maitland în persoană dusese pînă la capăt întreaga procedură. Dacă mă luam după Alexis, care nu uita nici o clipă că e ziaristă, ovulele au fost transformate într-un incubator portabil pe care Helen Maitland l-ar fi putut băga în locaşul brichetei de la maşină şi pe care trebuia să-l transporte în laboratorul ei, pe unde o mai fi fost şi ăsta.

În laborator, unul dintre ovulele lui Alexis fusese ras pînă la nucleu şi încărcat într-o micro-pipetă care avea

numai o zecime din grosimea unui fir de păr. Apoi unul dintre ovulele lui Chris fusese injectat cu nucleul lui Alexis, după care, plini de speranță, cromozomii fuzionaseră ca să formeze un viitor bebeluş. Această fuziune nucleară era cu mult mai puțin spectaculoasă decît o fisiune nucleară, deşi implicațiile ei pentru rasa umană erau probabil cu mult mai mari. Mi se părea evident de ce femeia optase pentru un alt nume.

Nu mă puteam abține să nu mă întreb ce se va întîmpla atunci cînd bărbații vor afla ce se întîmplă. Pentru că dacă exista ceva de care să fiu absolut sigură este faptul că, mai devreme sau mai tîrziu, de afacerea asta va afla toată lumea. Nu pot să cred că singura care s-a gîndit la mijloacele practice de a transforma bărbații într-un rău inutil a fost numai Helen Maitland. Am în schimb sentimentul neplăcut că peste tot, prin California, femeile fac copii cu alte femei, iar doctorii, fără atîtea scrupule ca Helen a noastră, se îmbogățeau cu neruşinare.

Ăsta a fost un alt aspect care mi-a devenit clar după povestea lui Alexis. În pofida disperării lor, Helen Maitland nu-şi sărăcea pacientele. Rețetele prescrise de ea poate că erau cam pipărate, dar asta n-avea nici o legătură cu ea, nu era vina ei. Oricum, onorariul ei pentru tratament era extrem de ieftin. Pentru că totuşi cerea pe oră mai puțin decît cer eu. Dacă conducerea clinicii ar fi aflat de chestia asta, ar fi fost dată afară mult mai repede pentru taxe prea mici decît dacă s-ar fi aflat că ceea ce făcea era cu totul în afara legii, că făcea experiențe pe oameni.

Nu găsesc un alt cuvînt pentru asta. Pentru că tot ceea ce făcea nu era altceva decît un experiment, cu toate pericolele inerente. Nu ştiam destule despre embriologie ca să-mi dau seama ce putea să meargă

anapoda, dar eram al naibii de sigură că toate riscurile genetice la care era expus fătul aveau să fie dublate de acele metode neortodoxe. Dacă aş fi fost genul de om care se roagă, aş fi umplut două străzi cu lumînări aprinse pentru o mai bună şansă pentru Chris de a avea în pîntec un copil sănătos. Fiind însă genul de femeie practică, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să-l găsesc pe ucigaşul lui Helen Maitland înainte ca investigațiile să conducă pînă la prietenele mele. Sau şi mai rău. Nu puteam exclude posibilitatea ca s-o fi omorît cineva pe Helen Maitland pentru că a descoperit ceea ce făcea şi a hotărît că trebuia să moară. Oricine avea nişte vederi fundamentaliste ortodoxe nu avea să se încurce de faptul că trebuia să-l omoare pe doctorul care se ocupa de asemenea practici necurate. Aveam multe de făcut, dar nenorocirea era că nu ştiam de unde să încep. Nu aveam de partea mea decît un nume fals şi un cabinet de care nici măcar nu apucasem să mă apropii.

Mi-am terminat paharul cu apă minerală şi am privit prost dispusă la apa de un gri murdar ce se scurgea pe canal. Manchaster-ul reuşise ca printr-o minune să stoarcă destui bani pentru renovare din partea băncilor europene încît malurile canalului erau mai frumoase decît cele venețiene şi apa nu mirosea aşa de rău ca acolo. În pofida acestor lucruri, bănuiam că mai aveam de aşteptat destulă vreme pînă să văd prima gondolă apărînd pe canal. Probabil la fel de mult pe cît mi-ar trebui ca să fac rost de bani ca să cumpăr partea lui Bill de afacere.

Adevărul era că nu prea-mi plăcea gîndul să renunț cu totul. Muncisem prea din greu pentru partea mea de afacere şi, de-a lungul vremii, învățasem şi cîteva şmecherii tare parşive. Mai mult ca sigur că puteam să vin cu ceva ca să ies din strîmtoare. Chiar dacă izbuteam să

conving banca să-mi împrumute banii, lucrînd solo, n-aş fi putut să scot atîta mălai, încît să plătesc ratele împrumutului şi s-o ţin în continuare pe Shelley, fără să mai pun la socoteală lucrurile cu totul neesenţiale ca mîncatul sau păstratul unui acoperiş deasupra capului. Răspunsul pertinent se întrezărea foarte limpede; trebuia să găsesc o cale prin care să scot un profit mult mai mare. Ştiam însă că mai mult decît munceam acum nu puteam să trag la jug sau poate că aş putea să fac ceea ce făcuse şi Bill la începuturi, să angajez pe cineva tînăr, gata de muncă şi ieftin. Singura problemă care rămăsese era relativ simplă, în teorie, unde anume să găsesc un Branningan junior. Îmi şi imaginam genul de maniaci şi netoţi care ar fi răspuns la un mic anunţ în *Chronicle*. Detectivii particulari seamănă oarecum cu politicienii – să-ţi doreşti postul ar însemna să te descalifici automat. Vreau să spun, ce fel de persoană poate să admită să vrea să-şi petreacă vremea spionînd alte persoane, minţind în legătură cu identitatea sa, să-şi ia anumite libertăţi alături de lege, să-şi rişte chiar viaţa şi sănătatea alergînd după profit şi să nu apuce să doarmă niciodată pe săturate? Nu aveam vreme să urmez calea propriei mele ucenicii – pe Bill l-am întîlnit pe cînd eram studentă la drept, fără un chior în buzunar, iar el tocmai avea o aventură cu tipa cu care împărţeam eu casa. Se întîmplase ca el să aibă nevoie de cineva care să împartă petiţii şi ordine judecătoreşti, iar eu avusesem nevoie de o slujbă cu jumătate de normă, destul de flexibilă. Mi-a trebuit mai mult de un an ca să-mi dau seama că-mi plăceau mai mult oamenii cu care aveam de-a face cînd lucram pentru Bill, decît cei care se prelingeau prin birourile avocaţilor.

Am ieşit din bistro şi-am pornit-o agale spre cealaltă parte a oraşului, acolo unde-mi lăsasem parcată maşina.

Atunci cînd am trecut prin Chinatown, m-am oprit şi la un supermarket ca să cumpăr niscaiva ciuperci uscate, cinci prafuri de condimente şi o sticlă mare de sos de soia. Aveam deja în frigider tăiţei şi *char siu* de porc şi, mai tîrziu, puteam să mă opresc pe undeva să cumpăr şi legume proaspete. Nu găseam o altă cale mai bună ca să mă lepăd de frustrare decît tăind ingredientele pentru supa acră şi fierbinte şi tăiţei *sing chow.*

La casă, în spatele maşinii de marcat, stătea o chinezoaică bătrînă care mi-a oferit şi o prăjitură norocoasă ca mostra unui program de publicitate pe care tocmai îl începuseră. Imediat ce-am ieşit pe stradă, am rupt plăcinţica în două, am aruncat cochilia la gunoi ca s-o ciugulească porumbeii şi am netezit bucata de hîrtie ca s-o pot citi. Îmi venea greu să cred că nu-mi fusese destinată tocmai mie. *„Cîteodată, cerşetorii pot fi pretenţioşi"*, scria pe răvaş.

Capitolul 8

Atunci cînd am oprit maşina în faţa casei moderne din suburbie, acolo unde locuia Debbie şi Dennis, perdelele caselor vecine au început să se mişte parcă la unison. Înainte să fi apucat să mă dau jos din maşină şi să sun la uşă, Debbie era deja pe alee, cu capul ţinut în sus cu mîndrie, în beneficiul vecinilor curioşi. Semăna cu un manechin recent scos la pensie, care se pregăteşte să plece la cumpărături. Impresia de demnitate era uşor umbrită de paşii mici datoraţi strîmtimii fustei şi înălţimii tocurilor de la pantofii eleganţi. Debbie se strecură pe scaunul din faţă al maşinii mele şi, după ce-şi întinse picioarele, îmi zise:

– Nemernici curioşi şi băgăreţi. Le-ai văzut nasurile lipite de geamuri? Şi perdelele, cînd sus, cînd jos, ca rochia miresei. Auzi, să n-ai nimic mai bun de făcut cît e ziua de lungă decît să-ţi vîri nasul în treburile altuia. Dacă mă întrebi pe mine, chestia asta cu privitul pe geam seamănă cu trasul cu ochiul pe gaura cheii. Ticăloşi demni de milă.

– Debbie, ce mai faci? am reuşit să întreb, atunci cînd femeia a luat o scurtă pauză ca să respire.

Debbie se foi puţin lîngă mine şi oftă:

– Nu cred că vrei să ştii, Kate.

Nu se înşela. Gustasem şi eu pentru scurtă vreme din amărăciunea femeii care-şi văzuse iubitul pe după gratii şi fusese destul ca să-mi dau seama cît de cumplit era să-l pierzi în favoarea închisorii pentru luni de zile dacă nu chiar ani.

– Ştii, Debbie, cu mine poţi să discuţi oricînd despre asta, am minţit.

– Ştiu, dar mă ia durerea de cap numai gîndindu-mă la asta. Iar ca să mai şi discut, ar fi încă şi mai rău. Debbie deschise scrumiera maşinii cu o unghie atent pictată. Văzînd că era curaţă şi goală, o închise la loc, oftînd din greu.

– Poţi să fumezi, dacă nu te deranjează că deschid geamul, i-am zis.

Imediat şi-a scos din poşetă un pachet de Dunhill. Eu ştiam că poşeta elegantă nu era un *Chanel* autentic, în pofida C-ului mare şi aurit de la încuietoare. Ştiam treaba asta foarte bine, pentru că şi eu aveam una identică, din acelaşi plastic fin, care imita perfect pielea fină. Fusese un cadou pe care-l primisem din partea lui Dennis cu vreun an în urmă, cînd pusese laba pe o camionetă plină de astfel de accesorii elegante şi bine contrafăcute. Fusese o afacere bună, Richard încă mai folosea portofelul *Cerutti*. Debbie reuşi să aprindă ţigara fără să-şi strice cu ceva rujul întins perfect pe buze, după care-mi mărturisi:

– Mă aprind toată de furie atunci cînd îl văd închis acolo. Zău că apreciez faptul că te-ai oferit să vii azi cu mine. Şi lui o să-i facă bine să te vadă. Mereu o întreabă pe Christie dacă te-a văzut şi ce mai faci, cum te mai descurci.

Din partea oricui altcineva în afară de Debbie, asta ar fi fost o lovitură nepermisă sub centură, o afirmaţie

care să mă facă să mă simt vinovată. Dar, ținînd cont că măsura de la rochie şi nivelul ei de inteligență sînt aproape vecine, ştiam sigur că tot ceea ce spusese fusese sincer, nici mai mult, nici mai puțin, nici un fel de înțeles ascuns în mesajul ei. Însă pentru mine n-a contat prea mult, eu tot mă simțeam vinovată. În cele şapte săptămîni de cînd Dennis intrase la zdup, eu reuşisem să-l văd numai o singură dată şi asta se întîmplase la o săptămînă după ce fusese prins. Desigur, fusesem foarte prinsă la birou, mai ales ținînd cont de faptul că Bill tocmai îşi făcea curat pe birou cu gîndul numai la plecarea spre Australia. Dar asta era numai o jumătate de poveste. Ca şi Debbie, nu prea puteam suporta să stau senină şi să-l văd pe Dennis la închisoare. Însă, spre deosebire de ea, mie nu-mi făcea nimeni capul calendar dacă nu mergeam să-l văd în fiecare săptămînă. Nimeni în afară de mine.

– Îmi pare rău că n-am reuşit să merg să-l văd ceva mai des, m-am scuzat lamentabil.

– Nu-ți face griji din pricina asta, scumpo, mi-a răspuns Debbie amabilă. Dacă n-ar trebui să merg, n-aş pune piciorul nici la o sută de mile apropiere de locul ăla îngrozitor.

M-am obişnuit să-i spun că trăia la numai jumătate de duzină de mile depărtare de locul mai sus menționat: însă o plăceam pe Debbie prea mult ca s-o mai necăjesc.

– Spune-mi mai bine ce mai face, cum se descurcă?

– Nu chiar atît de rău de data asta. Ştii foarte bine ce părere are el despre droguri, nu? Ei bine, cei de acolo tocmai au deschis secția asta specială unde nu există traficanți şi drogați, şi a reuşit să intre şi el acolo. Şi, chestia mare este că, dacă te ții departe de droguri în unitatea aceea specială, atunci capeți şi acces nelimitat la sala de gimnastică. Şi, dacă lucrezi în sală în fiecare

zi, atunci capeţi şi o raţie în plus. Aşa că, mare parte din zi o petrece ridicînd greutăţi şi întărindu-şi muşchii. Unde mai pui că tipii din unitatea asta specială sînt mult mai bătrîni decît el, deci nu e ca şi cînd ar fi pus la înghesuială alături de o turmă de idioţi cu creierele arse de droguri. Debbie se opri din vorbă şi oftă. Lui însă nu-i place deloc să fie privat de libertate. Doar ştii că nu suportă să-i ţină cineva socoteala la ce face în fiecare clipă.

Ştiam foarte bine. Era unul dintre puţinele lucruri care ne uneau, la suprafaţă fiind extrem de diferiţi, dar pe dinăuntru, tulburător de asemănători.

– Iar timpul parcă trece mai repede afară decît după gratii, am mormăit mai mult pentru mine.

– Crezi că nu ştiu? mi-a răspuns Debbie cu amărăciune în glas.

Am continuat să mergem în tăcere, făcînd slalom pînă în centrul oraşului, prinzînd fiecare stop pe Deansgate înainte să trecem pe lîngă noua arenă Nynex.

Am întors maşina spre parcarea special amenajată pentru vizitatori şi am dat de o altă privelişte impozantă – noul zid rotunjit al închisorii Maiestăţii Sale. Prizonierii care aproape că distruseseră închisoarea Strangeways, cu cîţiva ani în urmă, într-o răzmeriţă de proporţii, reuşiseră să facă fără voie un mare bine succesorilor lor. În locul ororilor unei puşcării victoriene – trei oameni într-o singură celulă fără instalaţii sanitare –, aveau acum celule confortabile, cu toalete moderne şi chiuvete încăpătoare. Măcar o dată, autorităţile îi ascultaseră pe oamenii însărcinaţi cu conducerea închisorilor, care explicaseră că prizonierii cu cele mai mici sentinţe erau şi cel mai greu de stăpînit. Un condamnat pe viaţă ştie foarte bine că va sta acolo multă vreme şi atunci face tot ce poate ca să se asigure cumva că tot va mai vedea lumina libertăţii într-o bună zi. Un om care primeşte zece

ani sentință, ştie foarte bine că ar putea să iasă după cinci ani dacă stă departe de necazuri, aşa că îşi dă toată silința să stea cît mai departe de ele. Dar pentru un găinar oarecare care a primit o pedeapsă de numai optsprezece luni, nu-i pasă dacă nu i se reduce din sentință şi face tot intervalul acolo. De asemenea, prizonierii cu sentințe scurte erau în general puştii care nu au destulă maturitate să lase nasul în jos ca să scape cît mai ieftin. Aceştia sînt furioşii care nu suportă să se ştie înăuntru şi habar nu au cum să-şi controleze această furie.

Cînd blocurile închisorii explodează efectiv din cauza violenței, în nouă cazuri din zece această explozie este provocată de un deținut care are de ispăşit numai o sentință pe termen scurt.

Ca atare, Strangeways avea o sală de gimnastică, programe TV prin satelit şi o groază de alte distrații de acest gen. Exact genul de regim blînd care-i face pe cei din aripa dreaptă a politicii să facă spume la gură că actualul guvern a pregătit numai tabere de vacanță pentru ticăloşi, nu pedepse aspre aşa cum ar merita. Eu una, n-am fost niciodată în vreo tabără de vacanță în care să fiu noaptea închisă în cameră, unde nu ți se permite să-ți vezi prietenii şi familia atunci cînd ai chef şi nu te lasă să mergi la cumpărături. Strangeways poate să fie orice, însă categoric nu-i o tabără de odihnă. Majoritatea celor care se plîng în gura mare de condițiile de excepție de acolo, ar striga imediat după mămicile lor dacă s-ar trezi închişi în vreo celulă. Pentru mine era mai mult decît suficient numai să merg acolo în vizită, deşi unul dintre beneficiile programului de reconstrucție este şi Centrul pentru Vizitatori.

În zilele de demult, vizitatorii erau tratați atît de inuman, încît aveau impresia clară că şi ei erau tot nişte criminali. Deci nu fusese de mirare că toți cei închişi acolo le spuneau nevestelor să nu aducă la vizită şi

copiii cu ele. Era mult mai uşor să faci faţă durerii dorului de ei, decît să-i faci să treacă printr-o astfel de experienţă.

Acum, gardienii îi tratau pe vizitatori ca pe nişte membri ai rasei umane. Debbie şi cu mine am ajuns cam cu zece minute mai devreme, fără însă să avem probleme la intrare. Am reuşit chiar să găsim vreo două scaune neocupate printre vizitatori, majoritatea femei şi copii. Mai nou, un permis de vizitare include trei adulţi şi nu pune la socoteală copiii mititei. Ţinînd cont şi de faptul că fiecare prizonier are dreptul la o vizită a familiei pe săptămînă, nu e greu de imaginat ce aglomeraţie se face în sala de aşteptare. Însă n-a contat, pentru că n-am fost obligate să aşteptăm prea mult. Cu cinci minute înainte de ora înscrisă pe permis, am fost conduse în închisoare, bagajele ne-au fost cercetate de către o blondă bine făcută, în uniforma de ofiţer de închisoare, care semăna mai mult cu o vakiriei fugită din ţara de baştină. După aceea am fost conduse pe nişte coridoare anonime pînă în sala de vizite, cu privelişte frumoasă asupra oraşului, o cameră curată şi încăpătoare. Cu zidurile albe, cu maşinăriile de răcoritoare şi dulciuri fără însemne pe care să scrie că fumatul era interzis, şi cu atmosfera uşor încordată în jurul meselor aşezate pe mijloc, semăna cu holul unei biserici pregătite pentru un turneu aprins de whist.

L-am găsit pe Dennis stînd comod aşezat pe un scaun, cu picioarele întinse înaintea lui. Atunci cînd ne-am aşezat, ne-a zîmbit încîntat.

– Mă bucur să vă văd pe amîndouă, a rostit. Cred că afacerile merg slab de tot de ţi-ai luat o după-amiază liberă, Kate.

– Christie este la selecţia pentru campionatul pe oraş, îi zise Debbie. Kate n-a vrut să mă lase să vin aici de una singură. În glasul ei se simţise mult mai puţină

amărăciune decît s-ar fi simțit în al meu în circumstanțe asemănătoare.

– Îmi pare foarte rău, dulceață, rosti Dennis, lăsîndu-se într-o rînă, cu cotul sprijinit de masă, privind-o cu ardoarea unui cățelandru. Numai că Debbie știa prea bine cu cine avea de-a face și nu intenționa să se lase topită.

– Părerile de rău n-ajută la nimic seara, acasă, nu crezi? se supără Debbie.

Dennis își feri privirea.

– Nu. Dar ești mult mai bine aranjată decît toate cele venite aici, adăugă, arătînd în jur. Uită-te numai la ei. Copii prăpădiți, haine de mîna a doua, trăiesc ca vai de ei în niște găuri de șobolani. Jumătate dintre ele fie sînt prostituate, fie iau droguri. Eu cel puțin te-am lăsat pe tine cu bani în bancă.

Debbie clătină din cap mai mult de tristețe decît de furie.

– Chiar nu poate să-ți intre în căpățîna aia tare că și eu și copilul ne-am lipsi fără probleme de bani sau de haine frumoase numai să te avem pe tine acasă?

Venise vremea ca eu să dispar strategic de acolo. M-am ridicat și m-am îndreptat spre un automat, băgînd fise în diverse orificii și așteptînd apoi să-mi predea comanda. Cum erau o mulțime de copii pe acolo, mi-au trebuit vreo zece minute bune să iau cafelele și ciocolatele, timp mai mult decît suficient ca Debbie și Dennis să-și fi făcut reproșuri și să treacă la un alt subiect. Cînd am revenit la masă, cei doi discutau deja ce note de zece plănuia Christie să ia.

– Ar trebui să se axeze pe științe, insista Dennis cu ardoare. Nu se poate să nu vrea să devină doctor sau veterinar, sau dentist. Oamenii și animalele se vor îmbolnăvi întotdeauna, ăsta-i singurul lucru absolut sigur în ziua de azi.

– Da, dar ea vrea să se țină în continuare de sport, îi răspunse Debbie. Ca să ia notă maximă la trei materii ce implică știința, înseamnă să muncească enorm acasă. Iar asta înseamnă că nu va mai avea prea multă vreme la dispoziție și pentru ea. Ar putea deveni profesor de sport fără probleme.

Dennis emise un soi de sforăit de dispreț profund.

– Profesoară? Cred că glumești! Ai văzut ce fac în ziua de azi copiii altor oameni? Intri în învățămînt la ora actuală numai dacă ești disperat și nu-ți găsești o slujbă cumsecade în altă parte.

– Dar ce-ar vrea Christie să facă? I-am întrerupt eu cu drăgălășenie, punînd paharele de plastic pline cu cafea în fața lor.

Dennis zîmbi strîmb.

– Ce legătură are întrebarea ta cu discuția noastră? îmi zise pe jumătate glumind, pe jumătate serios. În fine, hai să uităm pe moment de aiurelile astea. N-are rost să mai discutăm cînd ne așteaptă distracția. Hai, Kate, mai bine ne-ai spune ce-ai mai făcut în ultima vreme.

Debbie oftă. Era căsătorită de prea multă vreme cu Dennis ca să știe că n-avea rost să încerce să se contrazică cu el, dar era clar că viitorul lui Christie îi ocupa toate sinapsele rămase libere. Atunci cînd Dennis își întoarse privirea strălucitoare spre mine, am simțit-o cum se retrăgea încet în ea însăși. Ceea ce-mi convenea de minune, ticăloasă fără inimă ce sînt. Nu mă supăra deloc faptul că Debbie ieșise cu totul din conversație. În felul ăsta puteam ajunge unde voiam fără să mai fie nevoie să dau explicații amănunțite la fiecare două fraze. Ca atare, i-am oferit lui Dennis un raport complet asupra încercării mele nereușite de a-i prinde pe ticăloșii cu monumentele funerare, ca un fel de încălzire înainte de a-i cere ajutorul.

Mi-am dat seama imediat ce mult i-a plăcut ce-a

auzit. Mai ales partea în care Richard şi-a făcut apariţia pe uşă, cu mîncarea chinezească într-o mînă şi cu cele două personaje celtice de desen animat. De aici n-a mai fost decît un pas ca să-l pun în temă cu problema lui Dan Druff şi sabotorii. Dennis se lasă pe spătarul scaunului, cu mîinile la spate, cu aerul unui om important care ştie că amărîtul ce-i cere ajutorul a ajuns în fine la locul potrivit.

– Deci le distrug afişele, nu? rosti de parcă ar fi emis o cugetare profundă.

– Păi, mda, asta a fost una dintre problemele cu care s-au confruntat, am răspuns, întrebîndu-mă dacă nu cumva viaţa pe după gratii nu mai tocise ceva din inteligenţa şi cunoştinţele vaste ale lui Dennis. Deja îi explicasem o dată că toate afişele cu *Păduchioşii Răpciugoşi* fuseseră acoperite de altele.

– Nu, nu am luat-o razna, ci aici e buba, mi-a zis el, citind bine expresia de pe faţa mea. Toată treaba s-a întîmplat din cauză c-au ocupat locul, atunci cînd au lipsit afişele.

– Va trebui să-mi ţii o scurtă prelegere pe tema asta, i-am răspuns. Nu sînt niciodată prea mîndră ca să mă milogesc dacă situaţia o cere.

Bucuros că stabilesc cine era şeful acolo, deşi lipsea de pe străzi, Dennis a început să mă lumineze.

– Lipirea de afişe ilegal este un soi de megaafacere în Manchester. Ia gîndeşte-te puţin. Oriunde te-ai duce în oraş, vezi afişe lipite oriunde, care anunţă tot felul de concerte sau formaţii. Cum consiliul orăşenesc nu se omoară să-i urmărească penal pe cei care lipesc ilegal, a devenit o afacere extrem de serioasă. Iar treaba asta merge cam aşa: unii îşi delimitează un anume teritoriu după care fac afaceri exculsive cu cluburile particulare şi cu formaţiile. Cei cu adevărat isteţi, îşi aranjează treburile în aşa fel, încît ajung să tipărească chiar ei afişele

şi fac afaceri şi cu cei care se ocupă de vînzarea biletelor. Dacă fac afaceri cu vreun club, atunci angajează formaţii pentru acesta, se ocupă de publicitate şi vînzare de bilete, pe lîngă tipărirea de afişe şi postere pentru puşti. Aşa că, dacă o formaţie vrea să dea lovitura la una dintre casele de discuri, cel mai bine este să se combine cu unul dintre şefii unei astfel de operaţiuni. În felul ăsta obţin contracte la cele mai bune spelunci, o mulţime de afişe în locurile cele mai interesante, iar biletele la concertele lor sînt vîndute de experţi în aşa ceva.

– Ceea ce costă, cît?

Dennis ridică din umeri.

– O felie bună de tot, evident. Dar, merită, dacă ajung să fie băgaţi în seamă de cine trebuie.

– Şi crezi că tot ce-au păţit băieţii ăştia e legat de treaba asta?

– Trebuie, e la mintea cocoşului. Se pare că flăcăii tăi n-au ales pe cine trebuia ca să facă o afacere cumsecade. L-au ales probabil pentru că era mai ieftin, proştii de ei. E mai mult ca sigur vreun puşti care vrea să fie recunoscut pe piaţă, iar nătărăii tăi iau papara în locul lui.

Am făcut un gest larg cu mîna, ca într-o şaradă în care dai de înţeles că ai nevoie de ceva mai multe explicaţii.

– Mai dă-mi ceva, Dennis, încă nu văd lumina zilei, i-am zis.

– Puştiul ăsta s-a apucat să pună afişele pe locul altcuiva. Dacă persoana al cărei loc l-a ocupat nu ştie cine se ascunde în spatele afacerii, va lovi fie în formaţie, fie în localurile în care a fost angajată. Aşa că băieţii tăi au încasat-o din cauză că tipul, al cărui teritoriu a fost încălcat, nu ştie care e promotorul lor.

Acum pricepusem.

– Aşa că, dacă vor să scape de ghinion, vor trebui

să-şi găsească un nou promotor?

Dennis încuviinţă din cap.

– Şi va trebui s-o facă cît mai repede, înainte să fie cineva serios rănit.

I-am dăruit lui Dennis un zîmbet sardonic.

– Nu e nevoie să sari peste cal. Noi acum vorbim de nişte afişe lipite ilegal, nu de războaiele îngheţatei.

Masca de bunăvoinţă îi dispăru de pe chip şi rămase în loc numai o expresie rece, reamintindu-mi de ce duşmanii îl porecliseră „Dennis cel ameniţător."

– Se pare că tu nu pricepi bine, Kate, îmi zise cu duhul blîndeţii. Noi acum discutăm despre daune serioase. Afacerile cu muzică, în Manchester, înseamnă enorm de mulţi bani. Dacă ai o afacere cumsecade cu afişele şi ţi-ai mai băgat şi un deget în vînzarea biletelor, atunci te alegi cel puţin cu cîteva bătrîne pe săptămînă, scutite de impozite, ca să nu faci mare lucru, doar să-ţi angajezi o mică armată de pifani. Iar genul ăsta de bani te ajută să-ţi angajezi destui oameni.

– Cam asta-i ceea ce au pătimit şi clienţii mei. Capete rase de măsuri extra care le-au terminat orice mişmaş, i-am reamintit. Nu vorbesc despre ceva relativ nevinovat.

– Tot n-ai priceput, Kate. Ţi-l mai aminteşti pe Terry Spotto?

M-am încruntat. Numele respectiv făcuse cîţiva clopoţei mici să sune, dar nu reuşeam să-i ataşez şi un chip.

– Tipul ăla mic şi jerpelit, care locuia pe unul din dealurile din Hulme? Cu un semn ca o căpşună pe obrazul drept, ceva mai jos, lîngă falcă?

Am clătinat din cap.

– Tot nu ştiu la cine te referi.

– Sigur că ştii. L-au găsit pe pod, lîngă Medlock, puţin mai jos de biroul tău. Cineva i-a scos semnul ăla

cu un foc de armă bine țintit.

Acum îmi amintisem. Se întîmplase cam cu vreun an în urmă. Am ajuns la muncă într-o joi numai ca să găsesc jumătate de stradă blocată de benzile galbene ale poliției. Alexis a vînat povestea vreo două zile, dar n-a reuşit să scoată şi altceva în afară de răspunsul oficial că Terry Spotto fusese doar un mic traficant de droguri.

– Era legat de lipirea afişelor, ilegal?

– Terry făcea afaceri cu droguri, dar şi-a dorit să aibă şi un al doilea centru de profit, îmi răspunse Dennis, reamintindu-mi astfel cum escrocii moderni asimilaseră limbajul afacerilor. S-a apucat să lipească afişe, numai că n-a avut destulă minte să nu ocupe teritoriul altcuiva sau să-şi angajeze niscaiva băieți cu muşchi care să-l apere şi să-l ajute să cucerească şi să păstreze noile teritorii. Cum n-a vrut să asculte de nimeni, se pare că cineva a hotărît să-l dea drept exemplu şi altor îndrăzneți. De atunci nu cred c-a mai încercat cineva, la modul serios, să se bage. Dar se pare că băieții tăi s-au încurcat cu cineva nou în cartier şi care nu cunoaşte pățania lui Terry Spotto.

Am suspinat adînc.

– A naibii cale de a-ți scoate adversarul din competiție. Dennis, trebuie să vorbesc cu cineva despre treaba asta. Să-i scot pe băieți din înghesuială înainte ca treaba să se împută rău de tot. Dă-mi un nume.

– Denzel Williams, îmi zise Dennis. Îl găseşti pe la *Garibaldi's*. Menționează numai numele meu.

– Mulțumesc. Nu mai fusesem niciodată la *Garibaldi-s*, dar auzisem în schimb destule. Dacă ar fi trebuit să ghicesc un loc în care aş fi putut găsi pe cineva cu care să pot discuta despre asemenea nebunie, probabil că acela ar fi fost locul pe care l-aş fi trecut primul pe listă.

– Altceva?

Am clătinat din cap.

– Nimic altceva legat de afaceri. Poate doar dacă se întîmplă să ştii pe careva care să aibă mulţi bani şi să fie dispus să investească într-o firmă de detectivi particulari.

Dennis mă privi uluit.

– Ce naiba mai pune Bill la cale?

Am începu să-i povestesc. Debbie a revenit şi ea în conversaţie şi subiectul ăsta a ţinut fix pînă la plecare. Oricum, înainte să ne luam la revedere şi s-o duc pe Debbie înapoi acasă, aveam deja o întreagă listă cu nume ale unor oameni despre care Dennis zicea că s-ar putea să fie tentaţi să investească. Însă eu nu eram atît de sigură că mă tentau. Şi aşa sînt destul de nepopulară la poliţie, fără să mai trebuiască să devin şi spălătoria de bani a mafiei din Manchester.

Cam pe la ora cinci după-amiaza parcasem ceva mai jos faţă de sediul Sell Phones. Nu aveam nevoie decît de un nume şi de o adresă a acelor pungaşi şi puteam da cazul mai departe poliţiei, aşa cum deja mă şi înţelesesem cu clienţii mei. Aveam numele şi adresele a peste o duzină de nemulţumiţi care făcuseră plîngere, dintre care unii erau chiar în stare să-i arate cu degetul pe nemernici dintr-un rînd de oameni, în sediul poliţiei. Abia aşteptasem să-i predau întregul pachet detectivului inspector-şef Della Prentice, capul răilor de la Brigada Regională de Crime şi Fraude. Poate că nu eram tocmai preferata ei, din punct de vedere profesional, dar Della era una dintre cele cîteva prietene pe care le aveam şi aveam încredere în ea să nu mă dezamăgească. Există pe lume şi copoi care-i urăsc atît de tare pe întreprinzătorii particulari din domeniul lor, încît preferă să lase un ticălos să scape decît să primească laude în locul lor un detectiv particular. Della însă nu e unul dintre ei. Numai că, înainte să pun laba pe nemernici, trebuia să fac rost de nişte nume şi nişte adrese pentru ca să fie

tacîmul complet. Şi al naibii să fiu dacă aveam de gînd să-i las să mă bată la puncte două nopţi la rînd.

De data asta eram pregătită pentru ei. Cînd Allen a luat-o la dreapta în josul dealului, eu eram chiar în spatele lui. M-am ţinut aproape cîtă vreme ne-am mişcat pe străduţele pline de magazine mici şi depozite dărăpănate, am traversat Rocheale Road şi Oldham Road, ieşind pe Great Ancoats puţin mai la sud de faţada străveche a clădirii care adăpostise *Daily Express*. M-am strecurat în trafic lăsînd între mine şi *Mazda* numai o singură maşină şi m-am menţinut tare pe poziţii tot timpul cît am traversat oraşul, trecînd pe lîngă depozitul poştei centrale şi clădirile primăriei şi consiliului.

În Heathersage Road, maşina s-a oprit în faţa unui magazin general, chiar vizavi de Baia Turcească, închisă din ordinul consiliului pe motiv că ar fi costat prea mult întreţinerea singurului astfel de edificiu de relaxare. Am trecut cu viteză redusă pe lîngă maşină, chiar în momentul în care femeia coborîse şi voia să intre în magazin. Am oprit într-un spaţiu de parcare ceva mai jos pe stradă şi mi-am aranjat oglinda retrovizoare în aşa fel, încît să pot urmări orice mişcare. Cîteva momente mai tîrziu, tipa în chestiune ieşi cu un exemplar din *Chronicle* şi cu un pachet de ţigări.

După ce *Mazda* a trecut de mine şi s-a îndreptat iarăşi spre traficul aglomerat şi spre luminile semafoarelor, eu m-am instalat în coada ei. Cum semaforul era blocat pe roşu, m-am gîndit să stau în banca mea pînă cînd avea să se schimbe culoarea. Cum s-a făcut verde, *Mazda* a şi întors pe Anson Road, pomii cu ramuri bogate transformînd ziua în noapte imediat la intrarea pe stradă. Maşina din faţa mea a cotit iar, intrînd pe o stradă liniştită străjuită de căsuţe victoriene de cărămidă. Cam la jumătatea ei, pe stînga, cărămida lăsase locul betonului modern. Umplînd spaţiul necesar pentru vreo

trei case victoriene, se ridicase un bloc foarte modern, în formă de U. *Mazda* a intrat imediat în parcarea blocului, oprindu-se aproape de uşă. Eu am trecut pe lîngă ea, am băgat viteză, am ocolit strada şi am revenit la timp ca să-i văd pe Allen şi pe femeia de la Sell Phone intrînd pe uşa blocului. Chiar şi din locul în care mă aflam, tot am putut să văd interfonul de la poartă. Probabil că existau cel puţin cincizeci de apartamente în blocul acela.

O zi întreagă mi se scursese printre degete fără ca eu să fi făcut vreun pas semnificativ la vreunul dintre cazuri. Poate c-ar trebui să urmez sfatul lui Shelley şi să-mi vînd partea din afacere. Şi-nu numai de ochii lumii.

Capitolul 9

Era încă prea devreme ca să am altceva mai bun de făcut, aşa că m-am decis să-i supraveghez puţin pe escrocii cu monumentele. Am bănuit că, de vreme ce amîndoi au intrat în casă, vor sta să şi mănînce ceva şi să se schimbe înainte să iasă la prăduit în seara aceea. Ca atare m-am gîndit că-mi puteam pierde cam cincisprezece minute ca să dau o fugă pînă acasă, să ridic ziarul de pe preşul de la intrare şi să-mi fac un sandviş rapid cu nişte brînză *Brie* ca o gumă şi nişte salată cam la fel de crocantă ca o batistă de mătase folosită. Cam acelea fuseseră ultimele felii de pîine, mi-am notat în minte să nu uit să mai iau una sau două la întoarcere. Mi-am împachetat sandvişul, gîndindu-mă că se dusese seara mea de mîncare chinezească făcută acasă. Am aruncat şi o cutie de *Aqua Libra* în poşetă alături de sandviş şi m-am întors la postul meu de observaţie.

Imediat după ora şapte, femeia a ieşit din bloc, purtînd pe umăr una dintre acele serviete femeieşti care parcă suferă de anorexie şi care, în loc de mîner solid, au acea bretea de purtat pe umră. S-a dus glonţ la maşină. Am pornit şi eu motorul şi am dat cu spatele pînă pe aleea din faţa casei din laterala mea. În felul

ăsta puteam s-o urmăresc fără probleme, indiferent de direcția în care ar fi luat-o. Ea a luat-o la stînga, imediat ce-a ieșit din parcare, iar eu am urmărit-o înapoi pe Anson Road și pînă la capătul lui Kingsway, pe lîngă șiruri întregi de căsuțe interbelice, unde familiile anilor '90 își păstrau viața de familie bine ferecată în dosul ușilor închise.

Din fericire, n-am avut mult de mers, pentru că mă putea depista tare ușor din cauza traficului rar. Imediat după ce am trecut de Kingway, a luat-o la stînga spre o zonă bine luminată și s-a îndreptat spre inima suburbiei Burnage. Din nou norocul a fost de partea mea, un fenomen pe care nu-l mai experimentasem în ultima vreme. Destinația ei era pe una dintre acele străzi largi ce merg paralel cu Kingsway și nu una dintre străduțele strîmte sau fundături ce datau dintr-o epocă în care oamenii nu credeau că fiecare casă va avea cel puțin o mașină pe care s-o adăpostească în garajul din curte. Într-una din acele fundături n-ar fi avut cum să nu mă depisteze. Cînd ea a încetinit ca să verifice numerele caselor, eu am trecut pe lîngă ea bănuind că ajunsese la destinație. Mi-am parcat și eu mașina în așa fel, încît s-o pot supraveghea. Și am avut dreptate. S-a oprit la mai puțin de cincizeci de metri în fața mea, după care a străbătut aleea din fața unei case cu trei dormitoare și puzderie de flori la ferestre.

Am urmărit-o cum suna la ușă. Aceasta s-a deschis, dar n-am reușit să văd persoana dindărătul ei. Trei fraze scurte și era deja înăuntru. Am deschis exemplarul meu din *Chronicle* și am căutat coloana cu anunțurile mortuare. Uite-l. *„Sheridan. Angela Mary din Burnage, care a murit subit duminică, la Infirmeria Regală Manchester după o scurtă și fulgerătoare boală. Soția iubită a lui Tony, mamă a lui Becky și Richard. Comemorarea va avea loc la Doamna Noastră a Tristeții, luni, 2 p.m.,*

urmată de incinerarea la Crematoriul Stockport la 3 p.m.“ Cu informația asta și cu cartea de telefoane, nu-i fusese deloc greu să afle adresa exactă. Și, de regulă, putea aproxima destul de grosolan, după nume, cam în ce categorie de vîrstă intră fiecare. Eu aș zice că Angela și Tony fuseseră de vreo patruzeci de ani, poate chiar ceva mai puțin, iar copiii, adolescenți sau de vreo douăzeci de ani. Țintele perfecte pentru escroci. Soțul îndurerat, destul de tînăr ca să observe o femeie frumoasă. Probabil destui bani în cont ca să-și permită un monument funerar destul de scump. Numai gîndul la așa ceva și mi se făcea greață.

Și ce mi se părea mai rău, era faptul că în vreme ce eu mă gîndeam la toate astea, scîrba aceea se și pregătea să-l jumulească pe proaspătul văduv de o porție bunicică din contul bancar. Pur și simplu nu puteam să stau ca de lemn și să las așa ceva să se întîmple. Pe de altă parte însă, nu puteam să mă duc și să sun la ușă și s-o demasc, dacă nu voiam ca ea și partenerul ei nemernic să nu-și acopere urmele și s-o șteargă frumușel din oraș. Nu puteam să sun la poliție, știam că Della era plecată din oraș la o conferință și ca să conving un alt ofițer că nu sînt nebună și să fac un echipaj să vină pînă acolo destul de repede, deja îmi era peste puteri. Am început să-mi scormonesc creierul în căutarea altei soluții salvatoare. Trebuie să mai existe o cale prin care s-o împiedic să-l fraierească pe bietul om, fără să-mi distrug eu acoperirea.

Nu mi-a venit în minte decît o singură idee. Și asta depindea de cît de bine se înțelesese familia Sheridan cu vecinii ei. Dacă avuseseră ani de zile dispute aprige pentru vreun loc de parcare, muzică dată la maximum, geamuri sparte de mingii, atunci o dădeam în bară. Mi-am îndreptat umerii și am pornit-o plină de speranță spre casa alăturată. Femeia care îmi deschise ușa părea să

aibă puțin peste treizeci de ani, părul negru şi des îl strînsese într-o coadă de cal la spate, iar fața îi era numai nas, dinți şi bărbie. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi albiți, tenişi în picioare şi pe deasupra un tricou care cerea imperios celor care dădeau ochii cu el să salveze nu ştiu ce parte a planetei. Cînd îşi dădu seama că în pragul ei stătea o străină, zîmbetul i se transformă într-o uşoară încruntare. În mod clar eram cu mult mai neinteresantă decît cel pe care-l aştepta. I-am pus în mînă imediat cartea mea de vizită.

– Îmi pare rău că vă deranjez, am început pe ton de scuză.

– Detectiv particular? m-a întrerupt ea. Adică, ca la televizor? N-am ştiut că şi femeile se ocupă de aşa ceva.

Sînt unele zile cînd ai face şi moarte de om pentru o replică originală. Însă, după cum avusesem eu noroc în ultima vreme, mi se părea că bafta ținea cu mine pentru că măcar nu-mi trîntise uşa în nas. Am zîmbit, am dat din cap şi am continuat:

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, am mărturisit. Cît de bine îl cunoaşteți pe domnul Sheridan, vecinul de alături?

Femeia icni de parcă ar fi primit un pumn în plex.

– Sper că nu el a omorît-o, nu? Ştiu că moartea ei a fost cam subită şi că au avut şi zile bune, dar şi zile rele, dar nu pot să cred ca el a omorît-o.

Am închis o clipă ochii.

– Nimic de genul ăsta. Din cîte ştiu eu, nu s-a ridicat nici un semn de întrebare în privința morții doamnei Sheridan. Uite, aş putea să intru pentru o clipă? E destul de complicat de explicat.

Femaia mă privi cu îndoială.

– Şi eu de unde să ştiu că eşti cine pretinzi că eşti?

Am întins mîinile şi am ridicat din umeri.

– Arăt eu a fi periculoasă? Credeți-mă, încerc să previn o crimă, nu să particip la una. Domnul Sheridan este pe cale să fie jefuit, dacă dumneavoastră nu mă ajutați.

Icni iarăşi, de această dată ducîndu-şi şi o mînă la gură.

– E ca la televizor, îmi zise, făcîndu-mi loc să intru într-un hol înghesuit în care abia dacă încăpeam noi plus bicicleta de munte agățată de un perete. Ce anume se întîmplă? mă întrebă cu o curiozitate avidă.

– O anume echipă de escroci fură familiile îndoliate de sute de lire, i-am răspuns, imitînd stilul ziarelor de scandal pe care probabil le savura. Îi prind într-un moment de slăbiciune şi îi conving pe oameni să dea banii în avans pentru nişte monumente funerare iluzorii. Şi acum, eu sînt foarte aproape să completez un dosar frumuşel cu ei ca să-l predau poliției şi, ca atare, nu vreau să-i alertez şi să fugă bănuind că e cineva pe urmele lor. Numai că pur şi simplu nu pot sta liniştită cînd domnul Sheridan este furat pe față.

– Deci, vrei ca eu să mă duc la el şi să-i spun că în salonul lui stă o hoață? mă întrebă ea încîntată.

– Nu, nu tocmai. Vreau să mergeți acolo ca o bună vecină şi să faceți tot ce puteți ca să-l împiedicați să dea vreun ban. Să spuneți ceva de genul: „Dacă e o firmă respectabilă, n-or să se supere dacă te mai gîndeşti puțin şi te sfătuieşti şi cu directorul de înmormîntare“ Nu lăsați să se vadă că suspectați ceva, ci numai că sînteți genul de persoană precaută cu cheltuielile. Spuneți-i că Angela n-ar fi vrut ca el să ia o decizie pripită, fără să se consulte şi cu ceilalți membri ai familiei. Ați prins ideea?

Ea încuviință din cap.

– Am priceput. Poți conta pe mine. Cum eu nu prea aveam de ales, am zîmbit. O să mă duc acolo imediat. Şi aşa aveam de gînd să trec pe acolo să văd ce face

Tony. Ne-am înțeles foarte bine, eu cu Angela. Ea era ceva mai mare ca mine, desigur, dar am jucat bowling în aceeaşi echipă în fiecare miercuri. Nu mi-a venit să cred atunci cînd am auzit. I s-a spart apendicele şi-a făcut peritonită. Nu ştii niciodată cînd vine ceasul şi ziua nu? Lasă c-o rezolv eu şi pe asta, Kate, a adăugat, privind iar la cartea de vizită.

Am străbătut împreună aleea, eu ducîndu-mă spre maşină, ea spre uşa de alături. Cînd ne-am despărțit, mi-a promis să mă sune pe mobil ca să-mi spună cum au decurs ostilitățile. Eu am stat ca pe ace, spurave-ghind casa familiei Sheridan. Noua mea aliată era ca o bombă cu ceas scăpată de sub control, dar nu găsisem altă soluție salvatoare care să fie eficace fără s-o alerteze pe partenera lui Allen, mai ales după ce se petrecuse în seara în care venise Richard şi se dusese totul de rîpă. A mai trecut jumătate de oră înainte ca uşa casei Sheridan să se deschidă şi ținta mea să iasă ca o furtună. Judecînd după felul în care-şi aruncase servieta pe locul pasagerului, nu era tocmai în cea mai bună dispoziție. Avusesem mobilul închis toată ziua ca să evit orice fel de comunicare cu cei de la birou, dar, atunci cînd am pornit-o iar în umărire, l-am deschis.

Tipa revenise în apartamentul ei pe care de acum îl ştiam pînă să mă sune noua mea aliată.

– Bună, îmi zise veselă. Cred c-a mers totul bine. Nu cred c-a devenit cumva suspicioasă, numai ofuscată că m-am instalat acolo şi m-am opus cam la orice sugestie a ei. I-am tot zis lui Tony că nu trebuie să ia nici o hotărîre fără să discute mai întîi cu copiii şi mai mult de atît zău că n-a fost nevoie. Cînd tipa şi-a dat seama că nu poate să ajungă nicăieri şi că eu nu intenționam să mă urnesc de acolo, s-a cărat supărată foc.

– Te-ai descurcat foarte bine. Ştii cumva cum zicea c-o cheamă? am întrebat atunci cînd am reuşit să stre-

cor şi eu două vorbe.

– Avea la ea nişte cărţi de vizită. *Greenlagh and Edwards.* Tony mi-a arătat una după plecarea ei. Sharah Sargent, scrie acolo c-o cheamă. O să ai nevoie de noi să depunem mărturie la tribunal? mă întrebă entuziasmată.

– Posibil, am acceptat eu. Apreciez foarte mult ajutorul tău. Dacă poliţia o să aibă nevoie de cîteva mărturii pentru caz, o să le spun să treacă şi pe la voi.

– Grozav! Ştii, cred că ai o meserie dată naibii de interesantă. Oricînd mai ai nevoie de ajutor, sună-mă, bine?

– Bine, am răspuns. Orice numai să scap de ea. Numai că a insistat să-mi dea numele şi numărul ei de telefon. M-am întrebat cît de strălucitoare i s-ar mai fi părut meseria dacă ar fi trebuit să stea cîte cincisprezece ore la supraveghere într-o camionetă nenorocită în mijlocul iernii, cu o găleată de plastic alături ca să facă pipi în ea şi fără să fie măcar sigură că va obţine fotografiile dorite, pentru că altfel ar fi nevoită s-o ia de la capăt a doua zi.

Am pornit motorul. Nu credeam că nemernicii aceia vor mai încerca o altă lovitură în aceeaşi seară. Din nefericire însă mai aveam multe de făcut înainte să mă pot duce şi eu la culcare. O mică spargere poate şi apoi un pahar înainte de culcare la un club rău famat. Ţinînd cont că nu eram îmbrăcată potrivit pentru nici una din cele două acţiuni pe care le plănuiam, mi s-a părut o scuză foarte bună ca să mă îndrept spre casă. Poate că reuşeam chiar să apuc să şi dorm vreo două ore înainte să pornesc în activităţile nocturne.

Lăsînd la o parte norocul chior proverbial care se părea că mă urmărea, se părea că orice plan îmi făceam era sortit din capul locului eşecului. Nu apucasem să fac

nici măcar doi paşi pe alee înspre casa mea, cînd, în urmă, am auzit o altă portieră trîntindu-se şi o siluetă care avansa spre mine prin întuneric m-a făcut deodată atentă. Automat, am luat poziția de luptă sau de fugă, cu brațele atîrnînd lejere pe lîngă corp, picioarele uşor depărtate, cu toată greutatea sprijinită pe călcîie, gata să pilotez, să plonjez sau s-o iau la sănătoasa. Poşeta o țineam în mînă, gata s-o învîrt cu viteză spre atacator. Am aşteptat silueta să se apropie de mine, gata de luptă.

E foarte bine că sînt genul de persoană care mai întîi se uită bine şi abia după aceea loveşte. Nu cred că detectivul Linda Shaw ar fi fost prea impresionată de o lovitură de picior ațintită spre abdomen.

– DC Shaw? am întrebat uimită şi nedumerită, atunci cînd a păşit în zona de lumină portocalie de sub stîlpul felinarului.

– Domnişoară Branningan, mi-a răspuns, cu o mutră vicleană. Mă întrebam dacă nu putem să discutăm puțin?

Venind din spatele ei, din întuneric, a apărut deodată o altă siluetă impozantă, un tip zburlit, care semăna îngrijorător de bine cu Mike Tyson. Speram sincer să nu intrăm în rutina aceea plicticoasă cu „copoiul drăguț şi copoiul cel rău“ Aveam sentimentul nu tocmai plăcut că n-ar fi fost tocmai bine.

– Sigur, hai înăuntru să bem ceva cald, i-am răspuns.

Însă doamna detectiv şi-a dres discret glasul.

– De fapt, noi am prefera să vii tu la secție, îmi zise, în mod vădit jenată.

Acum chiar că mă năucise de tot. Singura dată cînd o întîlnisem pe Linda Show fusese atunci cînd eu investigam o crimă de care se ocupa şi detectivul inspector Cliff Jackson, iar ea îi era un soi de asistentă. Între

mine şi Jackson se întîmplaseră destule, ceea ce însemna că, de cîte ori drumurile noastre se încrucişau, amîndoi ne alegeam după aceea cu cîte o durere de cap ţeapănă, însă Linda acţionase între noi ca un fel de zonă tampon, ţinîndu-ne la distanţă pînă la rezolvarea cazului, ca să nu se mai adauge apoi încă o crimă. Eu am simpatizat-o încă de pe atunci, mai ales că era genul de om care nu se lua după alţii şi pentru că vulgaritatea şi duritatea şefului o lăsase cu totul rece. Ceea ce nu pricepeam acum era de ce naiba dorea să mă tîrască pînă la secţie pentru întrebări. O dată se întîmpla ca eu să nu dansez step pe bătăturile copoilor, pentru că nu aveam tangenţă la nici un caz. Desigur, treaba asta se putea schimba atunci cînd aveam să mă interesez mai de aproape de cazul doctoriţei omorîte, dar şi aşa, i-aş fi călcat pe bătături pe copoii de cealaltă parte a Pennilor.

– De ce? am întrebat calmă.

– Pentru că aveam cîteva întrebări pe care vrem să ţi le punem. De acum Linda nici măcar nu mai încerca să se prefacă că-mi întîlnea privirea. Se uită cu mare interes, undeva, în spatele umărului meu drept.

– Foarte bine atunci, hai înăuntru să bem o cafea şi să văd dacă pot să răspund la ele, am repetat. Eu numesc acest verb teoria vieţii: eu sînt ferm, tu eşti încăpăţînat (ă), el/ea este ca un catîr, rigid, înţepenit.

– După cum a spus şi DC Shaw, am vrea să veniţi la secţie, mugi partenerul ei. Era ca şi cum aş fi ascultat Vezuviul la stetoscop. Numai că avea un puternic accent liverpoolian şi nu italian.

Am oftat.

– Putem face treaba asta în două feluri. Fie veniţi cu mine în casă şi îmi puneţi ce întrebări trebuie să-mi puneţi sau mă puteţi aresta şi mergem la secţie, unde îmi voi chema de urgenţă avocatul. Voi alegeţi. Le-am

dăruit cel mai dulce zîmbet al meu, ascunzîndu-mi cu greu furia ce mă sufoca. Ştiam a cui era mîna din spatele acelei acţiuni. Avea amprentele sadice ale lui Cliff Jackson peste tot.

Linda oftă şi ea şi-şi strînse buzele. Îmi şi imaginam deja ce turbare avea să-l cuprindă pe Jackson dacă se întoarce la bază fără mine docilă mergînd în urma ei. Însă nu era problema mea şi nu aveam de gînd să o las să mă facă să mă simt vinovată din cauza asta. Cînd eu nu am mai zis nimic, Linda a ridicat din umeri şi a rostit cu greu:

– Foarte bine, atunci, hai să intrăm să bem cafeaua aia.

Cei doi m-au urmat pe alee şi apoi în casă. Le-am arătat salonul şi eu am pornit-o spre bucătărie ca să pun cafeaua în filtru, încercînd cu disperare să aflu de ce naiba Jackson trimisese o echipă să mă hărţuiască. În vreme ce cafeaua prinsese să se scurgă din filtru, eu am pregătit o tavă cu ceşti, linguriţe, zahăr şi lapte. Atunci cînd cafeaua a fost gata, eu tot nu reuşisem să mă apropii de vreun răspuns. Deci, trebuia s-o întreb de-a dreptul pe Linda.

Am intrat în salon, am pus tava cu cafeaua pe măsuţă în faţa detectivolor şi am preluat iniţiativa.

– Sper să ai un motiv bun, Linda, să fii aici la ora asta, am zis. Am avut o afurisenie de săptămînă, şi nu e decît marţi. Vrei să-mi explici de ce stau aici, de vorbă cu tine, în loc să fiu într-o cadă cu apă fierbinte?

Linda a aruncat o privire rapidă spre partenerul ei, care se distra mult prea bine ca să mai vrea să-i sară în ajutor. Şi era prea ocupat să toarne cafeaua în căni. Arătînd de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămîie, Linda şi-a început treaba:

– Am primit o plîngere pe care inspectorul a luat-o în serios şi a zis că merită să fie investigată.

– De la cine? Despre cine? am întrebat nedumerită.

Linda îşi turnă lapte în cafea şi cîteva momente fu foarte preocupată să-l amestece bine.

– Informatorul nostru susţine că te-ai angajat într-o campanie de hărţuire împotriva vieţii unui anume Richard Barclay.

După ce-am ascultat-o, cîteva momente am fost incapabilă să scot un sunet. Rămăsesem nemişcată, cu mîna întinsă spre cana cu cafea, de parcă aş fi fost vreun fel de statuie de ceară.

– Cel care a înaintat plîngerea susţine că această hărţuială a inclus şi plasarea unui fals anunţ mortuar în presa locală. Am verificat şi noi dacă a apărut aşa ceva. Şi acum se pare că domnul Barclay lipseşte, continuă partenerul Lindei, întinzîndu-şi picioarele în faţă şi braţele în lungul canapelei, sufocîndu-mi salonul cu masivitatea lui.

Atunci am fost lovită de furie.

– Aha, un informator. Nu cumva aţi primit numai un pont anonim?

El se întoarse s-o privească pe Linda care părea resemnată.

– Ştii foarte bine că nu putem dezvălui asemenea informaţii, îmi răspunse ea obosită. În plus, am încercat fără succes să dăm de domnul Barclay de azi-dimineaţă de la nouă. Unde mai pui că, aşa cum a precizat şi colegul meu, nu s-a confirmat că, într-adevăr, s-a dat un astfel de anunţ la ziar. Se pare că ai multe explicaţii de dat, domnişoară Brannigan. Degeaba glasul ei păruse cîteva momente să fie numai scuze dulci.

Gata, mă săturasem.

– Ăsta-i un morman de rahat, am zis. Amîndouă ştim ce se întîmplă de fapt aici. Aţi primit un pont anonim şi şeful tău imediat şi-a frecat mîinile de bucurie. Ce bine, o acţiune cît de cît legitimă ca să-i facem lui Brannigam

viața un chin. Nu aveți nici o dovadă dacă s-a petrecut cumva vreo crimă. Chiar dacă careva a dat la ziar un anunț, fie la *Chronicle* sau în unul național, din cîte mă interesează pe mine, tot nu aveți nici o dovadă dacă nu e cumva vorba de vreo glumă sau, dacă are vreo legătură cu mine. Glasul îmi mustea de acum de sfînta mînie. Ştiam că mă aflam pe teren solid, plătisem pentru anunț cu bani gheață şi am ales exact momentul de mare aglomerație.

– Este de datoria noastră să investigăm aceste reclamații serioase, îmi zise sosia lui Mike Tyson. Şi pînă acum tot nu ne-ai explicat de ce ar vrea careva să te acuze de o asemenea chestie gravă. Vreau să spun, nu e genul de treabă pe care s-o facă careva fără un motiv al naibii de serios. Poate că ştie de vreo crimă sau infracțiune pe care ați comis-o, domnişoară Brannigan.

Am sărit în picioare. Mai aveam foarte puțin ca să le dau un motiv cu adevărat serios să mă aresteze.

– Exact! am țipat. Afară. Acum. Uitați de cafea. Toate astea sînt nişte aiureli şi o ştiți foarte bine. Vreți să vorbiți cu Richard, atunci n-aveți decît să stați în cur în fața casei ca să-l aşteptați, risipind banii contribuabililor, pînă cînd vine el. Motivul pentru care n-ai putut să-l contactezi, tîmpitule, este că Richard e ziarist şi se ocupă de rock, ca atare nu răspunde la telefon celor de teapa ta, iar în clipa asta este probabil în vreo speluncă, ascultînd cine ştie ce formație de cretini, disperați să-i atragă atenția. O să aibă o dispoziție perfectă cînd se va întoarce acasă ca să discute cu voi pe teama asta. Şi acum tu, i-am zis întorcîndu-mă spre el şi întinzînd un deget chiar între ochii lui năuci, tu eşti nou în viața mea, aşa că probabil nu ştii nimic de vendeta dintre mine şi şeful tău.

M-am întors imediat spre Linda care se şi ridicase de pe canapea şi voia s-o şteargă uşurel în direcția uşii.

– Dar tu ar trebui să ştii ce se petrece, doamnă.

Acum mai bine ați dispărea de aici înainte s-o tîrăsc din fața televizorului pe Ruth Hunter ca să vă trîntească un proces frumos de hărțuire fără motiv. Mai bine v-ați căra ca să le dați de furcă ticăloșilor liberi de pe străzi. Sau poate că nu cunoașteți nici unul? Vreți să vă fac eu rost de cîțiva?

Pînă să-mi termin eu discursul, Linda era deja la jumătatea drumului spre ușă. Partenerul ei privi năuc de la mine la ea, înainte să se hotărască să-i urmeze exemplul și probabil să ceară niscaiva informații. Eu nu m-am mai obosit să-i conduc, nu meritau.

Nu-mi venea a crede că Linda Shaw se lăsase atrasă în jocul murdar al lui Cliff Jackson. Dar, din păcate, el era șeful, ea avea o carieră la care trebuia să se gîndească, și femeile nu urcă pe scara ierarhică în poliție dacă le spun șefilor să-și bage vendetele lor prostești acolo unde se frig perverșii. Cît despre sursa lor anonimă – scîrba aia de broască rîioasă care era Will Allen, avea să-mi plătească cu vîrf și îndesat pentru că-mi stricase bunătate de seară. Dacă-și închipuise cumva că avea să mă sperie cu o mică hărțuială din partea poliției, atunci urma să aibă parte de șocul vieții lui.

Capitolul 10

Uşa din faţă se închise asupra unei linişti atît de profunde, încît îmi puteam auzi sîngele care-mi pulsa în creier. Ultima dată cînd mă înfuriasem la fel de rău, aproape că mă costase prietenia mea cu Richard, care mă înfuriase pînă în punctul în care violenţa mi se păruse a fi singura opţiune cu adevărat valabilă. De această dată fusese vorba de un ofiţer de poliţie pe care aproape că-l luasem la bătaie. Repercusiunile poate că n-ar fi fost prea traumatice din punct de vedere emoţional, dar probabil m-ar fi costat destul de mult din alte puncte de vedere. Pe de altă parte însă, să încerci să vinzi mai mult de jumătate dintr-o afacere în care partenerul tocmai ţi-a fost acuzat de asalt asupra poliţiei, i-ar fi pus cîteva probleme destul de spinoase lui Bill... Aproape c-am alergat după Linda Shaw ca s-o rog să mă mai înfurie puţin ca să am motive temeinice să dau în ea, iar ea să aibă motive temeinice să mă închidă.

Mi-am rotit uşor gîtul ca să mi-l dezmorţesc şi am pornit-o spre bucătărie. Nu aveam de gînd s-o las pe Linda Show să-mi strice planurile pe care le întocmisem pentru acea noapte şi cred că-mi puteam permite să

beau şi un păhărel cu ceva tare care să mă remonteze puţin. Am scotocit prin frigider pînă ce am dat de sticla de votcă cu lămîie şi piper, producţie poloneză, pe care o pusesem deoparte pentru zilele rele şi am turnat ultimul strop într-un păhărel stil sondă. Nu mai aveam suc proaspăt de grapefruit, ceea ce bănuiesc că vă spune clar ce fel de săptămînă aveam. A trebuit să mă mulţumesc cu un suc amestecat de fructe pe care l-am găsit într-o sticlă rătăcită, undeva, în spatele brînzei. Aveam mare nevoie de genul de scuturătură serioasă pe care intenţionam să i-o rezerv Lindei Shaw. Abia dacă reuşisem să sorb prima gură, cînd liniştea a luat sfîrşit odată cu deschiderea uşilor terasei.

– Brannigan? am auzit imediat.

Înăbuşindu-mi un geamăt de disperare, am deschis iar frigiderul ca să caut una dintre sticlele de bere din colecţia lui din întreaga lume, pe care Richard le adusese la mine pentru cazul extrem în care petrecea noaptea în patul meu. Aşa îi era mult mai comod să vină pînă aici, în bucătărie, decît să bată drumul pe terasă pînă la el. Am scos o *Staropremen* din Praga, am citit neatentă pe etichetă, în vreme ce mă chinuiam să găsesc deschizătorul de capace, dorindu-mi să mă aflu în altă parte.

– În bucătărie, am strigat.

– Hiahui, am auzit încă un glas în spatele meu. Cel puţin asta cred c-a spus. M-am întors şi l-am văzut pe Dan Druff zîmbindu-mi angelic din pragul uşii. Tăcută, i-am dat berea cehească şi m-am întins să scot încă o sticlă din frigider. *Radeberger Pilsener.* I-am scos capacul exact în clipa în care Richard a apărut în spatele lui Dan.

– Ce dracu' voiau Păcală şi Tîndală ăia de afară? mă întrebă Richard după ce prima jumătate de sticlă i-a spălat bine esofagul.

– Au stat de vorbă cu tine?

Richard încuviință din cap.

– Ciudat ca naiba! Tocmai se pregăteau să urce în tărăboanța lor atunci cînd am ajuns noi. Mălosul s-a excitat ca naiba şi a strigat cu un soi de fervoare cînd m-a văzut: „Ăsta-i ăla“, acelui bloc de gheață cu picioare de muiere. Gagica a făcut o mutră de papagal şi a coborît din maşină.

Richard se opri ca să mai tragă o duşcă şi Dan a preluat firul povestirii:

– Tipa s-a apropiat de noi, şi-i zice omului tău: „Tu eşti Richard Barclay?“, iar el se uită la ea şi-i răspunde la mişto: „Mda, şi pe cine interesează?“ Tipa se uită la el, şi-i zice: „Poliția“ Tace iar şi îl studiază, după care continuă: „Ai fost cumva victima vreunei amenințări cu moartea?“ El rămîne să se uite la ea cu gura căscată, de parcă tocmai aterizase de pe planeta Demenților şi clătină din cap.

– Drept care, se întoarce spre mălo$enia aia de-i partenerul ei şi zice cu arțag: „Acu' eşti mulțumit?“ Tipul arăta ca picat din lună, aşa cum mă simțeam şi eu de altfel, după care amîndoi au şters-o cu coada între picioare spre cocina de unde au venit, conchise Richard. Deşi nu sînt tocmai un geniu, cred că aş avea mai multe şanse să cîştig la loterie, decît să pun pariu că ăia doi nu aveau absolut nici o legătură cu tine.

– Ştii foarte bine că nu pot să spun minciuni, i-am răspuns.

Richard emise un fel de sforăit.

– Ştii povestea cu cei doi cretani? îl întrebă pe Dan. Unul din ei nu putea să spună decît minciuni, iar celălalt numai adevărul. Ia ghici care este Brannigan?

– Hei, am protestat eu. Omul ăsta e clientul meu.

– Exact, răspunse Dan. Nu-i musai s-alungi vulpea din ea.

În fine, iată că eu şi cu Richard aveam şi ceva în comun, chiar dacă era cu totul de neînțeles.

– Cum? am strigat în cor.

Dan se uită la noi de parcă ar fi fost obişnuit cu genul ăsta de reacție.

– Nu contează, oftă el. Cînd o fi ceva important, o să vorbesc cît mai pe şleau ca să pricepeți, bine?

I-am alungat în salon şi i-am pus la curent, pe scurt, cu întîlnirea pe care o avusesem cu polițaii.

– Este evident că broasca aia rîioasă, care a fost aici mai deunăzi, s-a hotărît să-mi dea un avertisment, am conchis.

Richard se încruntă.

– Dar de unde a ştiut cine eşti? Normal, pentru el erai numai doamna Barclay. Cum de-a făcut legătura cu Kate Brannigan? Nu ar trebui să fii îngrijorată?

– Aş fi fost dacă tu n-ai fi strigat tare şi clar „Brannigan" după mine, cînd individul cu pricina era cu trei paşi avans, i-am răspuns cu acreală.

– Ceea ce nu-i deloc fain, pentru că, dacă tipul ăsta îți ştie numele, o să vină după tine. Şi atunci o să-i pară lui tare rău c-a încercat aşa ceva, interveni Dan, făcînd cu palma un gest sugestiv. Încrederea lui era de-a dreptul înduioşătoare.

– Mă bucur c-ai venit, i-am zis. Pentru că am făcut cîteva cercetări cu privire la problema ta. Din cîte am auzit, scenariul cel mai probabil este cel al lipirii afişelor, al promotorului, cu alte cuvinte. Persoana pe care o folosiți voi, mai mult ca sigur a invadat teritoriul altcuiva. Fie din greşeală, fie special.

Dan îşi trecu o palmă prin smocul de păr roşu. Părea sincer nedumerit.

– Mi-e greu să mai pricep ceva din toate astea, mi-a zis. Tipul pe care-l folosim nu e tocmai nou în cartierul

ăsta. Lucrează pe scena promotorilor din Manchester de ceva anişori buni. A lucrat cu toţi cei care erau nişte neica nimeni şi care acum au ajuns mari şi tari.

– Eşti absolut sigur? l-am întrebat. Nu cumva v-a spus nişte minciunele?

Dan clătină din cap.

– Nu se poate. L-am verificat bine înainte să venim aici. Lise îl cunoaşte pe tipul ăsta care înainte conducea camioneta celor de la *Inspiral Carpets* pe cînd de-abia se formaseră şi el e cel care ne-a spus de Sean.

– Sean?

– Sean Costigan, răspunse Dan. Tipul care se ocupă de noi.

– Trebuie să stau de vorbă cu el. Poţi să-mi dai numărul lui?

Dan se strîmbă şi se uită spre Richard pentru ajutor. Iubitul meu însă era prea ocupat să-şi răsucească o ţigară cu iarbă ca să mai observe ceva.

– Nu ar trebui să mai dau şi altcuiva numărul lui, îmi răspunse Dan în cele din urmă. Jena parcă nu se asorta deloc cu înfăţişarea feroce.

Eu am oftat deja plictisită.

– Trebuie să stau de vorbă cu el, Dan. Sînt sigură că atunci cînd v-a spus să nu daţi mai departe numărul lui, nu la oameni ca mine se gîndea el.

– Ştiu şi eu? tărăgănă Dan problema. Vreau să zic, n-o să sară în sus de bucurie, atunci cînd o să afle că la celălalt capăt al mobilului lui se află poliţia particulară, nu?

Doamne, dă-mi putere şi răbdare!

– Spune-i că sînt un fel de gunoier plătit să strîng mizeria în locul altora, i-am zis exasperată. Uite, dacă nu vrei să-mi dai numărul lui, atunci va trebui să ne aranjezi o întîlnire. Nu pot să fac nici un progres dacă nu discut

cu Sean chiar eu. Aşa că, dacă nu vreţi să pierdeţi banii pe care deja i-aţi băgat în aparatul meu pînă acum, trebuie s-o rezolvi într-un fel. I-am zîmbit dulce. Mai vrea cineva bere?

A doua regulă a spargerii, după părerea lui Brannigan; cînd ai ceva îndoieli, mai bine te duci acasă şi faci nani. Deja încălcasem cea de-a treia regulă, aceea care spunea că nu trebuie să sparg niciodată un birou în afara orelor de program, pentru că altfel nu se poate ca vreun paznic să nu observe lumina de la lanternă. O singură privire aruncată spre partea din spate a Clinicii Compton şi m-am asigurat că aveam să încalc şi regula numărul doi. Deşi drumul de serviciu al clinicii nu era decît o prăpădită de alee îngustă, cei care conduceau stabilimentul avuseseră grijă să fie în schimb foarte bine luminată. Asta fără să mai pun la socoteală blocurile cu apartamente mari din spatele meu; orice petrecăreţ care venea tîrziu acasă, oricît de beat ar fi fost, dacă arunca numai o singură privire pe alee, şi-ar fi dat seama că ceva nu era tocmai în regulă.

Iar eu, orice mijloace aş fi folosit ca să intru în clinică, numai în regulă nu eram. Deja văzusem camerele video cu circuit închis de la intrarea principală, deci chiar dacă intram prin spate, nu puteam să ies în holul principal ca să urc pe scările de acolo pînă la cabinetul de la etajul doi. Alexis îmi spusese că, atunci cînd merseseră la consultaţiile de duminică, fuseseră obligate să urce pe o scară de incendiu care dădea spre o uşă blindată, care la rîndul ei, se deschidea pe un palier între primul şi al doilea etaj. Singura problemă era lumina de securitate ce scălda partea din spate a clădirii şi care mă făcea la fel de vizibilă ca şi o sticlă de votcă de pe un dulap din bucătărie. Şi chiar dacă reuşeam să trec, rămînea pro-

blema uşii blindate, care nu va mai fi deschisă convenabil şi pentru mine cum fusese deschisă pentru Chris şi Alexis.

Se părea că nu mai aveam de ales. Trebuia să mă avînt, sperînd că nici o patrulă de poliţie să nu cutreiere chiar atunci pe acele străduţe liniştite. Am dat ocol unui bloc cînd am ajuns să văd bine uşa principală a clinicii. Ca mulţi alţi oameni care cheltuiesc mii de lire pe sisteme de securitate şi şefii clinicii neglijaseră să mai dea vreo cincizeci pe niscaiva încuietori mai bune. Erau acolo două încuietori simple şi o yală şi, numai privindu-le, mi-am dat seama că va trebui să muncesc cel mult zece minute cu instrumentele pe care le aveam la mine. Mi-am descheiat nasturele din dreptul mijlocului de la jacheta urîtă, dar uşoară, a lui Richard, ca să ajung la borseta de negustor în care-mi ţineam trusa de spargeri şi de acolo am scos două şperacle mititele. Mi-am ridicat căciula neagră de schi mai sus pe frunte şi am aprins mica lampă de doctor ca să văd ce puteam să fac. Încuietoarea de sus nu părea să pună probleme şi cu un şperaclu şi o bară subţire de metal am început să umblu la ea. Chiar şi cu handicapul mănuşilor de cauciuc trase pe mîini, în mai puţin de şase minute cele două încuietori simple erau deja deschise. Yala a reprezentat o muncă de încă vreo două minute. Şi acum venea partea cea mai dificilă.

Am apăsat pe clanţă şi am deschis uşa. Imediat am auzit declanşarea isterică a alarmei pentru hoţi, chiar în vreme ce închideam uşa cu fermitate în spatele meu. Am dat drumul la cronometrul ceasului meu de scufundător. Să încui la loc uşa, trebuia să fie ceva mai uşor, acum că ştiam precis ce instrumente să folosesc, dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că, din cauza zgomotului, nu mi-am ieşit niţel din mînă. Cinci minute mai tîrziu, eram

încuiată într-o clinică în care alarma pentru hoți vuia mai rău decît o sală de concert în plin delir. Am închis lampa de pe frunte şi am deschis cu precauție uşa interioară, dar n-am păşit imediat în hol. Rămăsese încă problema măruntă a camerelor video. Fiind întuneric, mi-am încordat privirea ca să disting vreo strălucire uşoară care să-mi indice că imediat ce voi intra, întregul hol va fi inundat de lumină. Nimic. Trebuia să-mi încerc norocul, sperînd că cei de la clinică nu avuseseră atîta minte, încît să încarce camerele cu filme pentru infraroşu. Numai că mă îndoiam sincer să fi făcut aşa ceva.

Precaută, am început să mă mişc prin întunecimea aceea ca smoala. Nu s-a întîmplat nimic. Nu s-a aprins nici o lumină şi nici aparatele de filmat nu s-au apucat să filmeze prin infraroşii călătoria mea prin hol. Eram atît de atentă la ceea ce mă înconjura, încît n-am calculat bine distanța din hol pînă la scări şi m-am trezit întinsă cît eram de lungă pe ele. Slavă Domnului că acea mochetă foarte groasă era întinsă şi pe scări, altfel ar fi trebuit să ajung la Urgență! M-am cules de pe jos şi am început să urc scările, atentă să nu-mi rup ceva. Poate că mă aflam într-o clinică, dar nu-i prea vedeam pe doctorii de aici îngrijorîndu-se din cauza unui picior rupt, care aparținea tocmai spărgătorului.

Am ocolit palierul de la primul etaj şi am continuat să urc. Cînd am ajuns la cel de-al doilea etaj, am pornit-o voiniceşte pe hol, în drum încercînd toate clanțele ieşite în cale. Prima peste care am dat a şi lăsat uşa să se deschidă, iar eu aproape că m-am prăvălit înăuntru. Am scos din borsetă lanterna şi am riscat s-o aprind pentru cîteva secunde. Era o cameră de consultații clasică, fără un loc bun de ascuns. Am revenit pe hol şi am încercat următoarea uşă. O baie. Nici o ascunzătoare bună, în afara cabinelor, locul în care s-ar fi uitat în primul rînd

orice paznic care-şi merita uniforma. A treia uşă era încuiată la fel ca şi a patra. Urmă apoi o altă cameră de consultaţii, dar de această dată lumina lanternei îmi arătă şi o mică masă de lucru cu o gaură pentru genunchi şi o tăblie solidă în faţă. M-am grăbit să-i dau ocol şi să mă strecor în gaura destul de strîmtă, foindu-mă pînă cînd mi-am găsit o poziţie destul de comodă ca să pot sta după aceea o perioadă de timp destul de lungă fără să mă mai mişc. Mi-am verificat ceasul al cărui cronometru arăta că alarma se declanşase de douăsprezece minute. Ceea ce însemna că automat avea să se dezactiveze în mai puţin de opt minute. Cu puţin noroc, poate că pînă atunci nici nu voi surzi de tot. Mi-am vîrît degetele în urechi şi m-am pus pe aşteptat.

Cînd alarma a încetat să mai sune, pentru mine a fost aproape ca o lovitură care mi-a azvîrlit capul pe spate. Aproape fără a-mi veni a crede, mi-am scos degetele din urechi, încercînd să mă conving că sunetele pe care continuam să le aud se aflau numai, undeva, în capul meu. Ceasul îmi arăta că trecuseră cam cincisprezece minute de cînd alarma îşi începuse cacofonia hidoasă. Asta însemna că la faţa locului sosise unul dintre băieţii care avea cheia de la sistem. Am simţit cum năduşeam abundent din cauza nervilor, pe sub braţe şi pe spate, scurgîndu-se pîrîiaşe de sudoare. Dacă eram prinsă acum, nu exista pe lume minciună convingătoare care să mă scape de o celulă de închi-soare. Încercînd să nu mă mai gîndesc la o asemenea posibilitate, am încercat să-mi amintesc fiecare notă în parte a cîntecului lui Annie Lennox, *Downtown Lights*. Mă apropiasem de final cînd am auzit murmur de voci care, categoric, nu mai erau o plăsmuire a minţii mele. Apoi uşa ascunzătorii mele se deschise deodată, aruncînd un dreptunghi de lumină pe peretele din laterala mea.

– Şi asta-i ultima, se auzi glasul unui bărbat care părea sîcîit de întreaga afacere. Eu am reuşit să zăresc două siluete dintre care una avea pe cap o caschetă inconfundabilă, asta înainte ca lumina să dispară.

Am simțit mai degrabă decît am auzit un corp mişcîndu-se pe undeva prin apropierea mea. Apoi s-a auzit şi a doua voce care părea să vină de la cîțiva zeci de centimetri deasupra capului meu, spunînd:

– Sistemul dumneavoastră e pe cale să-şi dea ultima suflare, domnule. Nici un semn de intrare forțată, nici un suflet pe aici.

– N-a mai făcut aşa ceva niciodată înainte, rosti prima voce, părînd de-a dreptul iritată.

– Ați îngrijit-o cu regularitate, nu?

– Habar n-am, nu e tocmai zona mea de responsabilitate, răspunse prima voce. Şi acum ce naiba facem?

– Vă sugerez să resetăm alarma, pentru că eu cred c-a fost doar una falsă; a pornit-o la întîmplare.

Lumina dispăru de tot şi uşa se închise. Am oftat pe muteşte. Le-am lăsat cinci minute, după care am ieşit precaută pe hol. Nu s-a întîmplat nimic. Am dat din mîini ca o nebună. Tot nimic.

Nu-mi venea să cred. Cheltuiseră o avere pentru securitatea perimetrului şi pe camere video, dar nu aveau nici un fel de detectori sau senzori cu raze infraroşii. Iar eu care mă pregătisem să pornesc alarma din cinci în cinci minute, pînă cînd s-ar fi plictisit şi ar fi lăsat clădirea fără sistem de protecție. Aproape că mă simțeam trădată.

Din cîte îmi spusese Alexis, cea de-a doua uşă încuiată pe care o încercasem trebuia să fie cea a doctorului Maitland. M-am lăsat în genunchi în fața ei şi mi-am aprins lampa de pe frunte. Interesant era faptul că încuietoarea costase probabil dublu față de cele trei simple luate la un loc. Avea un sistem format din şapte

lamele mici care se îmbinau într-un mod destul de complicat. Din curiozitate, am aruncat o privire şi spre încuietorile de la celelalte uşi. Aveau sisteme simple, de cîte trei lamele uşor îmbinate, pe care şi un puşti de zece ani le-ar fi deschis cu un cuțit elvețian, mai repede decît i-ar fi trebuit unui expert să completeze un test de clasa a doua. Helen Maitland nu voise să-şi asume nici un fel de riscuri.

Mi-au trebuit ceva mai mult de cincisprezece minute de concentrare absolută ca să trec de încuietoare. Am deschis uşa fără zgomot în urma mea şi am aprins lanterna, ferindu-i fascicolul de ferestre. O carpetă de culoarea şampaniei, din perete în perete. Probabil că factura de la curățătoria de carpete costa o avere. Draperii grele acopereau ferestrele înghesuite pe un singur perete. O canapea de examinare. Chiuveta. Un cabinet de dosare din metal, gri. O maşină de tăiat hîrtiile. O masă cu o imprimantă şi un toner nou alături. Un dulap înalt cu mulțime de sertare dedesubt. Un scaun mare din piele cu un braț pe dreapta ceva mai lat pentru scris probabil, aşezat în unghi drept față de o canapea micuță şi confortabilă, pentru două persoane. Nici un fel de tablouri sau poze pe pereți. Nici o carpetă mică modernă. Nici un fel de masă de lucru. Nici un calculator. Cel puțin aşa ştiam că nu avea să-mi trebuiască multă vreme ca să percheziționez totul în amănunt. Şi, după cum vedeam, nu mai intrase nimeni aici înaintea mea.

Am început cu cabinetul pentru dosare. M-am bucurat să constat că era unul mai vechi pe care, dacă împingeai puțin sertarele în spate, le şi deblocai fără probleme. Noile încuietori ale acestor cabinete moderne sînt o pacoste pentru orice spărgător care se respectă, iar eu deja mă jucasem destul cu tot felul de instrumente metalice pentru o singură noapte. M-am bucurat de două ori că n-am fost nevoită să-l deschid cu şperaclul

cînd am ajuns să-i examinez conținutul. Era gol, cu excepția sertarului de jos care conținea cîteva fotografii ale unor articole din revistele medicale şi alte tăieturi din ziare. Cîteva articole fuseseră semnate, printre alții, şi de către Sarah Blackstone, iar pe acelea le-am luat şi le-am băgat în betelia de la pantaloni.

M-am uitat la dulap. În partea de sus, cea cu geamuri, am găsit nenumărate instrumente medicale la care nu m-aş fi încumetat să le dau vreun nume, apoi o tavă cu căni, ibric şi un întreg sortiment de ceaiuri de fructe, plus ceva mai în fund, un borcan cu miere. Am încercat să deschid sertarele de dedesubt, unde am dat peste reviste, cărți şi alte chestii medicale, iar în ultimul, o cutie plină cu tampoane obişnuite. Îmi plăcea la nebunie atunci cînd asupra mea se abăteau un adevărat vîrtej de indicii.

M-am lăsat pe călcîie şi am privit în jur. Singurul semn care indica clar că acea încăpere fusese folosită, era coşul de gunoi de sub maşina de tăiat hîrtii, şi asta pentru că era pe jumătate plin. Dar eu deja ştiam că nu avea rost să-mi încerc norocul cu resturile acelea. Viața e prea scurtă ca să te chinui să faci ciuperci umplute sau să refaci un document după ce a fost tăiat în fîşii la fel de subțiri ca macaroanele. Numai că nu-mi prea venea să cred că Helen Maitland nu lăsase chiar nimic în cabinetul ei de aici. Asta ar fi însemnat să ridice paranoia la o adevărată artă.

Ştiam de la Alexis că doctorița preferase un laptop hîrtiei şi creionului, introducînd datele direct în calculator. Dar, chiar şi aşa, tot mă aşteptam să găsesc ceva, chiar dacă ar fi fost şi numai o hîrtie cu antet. M-am hotărît să arunc cîte o privire şi în locurile mai ciudate. Sub canapeaua de examinare, nimic, doar praf. Pe sub pernele de pe canapeaua cea mică, nimic, nici măcar firimituri de la biscuiți.

Am găsit în cele din urmă, lipit într-un plic solid, sub

cel de-al doilea sertar al dulapului, trei dischete de calculator. Le-am scos uşor din plic şi le-am băgat în buzunarul jachetei lui Richard. Mi-am verificat ceasul. Eram în cabinet de mai mult de douăzeci de minute şi nu credeam că aş mai fi avut ceva de găsit în jur.

Am revenit pe hol şi am încuiat uşa după mine. Nu avea rost să dau de ştire lumii că trecusem pe acolo. Am pornit-o bine dispusă pe scări în jos, dar pe palierul de la primul etaj m-am oprit ca fulgerată, cînd am văzut pala de lumină ce venea de la parter. Precaută, m-am lăsat în jos şi am privit cu discreţie pe lîngă balustradă. Aproape chiar sub mine, se zărea destul de clar figura îndesată a unui copoi.

Capitolul 11

Ca să fii acuzat de o ofensă sumară adusă autorităților, este destul de neplăcut; să fii însă acuzat de două ofense, într-un interval mai mic de douăzeci şi patru de ore, mirosea deja a neglijență. Şi cum o reputație de neglijent nu aduce clienți la uşă, m-am hotărît că nu era tocmai momentul potrivit ca să atrag atenția copoiului de la baza scărilor. M-am retras discret de lîngă balustradă şi am început să urc scările pînă la etajul pe care tocmai îl părăsisem.

În întuneric am mai observat ceva ce nu văzusem înainte. Existau senzori pasivi cu infraroşii în colțurile scărilor; numai că, spre deosebire de cele mai vechi, care străluceau roşcat în întuneric, acestea nu dădeau nici un semn c-ar fi fost prin preajmă. Singurul motiv pentru care nu se întîmplase nimic mai devreme cînd dădusem din mîini, fusese simplul fapt că alarma nu fusese încă pusă în funcțiune.

Atunci cînd m-am ghemuit pe palierul celui de-al doilea etaj, am auzit radioul polițistului prinzînd viață. M-am lăsat din nou în jos lîngă balustradă ca să aud ce spunea:

„...sînt încă aici, în St. John“, am desluşit eu. „...trebuie să apară tipul de la sistemele de alarmă. Beneficiarul e îngrijorat... mda, medicamente, echipament scump... trebuia să fi ajuns de acum... bine, sergent.“

Acum ştiam ce se petrecea. Cel care avea cheia de la sistem fusese speriat de moarte să lase clădirea în baza unui sistem de alarmă stricat. Mai mult ca sigur că aveau cu cei care vînduseră sistemul un contract de întreținere care stipula că erau obligați să trimită depanatori oricînd, zi sau noapte, aşa că individul se gîndise să profite. Probabil că nu-i fusese greu să-l facă pe copoi să stea în clinica încălzită, decît să bată străzile de nebun, ca să-i salte pe bețivi şi pe bătăuşi.

M-am depărtat de balustradă şi m-am gîndit la ce opțiuni îmi rămăseseră. Nu aveam cum să trec de copoi. Imediat ce tipul de la depanarea alarmelor avea să-şi facă apariția, nu mai aveam cum s-o şterg de acolo fără să pornesc iarăşi alarma şi, de această dată, nimeni nu avea să mai creadă că era una falsă. Desigur, eu aş fi fost demult plecată din clădire, dar cum, undeva, de cealaltă parte a munților, se făcea investigația unei crime, oricînd putînd fi conectată cu cabinetul de aici, nu voiam ca alte suspiciuni, fondate, dealtfel, să-mi înnămolească apele.

Vreme de vreo cinci secunde m-am gîndit să încerc să ies pe uşa de incendiu ce se afla cu vreo jumătate de etaj mai jos. Existau şanse reale ca respectiva uşă să scîrțîie, ca luminile să fie aprinse pentru că nu erau conectate la sistemul de alarmă şi eu să fiu prinsă chiar pe scara dosnică, cu o borsetă plină de chestii exotice, care nu erau tocmai trusa de tricotat a bunicii, plus cu dischetele în buzunarul jachetei. Dischete care aveau să mă lege la fix de crima petrecută nu departe de oraşul nostru. Nu mai vedeam decît o singură alternativă.

Oftînd neauzit, m-am lăsat în genunchi în fața cabinetului lui Helen Maitland şi m-am apucat să lucrez iar la broască.

Am dormit la viața mea şi în locuri mai neplăcute decît canapeaua de consultații a unui ginecolog. Era cam scurtă, pentru că eu, cu înălțimea mea amețitoare, tot nu încăpeam cu totul, dar a fost destul de confortabilă imediat ce i-am anexat pătura de lînă groasă de pe cealaltă canapea şi mi-am scos mănuşile de cauciuc. Încuiasem la loc uşa după ce intrasem, deci bănuiam că mă aflam într-o siguranță relativă, dacă cineva îşi zicea să mai facă niscaiva investigații prin clinică. Partea bună era că amînasem o seară aşa plăcută la *Garibaldi's* alături de cine ştie ce ciudat promotor de rock, ilegal, desigur. Şi folosisem şi ultima fărîmă de adrenalină revărsată în sînge. Acum eram mult prea obosită ca să mai fiu şi speriată. În vreme ce mă cufundam în somn, am auzit în depărtare o chițăială electronică, însă chiar nu-mi mai păsa.

Îmi fixasem ceasul din minte să mă scoale pe la ora nouă. Era deja şi cinci minute cînd am reuşit să-mi dezlipesc genele şi pleoapele. Numai şase ore de somn nu-mi ajunseseră, dar cam atît reuşeam să prind atunci cînd mă ocupam de mai multe cazuri pline de incidente, cum pățisem şi acum. M-am adunat de pe canapea şi m-am apucat să fac cîteva exerciții leneşe de gimnastică pentru a-mi deştepeni muşchii amorțiți. Am făcut un pipi în chiuvetă, am spălat-o după aceea cu o grijă paranoică şi mi-am dat şi cu apă pe față, ştergîndu-mă apoi cu prosoapele de hîrtie pe care le-am găsit aruncate în găleata de gunoi de dedesubt. Se părea că Helen Maitland îşi luase cu ea acasă şi prosoapele de hîrtie pe care le folosea în cabinetul de aici. Învățînd o lecție bună în privința precauției, m-am folosit de un asemenea pro-

sop de hîrtie ca să deschid dulapul şi cutia şi să mă servesc cu o pereche de mănuşi chirurgicale, după care m-am apropiat încet de uşă ca să ascult zgomotele de afară. Numai că n-am putut să aud nimic.

Pe cît de încet am putut, am deschis uşa cu pricina şi m-am pus iar pe ascultat. De abia acum am putut auzi genul de zgomote înfundate pe care le are ca fundal o clădire plină de oameni; murmure îndepărtate, picioare ce urcau sau coborau, şi care continuau să tropăie pe culoare, uşi care se închideau şi se deschideau. Nu prea ştiam cum era chestia cu programările pe acolo, dar m-am gîndit că cel mai bine de ieşit, ca să nu intru în contact cu prea mulţi oameni, era cam peste douăzeci şi cinci de minute. Am închis uşa cu fineţe şi m-am verificat în oglindă. Lampa mică de pe frunte şi căciula de schi le scosesem, dar tot nu arătam ca o pacientă a acelei clinici, cu ghetele de munte în picioare, cu pantalonii negri şi strîmţi, şi cu jacheta lui Richard, oricît de modernă ar fi fost, aşa jerpelită şi vag şifonată. Dacă avea să mă vadă cineva, nu-mi rămînea decît să sper că avea să mă eticheteze drept unul din acei oameni de artă care de regulă nu prea se văd – producător de emisiuni radio, romancier, critic literar, ceva de genul ăsta.

Am stat şi am privit minutarul mişcîndu-se pînă cînd s-a făcut ora potrivită. Abia atunci am deschis puţin uşa şi mi-am scos capul. Culoarul era liber. M-am strecurat afară şi am tras uşa după mine, cu mare grijă. Trebuia să rămînă descuiată, dar, cu puţin noroc, pînă să vadă careva că nu mai era ferecată, afacerea cu alarma avea să fie deja demult uitată. M-am pornit în jos spre scări cu nonşalanţa cuiva care tocmai a primit nişte veşti bune de la ginecologul favorit. N-am mai văzut în drumul meu nici măcar un suflet. Cînd am ajuns la picioarele scărilor, am schiţat un soi de salut voios spre camera video. După care, în cîteva secunde, am fost afară în stradă, in-

spirînd cu nesaț fumul traficului aglomerat al dimineții. Eram liberă şi nepătată.

Am pornit-o pe stradă spre locul în care-mi lăsasem maşina lîngă aparatul de taxat, aşteptîndu-mă la o amendă pentru că nu plătisem pentru primele ore ale noii zile de lucru. Atît de aproape de cartierul general al gardienilor de trafic, chiar lîngă Deansgate, era practic ceva inevitabil. Însă, printr-un fel de miracol cu totul accidental, pe care zeii îl meniseră mai mult ca sigur altui muritor, nu fusesem trecută în registrul lor negru. Mai mult, nu primisem nici măcar o amendă.

Desigur, norocul n-a durat prea mult. Imediat ce-am deschis portiera, am auzit telefonul sunînd şi am făcut marea greşeală să răspund, în loc să las robotul de acasă să facă treaba asta în locul meu.

– Mobilul tău a fost închis încă de ieri de la aceeaşi oră, mi-a zis Shelley fără un alt preambul.

– Ştiu, i-am răspuns.

– Ai pierdut manualul cu instrucțiuni? Ca să-l activezi apeşi pe butonul marcat cu „power“

– Ştiu şi asta.

– Ai de gînd să dai pe aici pe ziua de azi?

– Mă îndoiesc, i-am răspuns laconic. Am treabă. Să-mi bat covoarele, să-mi umplu frigiderul şi să rezolv cazuri.

– Deci încă lucrezi? Pentru prima dată n-am mai simțit sarcasmul din glasul lui Shelley. Parcă păruse sincer îngrijorată de soarta mea, dar, desigur, poate că de vină era numai imaginația mea debordantă.

– Lucrez la escrocheria cu monumentele, plus încă alte două cazuri care-mi mănîncă timpul în cantități generoase, am zis ceva mai arțăgoasă decît intenționasem.

– Care celelalte cazuri? mă întrebă Shelley pe un ton acuzator. Deci înapoi la normal, slavă Domnului. Cu

Shelley pe post de sergent major, mai puteam să mă împac, însă Shelley ca mamă găină nu făcea parte din negociere.

– Cazuri noi. O să-ți dau documentele şi celelalte hîrțoage imediat ce le pun la punct, i-am zis. Acum trebuie să plec. Există o bibliotecară în oraşul ăsta care abia aşteaptă să-i înveselesc ziua. Am întrerupt legătura înainte ca Shelley să mai poată spune ceva.

Ştiu că era o copilărie din partea mea felul în care-l evitam pe Bill, dar pînă cînd nu reuşeam să pun puțină ordine în legătură cu viitorul meu, nici măcar nu puteam suporta să merg în biroul în care lucrasem împreună de atîtea ori.

Mi-am aruncat hainele murdare în coşul de rufe, am lăsat jacheta lui Richard agățată de uşă ca să-mi amintesc să o duc la curățat şi m-am avîntat sub duş. Acele de apă caldă îmi înțepau carnea pînă aproape de limita durerii alungînd oboseala din oase. Cînd am terminat cu şamponul de nucă de cocos, săpunul de căpşuni şi loțiunea de corp de grapefruit, probabil că miroseam ca o salată de fructe, dar cel puțin nu mă mai simțeam ca o bucată de ficat împuțit de multă vreme în aşteptarea vreunui cumpărător.

Cîtă vreme trebuia să aştept să se facă cafeaua, m-am repezit la calculatorul meu de încredere ca să văd care era treaba cu cele trei dischete pe care le furasem din cabinetul lui Helen Maitland. Fiecare disc conținea cam douăsprezece fişiere, toate cu nume de genul: *Smitgrin.dat* şi *Edwajack.dat*. Cînd am dat şi peste cel intitulat *Applelee.dat,* bănuiala mea de început că fişierele corespundeau perechilor de pacienți s-a confirmat. Nu trebuia să fii cine-ştie-ce detectiv ca să-ți dai seama că fişierul acela conținea date despre Chris Appleton şi Alexis Lee. Singura problemă rămăsese accesarea informațiilor. Am încercat diferite cuvinte şi parole de acces

imprimate în memoria calculatorului meu, însă programul de care se folosise Helen Maitland nu se afla în pachetul de programe pe care îl aveam eu. Aşa că am încercat să trişez, punînd un alt nume fişierelor, astfel încît softwear-ul meu să nu creadă că era ceva diferit şi să citească. Fără rezultat. Ori fişierele acelea erau protejate de o parolă, ori softwear-ul folosit era prea specializat ca să cedeze în fața metodelor mele mitocăneşti.

Mi-am terminat cafeaua, am copiat dischetele şi i-am trimis lui Gizmo un E-mail ca să-i spun că urma să găsească la uşă un plic cu trei dischete şi că aş aprecia dacă scotea pe imprimantă conținutul lor. Apoi m-am dus la garderobă să văd cu ce m-aş fi putut echipa ca să conving un doctor că eram o persoană de încredere şi chiar potrivită ca să stea cu ea la discuții. Lăsînd deoparte hainele de scandal şi cele lejere, de luptă, mi-am ales nişte pantaloni fini de in, o haină de tweed de mătase, de aceeaşi culoare cu pantalonii, un albastru palid, şi un pulover pe gît, uşor, de bumbac, de un alb-gălbui. Cel puțin nu aveam să arăt ca o narcomană.

Am trecut iar pe la automatul de bani, am scos o sumă frumuşică de pe cartea de credit şi am băgat-o în plicul cu cele trei dischete originale pe care le-am strecurat prin crăpătura de la uşa lui Gizmo, prin care primea şi corespondența. Nu aveam chef de conversație, nici chiar pentru genul laconic al lui Gizmo. Următoarea oprire a fost la biblioteca centrală. Pînă să ajung eu acolo, deja ploua cu găleata, iar eu, desigur, nu-mi luasem cu mine şi umbrela. Inevitabil, singurul spațiu de parcare disponibil era tocmai în capătul îndepărtat, pe Albert Square, aproape de Jackson Row. Cu haina trasă peste cap, arătînd ca o creatură ciudată, deformată, dintr-un film de la Hammer Horror, am sprintat pe strada inundată de ploaie, pînă la clădirea circulară, masivă, care reuşea să domine St. Peter's Square, în pofida

celorlalte construcţii mai înalte din zonă.

Sub portic m-am alăturat celorlalţi oameni care se scuturau de apă precum cîinii, înainte să intru în foaierul grandios cu cele două scări gemene. Am ignorat cu măreţie biroul de informaţii şi liftul, şi m-am îndreptat spre încăperea de referinţă. Modelată după camera de lectură de la British Museum, mesele erau dispuse în raze pornind de la biroul central precum spiţele unei roţi. Filtre de lumină erau atîrnate aproape de tavanul înalt şi boltit, şi multă linişte, aşa cum trebuie să fie în orice bibliotecă care se respectă. Toate acele clădiri moderne, cu lumină crudă, mochetă antistatică şi separeuri individuale, nu-mi semănau deloc a biblioteci. Cînd eram studentă veneam deseori aici ca să lucrez. Atmosfera era mult mai calmă decît la biblioteca universitară, secţia de drept, şi nimeni nu venea să mă bată la cap.

Azi însă nu mai venisem pentru *Statutul Angliei* al lui Halsbury sau a analizei lui Michael Zander despre poliţie şi actul de evidenţă criminală. Primul lucru pe care-l voiam era *Evidenţa Medicală Black,* lista cu doctorii care aveau licenţă să practice în Regatul Unit, completată cu calificările pe care le aveau şi istoricul profesional. Îl mai folosisem şi înainte, aşa că ştiam unde anume să caut. Black mi-a arătat că Sarah Blackstone se calificase cu doisprezece ani înainte. Luase diploma de la Universitatea Edinburgh, era membră a Colegiului Regal a Obstetricienilor şi Ginecologilor, şi lucrase la *Obs & Gin* în Glasgow, apoi la unul dintre spitalele universitare din Londra, înainte să devină consultant, şi la *St. Hilda's* din Leeds, unul dintre spitalele-cheie din nord. Era deci clar, din informaţiile de aici, plus cele din articolele pe care le luasem din cabinetul ei, că doctor Blackstone era un expert în subfertilitate. Asta explica în parte de ce preferase să lucreze sub un alt nume.

Cum cartea tot se afla în faţa mea, am continuat s-o

răsfoiesc. Nu vedeam nici un motiv pentru care să se fi folosit de numele altui doctor, însă Alexis îmi spusese deja că le prescrisese destule rețete pe numele lui Helen Maitland. Chiar dacă n-ar fi fost imposibil să se fi folosit de un nume fictiv, era mai probabil să fi furat pur şi simplu numele altui doctor. Dacă făcuse aşa ceva, atunci descoperirea adevăratei Helen Maitland avea să mă ajute să mai fac cîțiva paşi înainte.

Nerăbdătoare, mi-am trecut degetul peste coloanele pline de Madisoni, Mafferty şi Mahoni, şi, iat-o! Helen Maitland. O altă fată care terminase la Edinburgh, deşi se calificase cu trei ani înaintea lui Sarah Blackstone. Membră a Colegiului Regal al Medicilor. Lucrase la Oxford, o scurtă perioadă la Belfast, ca medic generalist în Newcastle şi acum, ca şi Sarah Blackstone, era de asemenea consultant la *St. Hilda's* în Leeds, responsabilă cu cercetarea. După Black şi indexurile din alte jurnale medicale pe care le-am verificat după aceea, doctor Helen Maitland nu avea nici o legătură cu tratarea subfertilității. Era specialistă în fibroză cistică şi publicase mult despre avansurile făcute în înlocuirea terapeutică a genelor. La suprafață se părea că între cele două femei nu exista nici o punte de legătură, cel puțin din punct de vedere profesional, dar acelaşi embriolog care lucrase cu bebeluşii „in vitro" ai pacienților lui Helen Maitland, probabil că era acelaşi care lucrase şi cu pacienții subfertili ai lui Sarah Blackstone. Cu siguranță lucraseră în acelaşi laborator.

Chiar dacă aş fi avut fişierele de pe dischetele pe care le recuperasem noaptea trecută, tot mai aveam nevoie să fac cîteva cercetări. Fişierele originale de pe calculator – dischetele luate de mine mai mult ca sigur că erau nişte copii de siguranță – trebuiau să existe undeva, în memoria vreunui computer. În plus, trebuia să verific dacă Helen Maitland era destul de implicată în

proiectul de fertilitate al lui Sarah Blackstone, încît să reprezinte o amenințare pentru Chris și Alexis sau dacă nu cumva era o simplă victimă în mașinațiile colegei sale.

Înainte să fac călătoria inevitabilă peste Pennini pînă la Leeds, m-am gîndit să profit la maximum, că tot eram la bibliotecă. După ce am pus volumul din fața mea la loc, m-am îndreptat spre rafturile unde erau listele electorale. M-am uitat la indexul principal și am căutat strada pe care locuiau „Will Allen“ și partenera sa, „Sarah Sargent“ Am tras cutia cu fișe și am început să caut pînă cînd am găsit ceea ce doream. Iar pe ei i-am găsit imediat.

Este unul dintre truismele vieții: cînd oamenii aleg un nume de împrumut, atunci caută ceva ușor de reținut, ca să nu fie prinși cu mîța în sac într-un moment de neatenție. Deci vor opta pentru niște inițiale sau un nume, care să aibă vreo legătură oarecare cu al lor. Acolo, în apartamentul 24, era dovada vie. Alan Williams și Sarah Constable.

Dacă-mi jucam bine cărțile, poate reușeam să-i înhaț, pentru că se jucaseră cu timpul prețios al poliției, plus tot restul. Asta o să-i învețe minte să se mai joace de-a șoarecele și pisica.

Capitolul 12

M-am folosit de şmecheria cu livratul florilor pentru adevărata Helen Maitland. Un telefon rapid la *St. Hilda's* m-a lămurit că doctor Maitland avea ore de consultaţie la clinica spitalului în după-amiaza aceea. După ce am aruncat o privire în cartea de telefoane, m-am lămurit că telefonul ei nu era trecut acolo. Ţinînd cont de straturile protectoare de recepţioniste şi asistente, şansele mele să dau de ea la locul de muncă, fără să-mi fac o programare cu vreo trei luni înainte, erau ca şi nule. Iar asta însemna s-o încolţesc, undeva, la ea acasă. Singura problemă era că habar nu aveam unde anume putea să locuiască.

M-am îndreptat spre florăria spitalului ca să văd ce puteau oferi. Obişnuitele şi predictibilele aranjamente de crizanteme şi garoafe. Unele dintre ele ar fi arătat la locul lor pe capacul unui sicriu. Bănuiesc că te ajuta să mai scuteşti ceva din bani, dacă vreunul dintre cei dragi se afla chiar în pragul morţii; ce avea florăria de vînzare, era mai potrivit la căpătîiul paturilor de bolnavi sau pe morminte. Dădeau un nou înţeles simbolurilor florale. Singura excepţie o reprezenta un coş cu frezii amestecate cu irişi. Cînd m-am dus să plătesc pentru el, mi-am

dat seama de ce florăria nu catadicsise să stocheze decît un singur coş. Era la dublul prețului celorlalte flori. Am cerut şi o chitanță. Clienții mei n-ar fi crezut altfel că florile puteau să coste atît de mult altminteri. Şi văzusem buchetele pe care Alexis i le dusese acasă lui Chris.

În preț era inclus şi un cartonaş cu margini argintii pe care nu l-am scris pînă cînd nu m-am îndepărtat de florărie.

„Dragă doctore, mulțumesc pentru tot, Sue“ Fiecare doctor are pacienți recunoscători; legea probabilității spune că cel puțin jumătate din ei se numesc invariabil Sue. M-am dus la clinica spitalului şi, făcîndu-mi cu greu loc printre pacienți, am ajuns la biroul recepționistei, unde am scos coşul.

– Flori pentru doctor Maitland, am mormăit.

Fata din spatele biroului păru uimită:

– Oh, ce drăguț! Din partea cui?

Am ridicat plictisită din umeri.

– Eu nu fac decît să le livrez. Pot să le las aici?

– Nici o problemă. O să am grijă să le primească.

Cîteva ore mai tîrziu, din clinică a ieşit o femeie înaltă, cu mers de atletă. Ținînd cont de faptul că trecuse binişor de patruzeci şi cinci, şi probabil avusese o zi lungă şi istovitoare la cabinet, se mişca cu o energie demnă de invidiat. Deja o uram. Era îmbrăcată cu pantaloni negri strînşi pe picior, cizme de cowboy, o cămaşă albă cu dungi albastre pe sub un blazer negru, iar pe umeri îi atîrna un pardesiu elegant care s-o ferească de uşoara burniță a Yorkshire-ului. Într-o mînă ducea un fel de sac de voiaj ca al piloților, iar în cealaltă, de parcă ar fi fost o bombă, coşul cu frezii. Dacă aceasta era doctor Maitland, atunci nu mai aveam nici un dubiu că nu era aceeaşi femeie care le consultase pe Alexis şi Chris. Nu aveai cum s-o confunzi pe femeia din fața mea cu fotografia apărută în ziare.

Femeia din fața mea avea trăsături fine pe un chip oval, fără urmă de asemănare cu chipul pătrățos pe care mi-l arătase Alexis. Şi părul îi era cu totul altfel. Dacă Sarah Blackstone avusese un ciuf de păr negru ca tăciunele, femeia asta avea păr blond-închis. Am pornit motorul. Din fericire, parcasem maşina pe unul dintre locurile doctorilor, altfel probabil c-aş fi pierdut-o imediat.

Helen Maitland se opri lîngă un *MGB* verde, punînd coşul cu flori pe capotă ca să poată descuia portiera. Azvîrli pe bancheta din spate sacul de pilot şi pardesiul, după care puse cu grijă coşul cu flori pe scaunul pasagerului. Se strecură şi ea înăuntru, şi imediat s-a auzit motorul răguşit prinzînd viață. Presupusa doctor Maitland ieşi cu spatele din locul de parcare şi îi dădu drumul înainte cu aplombul unei femei care ştie cum să stăpînească maşina dacă începe să lunece aiurea pe gheţuş. Ceva mai precautǎ, am pornit-o şi eu pe urma ei. Ne-am strecurat pe aleile înguste din partea veche a spitalului, ajungînd în cele din urmă pe şoseaua principală, ceva mai sus de universitate. Maitland intră în traficul aglomerat şi, împreună, am mers, în sus, pe deal spre Hyde Park şi mai departe spre Headingley. Chiar înainte să ne apropiem de Şcoala de fete, doctorița indică că voia s-o ia la dreapta. De unde mă aflam eu, era greu să văd încotro se îndrepta, dar atunci cînd a întors, am văzut că destinația ei era o stradă pavată cu macadam, aproape invizibilă de pe artera principală.

M-am poziționat în aşa fel, încît s-o pot urma privind de la distanță cum urca strada în pantă cu un fel de pufăit de extenuare. Cînd ajunse sus, întoarse iar la dreapta. Eu rămăsesem prizonieră pe drumul cel mare din cauza traficului care nu mă lăsa să mă strecor. Au trecut vreo treizeci de secunde bune înainte să găsesc o breşă, destulă vreme pentru ea să dispară fără urmă. Citind din primele cîteva fraze din *Patru nunți şi o în-*

mormîntare, am pornit-o după ea.

Atunci cînd am luat-o şi eu la dreapta în susul străzii pietruite, am văzut-o cum băga cheia în broască. Stătea în fața unei vile înalte edwardiene, maşina fiind parcată într-un spațiu care, mai demult, fusese luat din grădina îngustă. Am trecut mai departe de casă, am întors la primul colț şi m-am băgat în primul spațiu de parcare disponibil. După ce am sunat la biblioteca cea mai apropiată şi le-am cerut să verifice listele electorale ca să-mi spună dacă acolo chiar stătea Helen Maitland, m-am liniştit. Mereu mă asigur după ce, odată, am făcut şmecheria cu florile, mi-am pierdut suspectul din cauză că suferea de febra fînului şi a cedat florile secretarei sale.

I-am lăsat lui doctor Maitland zece minute cît să hrănească pisica şi să pună ibricul pe foc, după care m-am dus să sun la uşă. Aceasta era vopsită într-o nuanță plăcută de verde, avea soneria încastrată în perete şi vitralii colorate cam la înălțimea capului meu. Ochii care mă priveau mirați dinspre deschizătura uşii erau de asemenea verzi, deşi de o nuanță mai caldă, precum cea a frunzelor toamna, înainte să se îngălbenească.

– Doctor Maitland? Îmi pare rău că vă deranjez, am început.

– Îmi pare rău. Nu cred că... Sprîncenele i se îndreptară una spre cealaltă ca nişte omizi încleştate în dansul împerecherii.

– Numele meu este Brannigan, Kate Brannigan. Detectiv particular. Mă întreb dacă-mi puteți acorda cîteva momente.

Ăsta-i punctul în care oamenii devin oarecum neliniştiți. Cu toții ascundem ceva pentru care ne simțim vinovați. Helen Maitland însă părea sincer curioasă.

– Pentru ce? mă întrebă.

– Aş vrea să vă pun cîteva întrebări în legătură cu Sarah Blackstone. Nu mai era vreme pentru aiureli.

– Sarah Blackstone? Părea uimită. Ce are ea de-a face cu mine?

– Ați cunoscut-o, i-am zis verde în față. Eram sigură acum c-o știuse; un străin ar fi spus ceva de genul: „Sarah Blackstone? Doctorița care a fost omorîtă?"

– Am lucrat la același spital, îmi răspunse liniștită doctor Maitland. Nu o puteam intui deloc. Era ceva opac care se așezase parcă pe fața ei. Bănuiesc că doctorii trebuie să învețe să-și ascundă bine sentimentele, altfel, noi, restul muritorilor, am fugi la kilometri depărtare de cîte ori am presimți că veștile nu-s tocmai bune.

Am așteptat. Majoritatea oamenilor nu pot rezista prea mult la tăcere.

– Și ce treabă ai dumneata legată de moartea ei sau cu mine? m-a întrebat în cele din urmă.

– Clientul meu a fost unul dintre pacienții ei, i-am răspuns.

– Tot nu văd ce motiv ai avea să-mi vii mie la ușă. Vocea doctoriței rămăsese destul de prietenoasă, dar mîna de pe clanță se albise toată din cauza încleștării și a tensiunii. Cu un moment înainte nu bănuisem nimic, dar acum eram sincer descumpănită.

– Clientul meu a trăit sub falsa impresie că toată vremea a fost tratat de o anume doctor Helen Maitland, i-am răspuns. Sarah Blackstone se folosea de numele dumneavoastră ca pseudonim. M-am gîndit că poate știți de ce anume.

Sprîncenele i se ridicară, dar eu în reacția ei citeam mai degrabă uimire decît șoc. Aveam sentimentul ciudat că nu-i spusesem nimic nou.

– Ce ciudat, rosti ea, dar eu tot aveam impresia că numai pentru mine era ceva ciudat, nu neapărat și pentru ea. Mă așteptasem din partea ei, ca doctorița, să fie furioasă și scandalizată că o colegă a îndrăznit să-i fure identitatea. Dar Helen Maitland se părea că lua totul cu

mult calm.

– Nu aţi ştiut nimic de afacerea asta?

– Nu este ceva ce noi, doctorii, permitem în general, îmi răspunse cu acreală şi cu chipul impenetrabil.

Eu am ridicat neputincioasă din umeri.

– Mă rog, dacă chiar nu ştiţi ce motiv a avut doctor Blackstone să vă fure identitatea, va trebui să sap mai departe pînă voi găsi pe careva care să mă lumineze.

Chiar în timp ce vorbeam, bura uşoară se transformă în potop.

– Doamne! oftă ea. Uite, mai bine ai intra în casă înainte să faci pneumonie.

Am intrat după ea într-un hol surprinzător de mare şi de luminos. Ea însă m-a condus mai departe într-o sufragerie-bucătărie atît de aglomerată, ca să nu spun îmbîcsită, încît Richard s-ar fi putut simţi acolo ca acasă. Grămezi întregi de reviste medicale ameninţau să se prăbuşească de pe teancurile neregulate de cărţi de bucate; ziare de toate felurile ocupau întreaga masă, pe deasupra lor fiind aruncată corespondenţa deschisă sau nedesfăcută. Suprafeţele plane de pe dulap şi bufet sau de pe rafturile agăţate în pereţi erau pline de sticle şi borcane mai mult decît interesante. Am văzut ulei de măsline cu boia, usturoi sau rozmarin cu busuioc, oregano. Pe urmă o serie întreagă de sticluţe cu mirodenii, piper, oregano, busuioc, boia, rozmarin, scorţişoară, nucşoară, apoi borcane mari cu măsline în ulei cu ceea ce părea să fie busuioc, murături ciudate şi o mulţime de alte borcane de diverse dimensiuni cu o varietate întreagă de gemuri, toate cu etichete frumos scrise de mînă. Pe un raft, într-o ramă de argint, era o fotografie color cu Helen Maitland cu un braţ petrecut pe după umerii unei domniţe prerafaelite cu o coamă de păr negru, ondulat, şi destul rimel ca să arate ca o vedetă din Rocky Horror Show. Pe celălalt perete era o poliţă aco-

perită cu fotografii de oameni şi pisici. Din cîte văzusem, nu exista nici o fotografie cu Sarah Blackstone.

– Dă jos un scaun şi ia loc, mă îndemnă Helen Maitland, făcînd semn spre scaunele de pin de la masă.

Am tras unul la întîmplare şi am dat nas în nas cu o pisică mare, maidaneză, care mă privea belicoasă. M-am hotărît să nu intru în nici o dispută cu ea, drept care am încercat scaunul următor. O pisică neagră mă privea cu ochi mari şi galbeni, scoase, un sunet înfundat, după care eliberă locul, retrăgîndu-se, undeva, în întunericul de sub masă. M-am aşezat repede şi am observat că Helen Maitland mă privea cu un zîmbet atotştiutor.

– Ceai?

– Vă rog.

Deschise un dulap plin cu cutii de toate dimensiunile. Mi-am amintit de dulapul din camera de consultații de la clinică.

– Am mere cu scorțişoară, mentă, floare-de-colț, flori de piersic şi portocal, căpşuni sălbatice...

– Ceai obişnuit, dacă se poate, am întrerupt-o.

Ea dădu din cap cu părere de rău.

– Îmi pare rău. Nu beau ceai obişnuit, aşa cum nu beau nici cafea cu cofeină. Dar pot să-ți fac o cafea decofeinizată.

– Nu, mulțumesc. Cafeaua asta fără cofeină e ca şi cum ai scoate toate înjurăturile dintr-un film de Tarantino. Nu are rost să te mai oboseşti cu ce a rămas. O să încerc căpşunile sălbatice.

Maitland puse apa la fiert şi se sprijini de bufet, privindu-mă pe deasupra cănii pe care ea deja şi-o preparase. De aproape, impresia de tinerețe dată de pasul alert şi de stil, era întunecată de liniile adînci din jurul ochilor. Nu se vedea urmă de argintiu în părul ei. Fie coafeza ei era una care-şi ştia meseria, fie era una dintre puținele alese.

– Moartea doctoriței Blackstone a venit ca un fel de şoc pentru toți colegii ei, îmi zise.

– Dar nu erați tocmai colege, am răspuns eu. Lucrați în departamente diferite. Dumneata la medical, pe cînd ea se ocupa de chirurgie.

Helen Maitland ridică din umeri.

– *Hilda's* e un spital prietenos. În afară de asta, nu sînt prea multe femei-consultant acolo, încît să ne pierdem efectiv din vedere.

Ceainicul începu să fluiere şi ea se agită cu cănile, ceaiul şi zahărul. Cînd îmi întinse cana peste masă, mîinile nu ni se atinseră deloc, iar eu am avut sentimentul că a fost un gest deliberat.

– Trebuie să vă fi cunoscut destul de bine, dacă s-a simțit liniştită asumîndu-şi identitatea dumneavoastră. A şi prescris rețete pe numele de Maitland, am încercat eu mai departe.

– Ce pot să zic? îmi răspunse ea ridicînd din umeri. Habar n-am avut c-a făcut aşa ceva. Şi cu siguranță nu ştiu de ce m-a ales tocmai pe mine...

– Mai există doctori cu care era în relații de prietenie? Unii care ar putea să arunce o oarecare lumină asupra acțiunilor ei? am intervenit cu promptitudine. Amenințarea că m-aş putea duce în altă parte m-a ajutat să trec pragul acelei case, nu ploaia. Poate că repetînd-o, ceva-ceva tot avea să-i scape lui Helen Maitland.

– Nu cred că era în relații deosebite de prietenie cu oricare dintre colegii ei, îmi răspunse repede doctor Maitland.

Era un comentariu cel puțin interesant din partea cuiva care se aşezase pe acelaşi plan cu ceilalți colegi.

– Cum puteți fii atît de sigură cu cine era sau nu prietenă? Mai ales ținînd cont că lucrați în departamente diferite?

Ea îmi zîmbi cu acreală.

– E chiar foarte simplu. Prima dată cînd a venit la Leeds, Sarah a locuit cîteva luni sub acoperişul meu. Se aşteptase să-şi vîndă repede apartamentul din Londra, aşa că n-a vrut să închirieze altceva pînă atunci. S-a apucat să întrebe pe toată lumea dacă n-are o cameră în plus. Eu mi-am amintit cum e să fii nou printre străini, aşa că m-am oferit s-o găzduiesc.

– Şi a stat aici destul demult ca să vă dați seama că nu avea nici un fel de prieteni anume la spital? am provocat-o.

– Da; aşa cum puneți problema. A stat aici aproape un an. Apartamentul care-l avea la Londra s-a dovedit o treabă dificil de rezolvat. Cum nu ne-am călcat una pe alta pe bătături, am lăsat-o să stea cît a fost nevoie.

– Deci trebuie să fi ştiut care-i erau prietenii?

Doctor Maitland ridică iar din umeri.

– Mi s-a părut că n-avea nevoie de prea mulți. Atunci cînd în atribuțiile de la serviciu intră şi ceva cercetare, nu ajungi să mai ai destulă vreme la dispoziție ca să-ți clădeşti o viață socială prea bogată. Pleca însă mult în weekend-uri, prin diverse locuri: Bristol, Bedford, Londra. N-am început s-o interoghez ca să aflu la cine se ducea. Mi s-a părut că nici nu era treaba mea.

Poate că vorbele-i fuseseră reci, dar glasul îi rămăsese cald.

– N-ați întrebat ce anume făcea cu identitatea dumneavoastră?

Zîmbetul acela acru reapăru.

– Am bănuit c-o să ajungeți şi la asta.

Exista ceva în personalitatea lui Helen Maitland extrem de iritant şi provocator. Îmi alungase deja toate intențiile bune, iar tehnica de interogatoriu plecă odată cu ele.

– Ştiați că era lesbiană, atunci cînd i-ați oferit camera? am întrebat.

Helen Maitland rîse dispreţuitor.

– Am bănuit că era. Nu mi-a trecut prin minte că poate şi-a schimbat preferinţele sexuale după ce a venit la Leeds şi pînă să se mute la mine.

Felul deliberat în care alesese să nu-mi înţeleagă întrebarea mă aduse cu un zbang! la realitate. Se juca cu mine şi treaba asta nu-mi plăcea deloc.

– N-a avut nici o iubită cîtă vreme a stat aici? am întrebat-o de-a dreptul. Gata cu jocurile pe ziua de azi.

– N-a adus niciodată pe careva aici, îmi răspunse doctor Maitland, fără să-i pese de atitudinea mea belicoasă. Şi, din cîte ştiu eu, nici n-a petrecut nopţile în patul altcuiva, fie în Leeds, fie în altă parte. Însă, aşa cum am mai zis, nu pot pretinde că-i cunoşteam amicii şi relaţiile pe care le avea cu ceilalţi.

– Nu vă deranjează faptul că s-a folosit de numele dumneavoastră ca să facă tot felul de tratamente? Nu vă îngrijorează faptul că va pus în situaţie limită de risc profesional, procedînd în felul ăsta?

– De ce? Dacă vreodată ar fi venit careva cu plîngeri la adresa mea, ar fi văzut imediat că nu eu am fost doctorul implicat. În afară de asta, nu mi-o imaginez pe Sarah implicîndu-se pe ea sau pe mine în ceva care să nu fie etic. Nu am văzut-o niciodată ca pe o femeie gata să-şi asume riscuri.

– Şi atunci de ce să se fi folosit de identitatea dumneavoastră? am întrebat-o supărată. Dacă totul era atît de corect, n-ar fi avut nevoie să se prefacă a fi altcineva, nu?

Doctor Maitland păru deodată obosită.

– Probabil că nu, cedă. Deci, mai exact, ce anume a făcut de pare atît de oribil?

– Lucra cu cupluri de lesbiene care-şi doreau copii, i-am răspuns, alegîndu-mi cu grijă cuvintele. Dacă aflasem ceva sigur despre Helen Maitland, acesta era faptul

că nu ştiam în ce direcţie anume se îndrepta loialitatea ei. Şi ultimul lucru pe care-l doream, era să le expun din neatenţie pe Chris şi Alexis.

– Nu e tocmai crima secolului, comentă ea, întorcîndu-se ca să-şi pună cana în chiuvetă. Uite, îmi pare sincer rău că nu vă pot ajuta, continuă, întorcîndu-se iar cu faţa spre mine şi trecîndu-şi mîinile prin păr. Au trecut deja peste trei ani de cînd Sarah a plecat de aici. Nu ştiu ce anume făcea sau cu cine se vedea. Habar nu am de ce a ales să meargă sub un fals pavilion şi nici de ce a vrut să se dea drept persoana mea. Şi zău că nu văd de ce ar preocupa pe careva treaba asta. Dacă mă iau după ce scrie în ziare, Sarah a fost omorîtă de un hoţ pe care l-a prins în flagrant, căutînd ceva de valoare, bun de vîndut, fără îndoială ca să-şi ia după aceea droguri. Iar treaba asta n-are nici o legătură cu orice altceva a făcut în viaţă. Nu ştiu pentru ce v-a angajat clientul să faceţi, dar părerea mea este că, el sau ea, îşi aruncă banii pe geam. Sarah e moartă şi nici un fel de cercetări în trecutul ei n-o să vă dea pe tavă numele nebunului care a omorît-o.

– Ca doctor, cred că apreciaţi povara confidenţialităţii. Chiar dacă aş vrea să vă spun de ce am fost angajată să fac, n-aş putea. Aşa că va trebui să mă lăsaţi pe mine să judec dacă-mi pierd timpul de pomană sau nu, i-am zis, delimitînd clar terenul, după ce izbutisem cu greu să ridic temperatura doctoriţei cu vreun grad sau două.

– Mă rog, tot ce se poate, dar cu siguranţă îl irosiţi pe al meu, îmi zise înfuriată.

– Cînd aţi văzut-o pe Sarah ultima dată? am întrebat, profitînd de faptul că discuţia noastră devenise la fel de geroasă ca iarna la poli.

Doctoriţa se încruntă.

– Greu de spus. Cu vreo două sau trei săptămîni în

urmă. Am dat una peste alta în laborator.

– Nu vă vedeaţi şi în societate?

– Nu prea des, îmi răspunse tăios.

– Cum? A stat la dumneavoastră în casă aproape un an, pentru că vă înţelegeaţi bine, iar după ce s-a mutat, singurele dăţi cînd vă vedeaţi erau cele întîmplătoare, pe coridoarele spitalului? Ce s-a întîmplat? V-aţi certat?

Helen Maitland se încruntă.

– N-am spus niciodată că am fost cumva prietene, îmi zise, pronunţînd fiecare cuvînt cu grijă. N-am zis decît că nu ne călcam pe bătături. După ce ea s-a mutat, nu am ţinut legătura. Dar chiar şi dacă ne-am fi certat, tot nu văd nici o legătură cu faptul că Sarah Blackstone a fost omorîtă de un amărît de drogat.

Am zîmbit dulce atunci cînd m-am ridicat în picioare.

– Nu pot să vă contrazic din punctul ăsta de vedere, am zis. Dar asta ar putea explica, oarecum, faptul că Sarah Blackstone s-a ascuns după identitatea dumneavoastră ca să comită atîtea crime.

Am pornit spre uşă.

– Ce crime? am auzit din spate.

M-am întors pe jumătate, spunînd:

– În mod clar nimic care să aibă vreo legătură cu dumneavoastră, doctor Maitland, pentru că nu aveaţi nimic de-a face cu ea. Mulţumesc pentru ceai.

N-a venit după mine pe hol. Am deschis uşa şi aproape că mi-am înjunghiat un ochi cu cheia de cealaltă parte. Am sărit în spate, în acelaşi timp cu femeia care avea cheia ucigaşă în mînă. Era originalul pozei pe care o văzusem în bucătărie. Cu cascada aceea de păr negru şi cu pardesiul cu glugă lată întinsă pe umeri, părea la fel de ireală ca şi un personaj din povestirile Angelei Carter.

– Doamne, îmi pare rău! oftă ea. Arătaţi de parcă aţi fi văzut o fantomă.

Nu, de parcă aş fi văzut o dublură din *Dracula* al lui Francis Ford Copola, am gîndit, fără s-o spun.

– M-ați speriat, am zis, punîndu-mi o mînă peste pieptul care palpita.

– Şi eu! exclamă ea.

Din spate am auzit glasul lui Helen Maitland:

– Domnişoara Brannigan tocmai pleca.

Cealaltă femeie şi cu mine ne-am frecat una de cealaltă atunci cînd am făcut loc de schimburi.

– Pa, am zis veselă, atunci cînd uşa s-a închis în spatele meu. În vreme ce tropăiam pe treptele ce duceau în grădină, nu m-am putut împiedica să nu mă beştelesc că îmi dezvăluisem secretele lui Helen Maitland numai ca să înscriu un punct ieftin din cauză că reuşise să mă scoată din sărite. Îmi era greu să nu ajung la concluzia că, din mica noastră discuție, ea aflase cu mult mai multe decît aflasem eu.

Nu cred că mă mințise. De-a lungul anilor, îmi dezvoltasem un fel de detector de aiureli care, de regulă, culegea şi dădea deoparte orice minciună. În schimb eram destul de sigură că nici povestea întreagă n-o ciripise cît fusesem eu acolo. Dacă restul era sau nu relevant pentru cercetările mele, nu aveam habar. Dar aveam gîndul că puteam găsi ceva fapte de răsunet undeva în dosul perdelei de fum cu care mă aiurise pe mine. Cînd am revenit în maşină, mi-am deschis mobilul şi am lăsat un mesaj pentru Shelley pe robotul de la birou. O scrisoare urgentă trebuia să plece a doua zi dimineață spre Registratura Terenurilor. Răspunsul avea să vină probabil după cîteva zile, dar cînd urma să sosească, aveam sentimentul ciudat că urma să fiu înarmată mult mai bine cu ceva greu, ca s-o pornesc iar după Helen Maitland.

Capitolul 13

În zilele astea de corectitudine politică, este probabil o ofensă supărătoare s-o spui, dar Sean Cowtigan nu trebuia să deschidă gura, ca oricine să-şi poată da seama că este irlandez. Mie mi-a fost de ajuns numai să mă uit la el, chiar şi în întunecimea aceea despicată de lasere colorate din clubul de noapte. Păr întunecat, rar, care spune clar că nu poate avea viaţă prea lungă, indiferent cît ar cheltui posesorul lui pe tot felul de produse miraculoase şi pe frizeri. Ochi de un albastru-închis, piele de blond şi o structură osoasă care dădea impresia de tinereţe, impresie ştearsă însă imediat de privirea atentă şi de liniile adînci săpate între nări şi gură.

Ajunsesem acasă pe la ora nouă, după ce mă ghiftuisem cu peşte şi cartofi la Leeds, la legendarul *Bryan's,* făcînd aceeaşi greşeală dintotdeauna, crezînd că sînt destul de flămîndă ca să mai iau şi plăcintă cu mere la desert. Simţindu-mă mai umflată decît un balon, m-am întors acasă gîndindu-mă să mă retrag devreme în pat – chestia asta reuşise să mă ţină pe picioare. Dar ar fi trebuit să fi ştiut dinainte. Pe lîngă numeroasele mesaje de pe robot: Alexis, Bill, Gizmo şi Richard, numai

pentru amuzament – era şi un altul pe care nu-l puteam ignora. Dan Druff sunase ca să-mi spună că pusese la cale o întîlnire la miezul nopţii la clubul *Paradise.* De ce naiba nu mai respectă nimeni în zilele noastre orele de birou?

Niciodată n-am fost în stare să trag numai un simplu pui de somn. Întotdeauna mă trezeam cu capul greu şi cu o gură care părea tapetată cu lînă. Nu mă refer la genul de lînă curată cum o găseşti prin papuci, ci la cea care este încă prinsă de proprietara ei mirositoare. Am sunat-o pe Alexis, însă n-a vrut să vorbească de faţă cu Chris, care tot nu ştia nimic de moartea lui Sarah Blackstone, datorită condiţiei ei delicate. Richard era şi el plecat – mă sunase numai ca să-mi spună că avea să se întoarcă tîrziu acasă.

Probabil ne vom întîlni în prag după ce ne vom împletici, cu ochii împăienjeniţi în orele mici ale dimineţii. Cu Bill tot nu discutasem încă, iar cu Gizmo nu se punea problema de conversaţie. Aşa că mi-am pus calculatorul în funcţiune şi m-am aşezat pentru o sesiune serioasă alături de echipa mea de fotbal. Nu sînt prea mulţi oameni care să ştie treaba asta, dar sînt cel mai dibaci manager din istoria ligii de fotbal. În numai cinci sezoane, am preluat amărîta echipă *Halifax Town* de la capătul de jos al Ligii Generale şi am adus-o în primele divizii ale Primei Ligi. În primul nostru sezon am cîştigat chiar şi Cupa. Jocul acesta, *Premier Manager 3,* este unul dintre cele mai întunecate secrete ale mele. Nici măcar Richard nu ştie absolut nimic de nopţile pline de pasiune petrecute alături de echipa mea din prima ligă. N-ar fi în stare să priceapă că este numai o fantezie; ar vedea numai o scuză să-mi cumpere un abonament de ziua mea de naştere pentru toate meciurile lui Manchester United, numai ca să stau cu el pe stadion în fiecare săptămînă şi să mor de frig şi de plictiseală. N-ar

putea pricepe nici în ruptul capului că dacă urmărirea unei partide de fotbal mă bagă într-un soi de stare comatoasă, să dezvolt strategiile necesare pentru conducerea unei echipe pline de succes este ideea mea de distracție pe cinste. Aşa că, vrînd-nevrînd, cînd mă joc cu echipa mea, am mereu grijă ca el să fie plecat.

Pe la unsprezece şi jumătate le-am zis băieților să treacă la duşuri, iar eu mi-am pus pe mine haina de piele. Cînd am păşit peste pragul uşii, am constatat că ploaia se oprise, aşa că m-am hotărît să las maşina şi să merg pe jos pînă la *Paradise*. E o plimbare de mai puțin de cincisprezece minute, iar străzile din Manchester-ul central sînt încă destul de sigure, chiar şi noaptea tîrziu. Mai ales dacă practici boxul thailandez. În afară de asta, mi-am zis că n-avea ce să-mi strice plimbarea şi să par mai în formă ca oricînd.

Paradise Factory se considera cel mai tare club de noapte din urbea noastră. Clădirea de cărămidă este în colțul străzilor Princess şi Charles, aproape de Chinatown şi cazinouri, puțin mai departe de celelalte cluburi de noapte obişnuite. Înainte adăpostise *Factory Records,* faimoasa casă de discuri care lansase Joy Division şi o mulțime de alte grupuri în mod categoric mai puțin talentate, dar parcă mai vesele. Cînd *Factory* a căzut victimă a recesiunii, o femeie de afaceri din partea locului, inspirată, a preluat clădirea şi a transformat-o într-un adevărat rai al celor ce doresc să pozeze.

Oficial, se presupune că este o amestecătură elevată de homo şi hetero, strîmb şi drept, dar este singurul club la care am fost întrebată încă de la uşă ce înclinații sexuale am şi dacă n-am trecut înainte pe la cluburile specifice, unde aş fi putut să beau, să dansez şi să-mi găsesc perechea.

Imediat ce am intrat pe uşă, am fost lovită de un ritm de bas care bătea mai puternic în corpul meu, decît

reuşise vreodată biata mea inimă s-o facă. Mi se părea greu să merg fără să păstrez ritmul. I-am găsit pe Dan şi pe Lice sprijiniți de primul bar peste care am dat. Tipul despre care ştiam că era Sean Costigan stătea puțin într-o parte, pentru că trupul lui subțirel părea şi aşa sufocat de cei doi celți ce-i deveniseră clienți. Privirea îi era neliniştită, verificînd constant încăperea. M-a lăsat pe mine să cumpăr băuturile. Amîndouă rîndurile. Nu era singurul fel în care-mi dădea de înțeles că venise acolo numai ca să le facă celor doi cîntăreți un favor. Grimasa permanentă din colțul gurii era un alt indiciu în acest sens. Oricum, a rămas cu fermitate pe loc, chiar şi după ce s-a terminat cu prezentările formale şi după ce el m-a privit cercetător, interesat mai degrabă de etichete şi prețul hainelor, decît de corpul pe care îl îmbrăcau.

– Nu ştiu ce anume ți-au spus băieții, dar un lucru vreau să fie foarte clar, mi-a zis pe cel mai aspru accent din Belfast. Noi sîntem aici victimele, nu răii. Parcă era un politician din Irlanda de Nord. Numai că acesta îmi zbiera în urechi, lipit aproape de mine, spre deosebire de unul de la televizor pe care-l puteam reduce la tăcere apăsînd pe un singur buton al telecomenzii.

– Dar cum credeți că s-a putut întîmpla aşa ceva? l-am întrebat.

– Sînt în jocul ăsta de multă vreme, mi-a strigat peste ritmul infernal de tehno. Eu am fost acela care l-a pus pe hartă pe Morrissey. Şi pe cei de la *Monday*. Toți băieții mari de acum, toți mi-au trecut prin mînă. Discuți cu un operator experimentat, adăugă, udîndu-şi gîtlejul uscat cu o înghițitură generoasă de rom cu Cola. Dan şi Lice dădeau cu sălbăticie din cap. Ce ciudat cît de repede uită clienții de partea cui eşti!

Am aşteptat, sorbind din votca proastă cu suc de grapefruit. Costigan şi-a aprins un *Marlboro Light* şi m-a

lăsat să împart cu el norul de fum pe care l-a scos pe nări. Cîteodată stau şi mă întreb dacă nu mi-ar fi fost mai bine ca avocat.

– Şi nu am încălcat teritoriul nimănui, a continuat, împungîndu-mă în umăr cu degetele cu care ţinea ţigara. Eu sînt cel al cărui teritoriu a fost încălcat.

– Adică-mi spui că nu ai lipit postere pe teritoriul altcuiva? am întrebat sceptică.

– Exact asta am încercat să-ţi zic. După cum am mai declarat, acum noi sîntem victimele. Teritoriul meu a fost invadat. De mai multe ori decît aş putea număra, numai în ultimele săptămîni, locurile mele au fost invadate de nişte venetici.

– Şi atunci te-ai hotărît să te răzbuni pe vinovat?

– Nici vorbă! zbieră el indignat. Nici măcar nu ştiu cine se ascunde în spatele operaţiunii. Oraşul ăsta a fost mereu bine împărţit, dacă înţelegi ce vreau să spun. Fiecare ştie care-i e locul şi nimeni nu păţeşte nimic dacă respectă hotarele. Fac treaba asta de prea multă vreme ca să mă apuc acum să mă iau la băşcălie cu opoziţia. Aşa că, dacă încerci cumva să laşi beleaua băieţilor la uşa mea, poţi să uiţi de pe acum de treaba asta, clar?

– Există cumva vreun fel de tipic al veneticilor care-ţi acoperă posterele? am întrebat.

– Cum adică, tipic?

– Îşi permit libertăţile astea pe anume teritorii sau le aleg pur şi simplu la întîmplare? Eşti numai tu singurul care a fost lovit sau este o treabă generală?

El ridică din umeri.

– Din cîte mi-am dat seama, este o chestie generală. Nu este genul ăsta de lucru despre care să vorbeşti, mă-nţelegi? Nimeni nu vrea ca aceia din concurenţă să afle că e atît de vulnerabil, ştii? Dar pe stradă se vorbeşte că nu sînt singurul care suferă.

– Dar nici una dintre celelalte formații nu a pățit ce-am pătimit noi, interveni Dan. Dumnezeu știe cum de izbutise să urmărească conversația! Probabil că știa să citească pe buze. Am întrebat și eu în jur. O mulțime de oameni s-au trezit cu posterele acoperite, dar nici unul n-a încasat-o atît de grosolan ca noi.

– Mda, mă rog, cert este că eu n-am nici un amestec, bine? răspunse Costigan agresiv.

Nu se întrevedea ce altceva ar mai fi fost de spus. Le-am spus lui Dan și Lice c-o să ținem legătura cu ei, mi-am terminat băutura și am pornit-o spre casă, uitîndu-mă la toate posterele pe lîngă care treceam, întrebîndu-mă ce naiba se întîmplă de fapt.

Mi-am tîrît picioarele în susul scărilor de la birou, pe la vreo nouă și un sfert a doua zi. Aveam sentimentul că eram din nou o puștoaică de paisprezece ani, luni dimineața, înaintea orelor duble de latină.

În dimineața aceea stătusem întinsă în pat privind la tavan și încercînd să găsesc cîteva scuze valabile ca să nu mă duc la birou, dar nici una dintre ideile care mi-au venit în minte nu m-a convins nici pe mine și nici pe Richard că ar avea vreo șansă în fața lui Shelley sau a lui Bill.

Însă n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Apăruseră vești noi care-l mutaseră pentru o vreme pe Bill de pe prima pagină. Cînd am intrat, l-am găsit pe Josh Gilbert cocoțat pe biroul lui Shelley, cu un picior peste celălalt, într-o postură foarte elegantă. Mi-aș fi putut plăti comod chiria la casă pentru cîteva luni bune din banii cu care el își cumpărase costumul. Dacă mai puneam la socoteală cămașa, cravata și pantofii scăpam și de celelalte facturi de întreținere. Josh este consultant financiar care a reușit să treacă peste toate valurile unei economii fluctuante

şi a reuşit să ajungă atît de mult înaintea celorlalţi, încît încep să cred că băieţii de la Biroul de Fraude Serioase tind deja să-i simtă în palme gulerul cămăşii. Josh şi cu mine avem un tîrg; el îmi dă informaţii, eu îi plătesc cine scumpe. În aceste zile de aprigă computerizare, aş ieşi mai ieftin să-l plătesc pe Gizmo pentru aceleaşi servicii, dar ar fi mai puţin amuzant. Computerele nu bîrfesc. Încă.

Shelley îl privea pe Josh cu acel amestec de plictiseală şi amuzament pe care le rezerva mereu curvarilor înnăscuţi.

Cînd Josh m-a văzut, s-a întrerupt din povestit, a sărit de la birou şi a exclamat în timp ce mă îmbrăţişa:

– Kate, scumpa mea!

Am sărutat aerul de lîngă obrajii lui, după care m-am eliberat. Se pare că, cu cît înaintează în vîrstă, cu atît seamănă mai bine cu Robert Redford. Era deconcertant, de parcă Hollywood-ul ar fi invadat deodată realitatea. Pînă şi ochii îi erau mai albaştri. Şi nu era neapărat nevoie să fi detectiv, ca să-ţi dai seama că avea lentile de contact colorate.

– Nu vreau să fiu ţopîrlancă, i-am zis imediat, dar ce cauţi pe aici la o asemenea oră, în miezul dimineţii? N-ar trebui să fraiereşti vreun amărît de inocent vorbindu-i despre ştiinţa fluctuaţiei şi despre bursă? Sau să convingi vreun norocos care-a cîştigat la loterie că banii lui sînt în siguranţă în mîinile tale?

– Zilele acelea au rămas undeva în trecut, mi-a răspuns.

– Asta înseamnă că?

– Astăzi am împlinit treizeci şi nouă de ani şi cincizeci de săptămîni.

Nu ştiam nici eu dacă să plîng sau să rîd. Încă de cînd l-am cunoscut, Josh mi-a vorbit de intenţia lui de a

se pensiona în vreun rai fără impozite imediat ce va împlini patruzeci de ani. O parte din mine întotdeauna a primit această ştire ca pe o doză bună de sare aruncată pe o rană proaspătă. Cel puţin eu una nu mă mişc în acel cerc de oameni care sînt gata să facă ce spun cu atîta ardoare. Însă ar fi trebuit să-mi dau seama că vorbise serios; Josh era în stare să glumească şi să trăncănească ore în şir despre femei şi cuceriri, dar cînd venea vorba de afaceri şi bani, era întotdeauna sută la sută serios.

– Aha, am mormăit.

– Josh a venit să ne invite la petrecerea pe care o dă cu ocazia zilei de naştere şi a pensionării, confirmă Shelley cu o privire plină de compătimire.

– Deci vinzi şi pleci, eh? am mormăit eu mai departe.

– Nu tocmai, îmi răspunse Josh cu viclenie, urcîndu-se iar pe biroul lui Shelley. De fapt, nu intenţionez să vînd biroul de consultanţă. Julia a învăţat destul de la mine ca să poată conduce afacerile mai departe, iar eu nu am de gînd s-o abandonez cu totul. Eu pot să mă mut la Grand Cayman, dar cu faxurile şi E- mail-ul din ziua de azi, pentru ea va fi ca şi cum aş fi la cîţiva kilometri depărtare.

– Numai dacă nu porţi conversaţii despre vreme, i-am zis. O să te plictiseşti, Josh. Să n-ai nimic de făcut toată ziua, decît să joci golf?!

Zîmbetul i-a încreţit uşor pielea din jurul ochilor şi mi-a aruncat genul de privire pe care Robert Redford o rezervase pentru Debra Winger în *Vulturii legii.*

– Cum aş putea să mă plictisesc cînd pe planeta asta au rămas o mulţime de femei frumoase pe care încă nu le-am cunoscut?

Am auzit uşa din spatele meu deschizîndu-se şi pe Bill spunînd:

– Ai folosit cuvîntul „cunoscut“ în sens biblic?

Bill şi Josh se măsurară din cap pînă-n picioare şi se luară cîteva minute bune la mişto cam în felul în care şi cîinii se miros unul pe celălalt, constatînd că o luptă nu merită. Cei doi n-au fost niciodată prieteni, probabil din cauză că se considerau rivali la inima şi patul femeilor. Nici unul nu-şi dăduse seama cît de tare se înşelau în privința asta; Bill nu s-ar fi culcat niciodată cu o femeie fără creier, iar Josh nu s-ar fi băgat în pat cu una al cărui coeficient de inteligență să fie mai mare decît vîrsta ei, poate numai din greşeală. Shelley avea teoria ei cu privire la motivațiile lor, dar viața este prea scurtă ca să parcurg din nou tot acel seminar.

– Deci anul ăsta e sub semnul schimbării, rosti Bill, imediat ce află care era motivul lui Josh. Tu pleci spre Grand Cayman, eu spre Australia.

– Eu am crezut că de-abia te-ai întors, îi zise Josh.

– Am intenția să mă mut acolo definitiv. Mă însor cu o femeie de afaceri australiancă.

– E gravidă? o scăpă Josh fără să se gîndească. Văzîndu-mi chipul, îmi dărui un zîmbet de scuză şi apoi ridică din umeri.

– Nu, şi nici nu e o văduvă bogată, îi răspunse Bill, fără să pară deranjat. Aici e vorba de bunăvoie, Josh.

Aş putea să jur că Josh s-a albit deodată la față. Gîndul că un bărbat atît de dedicat ca Bill unei vieți amoroase în continuă schimbare dorea să se cuminţească deodată şi să se aşeze la casa lui, era probabil la fel de tulburător, ca şi cînd ar fi descoperit că propriul lui trup dezvoltase pe undeva un cancer secret.

– Şi din cauza acestei femei ai de gînd să te însori şi să te muți în Australia? Doamne, Bill, e mai rău decît dacă ai veni cu mine în Birmingham. Şi cum rămîne cu afacerea? Poți ține degetul pe pulsul financiar de unde

te-ai afla, în orice colț al lumii în care poți conecta un calculator, dar nu poți conduce o agenție de detectivi particulari din cealaltă parte a globului.

– Eu m-am gîndit c-ar fi mai bine să-mi vînd partea mea de agenție şi s-o iau de la capăt în Australia.

Josh ridică sprîncenele a mirare.

– La vîrsta ta? Bill, eşti mai mic decît mine cu vreo doi ani. Chiar ai de gînd s-o porneşti de la zero pe un tărîm străin unde nici măcar limba n-o vorbeşti cum trebuie? Doamne, asta-i muncă de ocnaş din punctul meu de vedere. Şi cum rămîne cu Kate?

Auzisem de-ajuns.

– Kate trebuie să plece, am zis deodată. Oamenii cu care să fiu, locuri pe care să le văd. Mulțumesc pentru invitație, Josh. Nu aş lipsi pentru nimic în lume. Am făcut un ocol pe lîngă biroul lui Shelley şi am pornit-o hotărîtă spre uşă. Nu eram sigură unde aveam să plec de acolo, dar nu-mi păsa. Ştiam că mă purtam ca o nemernică, dar iarăşi nu-mi păsa. Am rămas la colțul clădirii, fără să iau în seamă vîntul de nord-est care rănea efectiv fiecare bucățică de piele rămasă expusă. Sunetul unor chicoteli femeieşti mi-a atras atenția asupra unor fete frumoase cu colanți şi jambiere, aflate în compania unor bărbați cu muşchi bine dezvoltați, care se îndreptau spre sala baletului, de cealaltă parte a străzii, nişte oameni care beneficiau de faptul că oraşul nostru găzduia un an de zile manifestările culturale importante din Regatul Unit. Energia şi siguranța lor m-a făcut să mă ruşinez, aşa că m-am luat după ei, pînă cînd am ajuns la locul în care-mi parcasem maşina, lîngă un marcator şi mîncător de fise. Nu trecuseră decît vreo două ore, hrănisem aparatul corespunzător, deci cineva urma să fie norocos pe ziua de azi şi nu mai trebuia să plătească parcarea.

Cincisprezece minute mai tîrziu, după un telefon ra-

pid, mă plimbam în jurul lui *Regent Road Sainsbury's* cu detectivul inspector şef Della Prentice. Cînd o sunasem s-o întreb dacă n-avea jumătate de oră liberă, ea sugerase imediat supermagazinul.

Frigiderul ei se afla în aceeaşi stare jalnică ca al meu şi, în felul ăsta, puteam să ne facem proviziile, în timp ce discutam despre afaceri. Am împins cu rîndul căruțul, folosind hîrtia igienică ca un fel de linie Maginot pentru a ne separa cumpărăturile. Am informat-o cu privire la escrocheria cu pietrele funerare în departamentul de fructe şi legume, dîndu-i şi lista victimelor care-i puteau identifica pe Williams şi Constable. Mi-a promis să paseze cazul unuia dintre tinerii străluciți care lucrau sub conducerea ei.

Povestea scandaloasă despre felul în care Cliff Jackson risipea timpul poliției pe vendete personale a durat pînă cînd am ajuns lîngă congelatoare. Pînă să ajungem la departamentul cerealelor pentru micul dejun, am trecut şi eu la problemele care măcinau agenția *Mortensen and Brannigan*, care au ținut exact pînă cînd am ajuns la departamentul de mercerie. Della ridică o fundiță verde lîngă părul arămiu şi eu am încuviințat din cap.

– Cred că pricep de ce ți-a sugerat Shelley să pui la vînzare şi partea ta de afacere, îmi zise Della. Dar de aici pornesc şi alte probleme foarte serioase.

– Ştiu, am oftat. Dar ce altceva aş putea să fac?

– Ai putea să stai de vorbă cu Josh, mi-a răspuns.

Cîteodată uit că amîndoi au fost la *Cambridge,* poate din cauză că sînt atît de diferiți. Este perfect adevărat că amîndoi fuseseră fascinați de bani, dar în vreme ce Josh dorise să facă cît mai mulți cu putință, Della dorise să-i oprească pe oamenii ca el s-o facă ilegal. Şi, cum era prea deşteaptă pentru ca el s-o fi plăcut, i-a oferit în schimb respectul său şi, cu cîțiva ani în urmă, mi-a făcut

cea mai mare favoare posibilă, atunci cînd ne-a făcut cunoştinţă.

– Şi ce pustiu de bine o să-mi facă? Josh face afaceri cu conglomerate multinaţionale, nu cu agenţii de detectivi de pe străduţe dosnice. Nu cred că ştie pe careva cu destui bani şi talente de detectiv pe care să nu mi-l fi prezentat deja. În afară de asta, talentele de detectiv nu merg deloc mînă-n mînă cu banii mulţi. Tu ar trebui să ştii treaba asta.

Della se întinse să ia din raft o cutie cu măsline negre, după care-şi întoarse ochii verzi spre mine.

– Ai fi uimită să afli cîte ştie Josh, mi-a zis, făcîndu-mi cu ochiul.

– Nici măcar n-o să întreb dacă Brigada de Fraude Majore o să-şi piardă cel mai bun informator din interior, i-am zis. În afară de asta, Josh este mult prea ocupat acum ca să iasă din afaceri. Nu cred că vrea să se apuce să-mi stabilească mie un nou parteneriat. Ştiai că se retrage în vreo două săptămîni?

Della încuviinţă din cap, părînd deprimată.

– Spunea de la nouăsprezece ani că intenţionează să se retragă la patruzeci.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji din cauza asta, Della. N-o să iasă la pensie niciodată. Nu aşa cum ar trebui. O să moară de plictiseală într-o săptămînă dacă nu inspiră frică şi groază în instituţiile financiare mari. O să-şi păstreze destule degete în diverse plăcinte ca să-ţi dea suficient de lucru.

Ceea ce spusesem, nu făcuse decît s-o amărască încă şi mai mult pe Della. Apoi mi-am dat seama. Dacă Josh era gata-gata să lovească marele patru zero, asta însemna că nici Della nu era prea departe de această cifră. Şi în mod categoric nu era o multimilionară, cu lumea drept scoică la ureche. Nu era decît o femeie care

muncea din greu, uluitor de deşteaptă în ceea ce se putea numi încă o lume a bărbaţilor, o femeie a cărei carieră nu-i mai lăsa timp şi pentru relaţii cu adevărat serioase în afară de acea prietenie care leagă femeile între ele şi care-i mai puternică decît orice altceva. Am oprit căruţul în faţa raftului cu băuturi spirtoase, i-am pus o mînă pe braţ şi i-am zis:

– Poate că el a făcut mulţi bani, dar şi tu ai făcut ce ţi-ai propus încă din şcoală.

– Mda, şi la tine la agenţie totul o să se rezolve de la sine, mi-a răspuns ea cu amărăciune.

Ne-am privit una pe cealaltă, înregistrînd autocompătimirea de pe chipuri, după care, simultan, am izbucnit în hohote de rîs. Nimeni nu se mai putea apropia acum de sticlele de gin, dar nici că ne păsa. Cum spunea şi cîntecul, fetele voiau numai să se distreze.

Capitolul 14

Dacă vă închipuiți că este jenant să faci o criză de isterie cu mult rîs în departamentul de spirtoase al unui supermagazin, să vedeți atunci cum este cînd telefonul mobil începe să sune chiar în mijlocul hohotelor. Atunci să vedeți chinul naibii. Cel puțin dacă vă sună cineva la fel de laconic precum Gizmo, măcar nu-i nevoie să faceți o conversație. O serie de mormăieli cu semnificația de „da“ sau „nu“ vor fi absolut suficiente. Am înțeles din cîte mi-a spus că avea informațiile pe care le doream şi că intenționa să le bage în cutia poştală, dacă nu aveam cumva vreo obiecție. Nu aveam. Chiar dacă era săptămîna de hărțuială din partea poliției şi Linda Shaw şi amicul ei maimuță se aflau iar în pragul casei mele, nu ar prea fi putut să-l ridice pe Gizmo numai pentru că o făcea pe poştaşul.

Fiind mijlocul săptămînii şi mijlocul dimineții, ne-a trebuit mai puțin timp decît mi-ar fi trebuit mie să cumpăr un ziar din colțul străzii ca să trecem pe la casă şi să plătim cumpărăturile.

Della şi cu mine ne-am îmbrățişat de la revedere în

parcare şi am plecat fiecare în drumul ei, fiecare intenţionînd să facă viaţa unui criminal un adevărat chin.

– Să vorbeşti cu Josh, au fost ultimele ei cuvinte.

Gizmo a reuşit să mă facă să mă simt tare mîndră de el. Nu numai că tradusese fişierele într-un format pe care-l putea citi şi calculatorul meu, dar în plus printase şi copii hard după dischetă. În ceea ce privea notiţele despre pacienţii săi, Sarah Blackstone renunţase la pasiunea ei pentru secret, probabil şi din cauza instrucţiei medicale care-i inoculase principiul de a lăsa mereu note clare pentru cazul în care putea fi omorîtă de un hoţ între tratamente, ca un alt doctor să-i continue munca. Am început să frunzăresc fişierul pînă cînd am dat peste cel al lui Alexis şi Chris. Nu numai că erau trecute acolo numele lor corecte, dar şi numerele de telefoane de pe la birouri şi de acasă, adresele şi datele de naştere. Ceea ce însemna că exista posibilitatea, aproape confirmată, că şi celelalte nume şi adrese să fie corecte. Dacă vreodată se ivea nevoia să mai vorbesc cu careva de pe listă, n-aveam decît să revin la dischetă.

La primul nivel, treaba pentru care mă angajase Alexis s-o fac era deja terminată. Verificasem cabinetul şi distrusesem sau luasem orice dovadă care s-o lege pe Sarah Blackstone de pacientele ei. Numai că discheta pe care o aveam eu nu era decît o copie de rezervă. Originalul era pe undeva, pe afară, cel mai probabil în lap-top-ul doctoriţei, cel pe care-l folosise în timpul consultaţiilor. Şi dacă Gizmo reuşise să treacă de codul de protecţie, era mai mult decît probabil că şi cei de la poliţie o să aibă pe careva care să poată face exact acelaşi lucru. Era de asemenea posibil ca acela care îi făcuse de petrecanie doctoriţei să-i fi luat calculatorul şi acum avea cea mai bună sursă de şantaj de la agenda

lui Marlyn Monroe încoace. Femeile care-şi puteau permite asemenea tratament, îşi puteau permite şi să plătească pentru şantaj.

Jocul era departe de a se fi terminat.

Însă eu aveam acum nevoie de mai multe informaţii. Pricepeam numai foarte puţine despre pacienţii din notiţele pe care le aveam în faţă şi încă şi mai puţine despre tehnologia de fertilizare. Trebuia să aflu de ce asistenţă tehnică şi aparatură avusese nevoie Sarah Blackstone şi cît de greu era de obţinut ceea ce făcuse ea. De asemenea, trebuia să ştiu dacă era o chestie pe care o putuse face de una singură sau dacă avusese nevoie de ajutorul altcuiva. Venise vremea să mai storc o favoare din partea cuiva care deja mă considera datoare, pe bună dreptate. Doctor Beth Taylor este una dintre femeile cu care ieşise Bill Mortensen şi care nu reuşise să facă ce izbutise o tîrfuliţă cu magazine de modă din Australia. Beth lucrează jumătate de normă cu un grup de medici în centrul oraşului, la o clinică gratuită, iar în restul timpului le predă studenţilor de la medicină etica meseriei, chestie pe care ei o consideră mai mult ca sigur o aiureală fără seamăn. Dacă are timp la dispoziţie, atunci mai lucrează şi pentru noi cînd investigăm cazurile în care sînt implicate asigurările de sănătate.

Am dat de Beth la cabinet. Nu i-am spus nimic de planurile lui Bill de a se muta. Nu din cauză că m-aş fi gîndit că i-ar răni sentimentele; pur şi simplu mă simţeam incapabilă să mai povestesc încă o dată totul. Imediat ce am terminat cu politeţurile, i-am zis:

– Bebeluşi în eprubetă.

Beth a sforăit dispreţuitoare:

– Ai citit prea multe ziare de scandal. FIV, aşa-i zici dacă vrei ceva respect din partea celor cu profesia no-

bilă de medic. Tratament de subfertilitate, dacă vrei să ne impresionezi. Dar ce urmăreşti? Tratamentul sau informațiile?

– Ia încetează! am zis scandalizată.

– Ştiu pe cineva la *St. Mary's*. Înainte era ginecolog cercetător, acum lucrează cu jumătate de normă într-o unitate de subfertilitate. L-am adus şi la facultate ca să țină un seminar despre cum interferează etica cu fertilitatea umană.

– Crezi c-o să vrea să stea de vorbă cu mine? am întrebat-o.

– Probabil. Îi place să arate ce om schimbat e. Nimic nu-i place mai mult decît să-i demonstreze unei femei cît de sensibil e față de nevoia noastră de a ne reproduce. Dar ce anume vrei să ştii şi de ce?

– Pentru început am nevoie de un curs fulger în domeniul FIV sau a fertilizării *in vitro* şi o scurtă informare despre progresele făcute pînă acum. Ce se poate şi ce nu se poate face. Nu vreau ceva ce să nu se găsească şi în literatura de specialitate, ci nişte bucățele predigerate pe care să le poată pricepe un profan ca mine.

– Atunci Gus e omul tău. Nu mi-ai spus însă ce-i cu interesul ăsta subit?

– Aşa-i, nu ți-am spus. Crezi că tipul o să vrea un motiv?

Beth rămase să se gîndească un moment.

– Cred c-ai putea la fel de bine să te dai drept ziaristă. Cauți un fel de fundal şi te informezi despre femeile tratate de subfertilitate şi de experiențele prin care au trecut, impactul pe care-l are tratamentul asupra psihicului lor.

– E grozav! Cît de repede poți să aranjezi?

– Cît de repede ai nevoie?

– Sînt liberă azi la prînz, i-am spus. Diavolul găseşte mereu cîte ceva de lucru pentru mîini care stau de pomană; dacă nu găseşti altceva mai bun de făcut, merită să-ţi încerci norocul.

– Atunci o să mint. O să-i spun că eşti tînără, superbă şi singură. Gus Walters, ăsta-i numele lui. O să-l pun să te sune.

Zece minute mai tîrziu a început să sune telefonul. Era Gus Walters. Tînără, superbă şi singură probabil că-şi făcuse efectul. Am sperat doar să nu fie prea dezamăgit. Două din trei, n-o fi chiar atît de rău, dar nici una, atunci cu siguranţă nu-i bine.

– Îţi mulţumesc că m-ai sunat atît de repede, i-am spus.

– Nici o problemă. În afară de asta, îi eram datoare cu o favoare şi ocazia asta mi se pare grozavă.

Da, categoric era doctor.

– Eşti liberă azi la prînz? Ştiu că e cam subit, dar...

– Dacă mă poţi întîlni la douăsprezece şi jumătate în faţa intrării, pot să-ţi ofer o oră şi tu poţi să-mi cumperi prînzul, un *curry,* mi-a răspuns.

– S-a făcut. Şi cum o să te recunosc? I-am întrebat.

– Oh, cred c-o să te recunosc eu pe tine fără probleme, mi-a răspuns el pe un ton languros.

Era categoric doctor.

Pentru mine este o sursă constantă de uimire să constat că personalul care lucrează la cel mai mare spital din Manchester nu are probleme serioase cu greutatea. Se afla la numai cinci minute de mers pînă la cele mai grozave restaurante de pe Rusholme, cea mai serioasă selecţie de restaurante asiatice pe care o veţi vedea prin lume. Dacă aş lucra aşa de aproape de o mîncare atît de bună, de ieftină, servită cu atîta prompti-

tudine, n-aş rezista tentației să n-o bag sub nas de cel puțin două ori pe zi. Richard n-are decît să susțină că dragii lui chinezi sînt singurii bucătari din lume cu rafinamente culinare, dar eu preferam mai degrabă ceea ce vedeam în fața ochilor. Şi, adevărul este că, imediat ce ne-am aşezat la masă cu meniul în față, am devenit mult mai interesată de oferta restaurantului, decît de tot ce-mi putea spune Gus Walters.

Era genul de medic care nu făcuse sport în viața lui: înălțime medie, subțirel şi slăbuț, umeri înguşti pe sub haina de tweed cu umeri lați şi plini de vatelină. Avea mîini lungi şi subțiri, şi atît de palide, încît impresia era că nu-şi scosese încă mănuşile. Iar fața semăna neliniştitor de mult cu cea a lui Creier, păpuşa lui Thunderbird. Ținînd cont că optase pentru aceeaşi freză şi aceeaşi pereche de ochelari mari, m-am întrebat dacă avea destul simț al umorului şi al ironiei ca s-o fi făcut-o special, după aceea însă mi-am amintit că era doctor şi am alungat gîndul. Probabil că el îşi imagina că semăna cu Buddy Holly.

În scurta plimbare pe care am făcut-o pînă la restaurant, am discutat despre cît de mult ne plăcea oraşul, de cîtă vreme locuiam acolo şi ce anume ne displăcea la el.

Acum însă, după ce ne instalasem, voiam să facem comanda ca să terminăm cu introducerea. Eu am optat pentru pui *pakora* urmat de *karahi gosht* cu un cățel de usturoi. Gus a cerut *bhajis* cu ceapă şi *puyi rogan josh*. Mi-a rînjit hoțeşte peste masă şi mi-a zis:

– Orificiul de care mă apropii eu nu-şi face probleme din cauza mirosului de usturoi. Cuvintele i-au ieşit rostogolindu-se nestingherite din gură, dînd impresia că le mai folosise probabil şi cu alte ocazii.

I-am zîmbit politicoasă.

– Ce-ar fi să-mi spui acum cum stă treaba cu FIV, am rostit. Şi, pentru început, de ce fel de tehnologie ai nevoie ca să meargă treaba bine?

– Din păcate, de una foarte simplă, mi-a răspuns lăsîndu-şi în jos colţurile gurii. Nici scanere de milioane de lire şi nici izotopi radioactivi. În principal ai nevoie doar de un laborator clasa a doua, în care trebuie să ai grijă să nu intre microbi. Aer curat, condiţionat, antiseptice, o temperatură apropiată de cea a corpului omenesc, un laborator, medii de cultură. Singurele obiecte specializate sînt cele de sticlă – micro-pipete şi micro-echipament de manipulare şi, desigur, un microscop. În plus, atunci cînd culegi ovulele, e nevoie de un scaner transvaginal cu ultrasunete cara să-ţi facă o poză cît mai bună a ovarelor.

Se pornise pe vorbă şi nu mai părea să poată fi oprit. Eu trebuia numai să-l conduc în direcţia dorită. Şi eram bucuroasă că nu-i eram parteneră; îmi şi imaginam cam cît de erotică trebuia să fie conversaţia lui de dormitor.

– Deci, care este mecanismul unei proceduri FIV reuşite? am întrebat.

– Bine, îţi explic imediat. În mod normal, femeile eliberează un singur ovul pe lună. Însă pacientele noastre sînt obligate să facă o cură de droguri puternice care ne ajută şi pe noi şi pe ele să aibă o lună optimă şi să producă în jur de cinci sau şase ovule. Aceste ovule se află în nişte saci individuali pe care noi îi numim foliculi. Dacă treci peste marginea vaginului un ac foarte fin, atunci poţi perfora aceşti foliculi ca să absorbi conţinutul lor într-o siringă, ceea ce înseamnă cam o linguriţă de lichid. Ovulele plutesc în acest lichid. Şi asta s-ar putea numi prima fază, recoltarea. După aceea, pui acel lichid pe o lamelă caldă, sub microscop şi cauţi ovulele ca să le despoi de mare parte din celulele înconjurătoare, făcîndu-le ceva mai uşor de fertilizat. După aceea, aşezi

ovulele într-un vas *Petri* de sticlă împreună cu nişte spermă şi un mediu de cultură format din săruri, zahăr şi aminoacizi – exact genul de supă care se găseşte şi în corp, gata să hrănească un embrion. După care le laşi peste noapte într-un incubator întunecat şi cald şi speri să facă ceea ce fac şi sexele opuse în locurile calde şi întunecoase în timpul nopţilor. Rînji din nou. Este relativ simplu.

În clipa aceea sosi mîncarea, aşa că am lăsat vorba deoparte ca să o putem ataca.

– Numai că nu merge întotdeauna, nu? am întrebat. Cîteodată nu fac ceea ce ar trebui, nu?

– Aşa-i. Unii spermatozoizi sînt leneşi. Nu înoată bine şi renunţă înainte de a ajunge la linia de sosire, înainte să treacă prin nucleu pentru a ajunge la ovul. Vreme de nişte ani buni, cînd aveam de-a face cu bărbaţi cu spermatozoizi leneşi, nu prea aveam ce face şi ajungeam să fim obligaţi să folosim sperma de la donatori. Dar nu era deloc satisfăcător, pentru că aceşti bărbaţi ajungeau să aibă sentimentul că bebeluşul era ca un pui de cuc în cuibul lor. Îmi zîmbi încercînd să fie ironic, dar fără să izbutească. Putea să încerce oricît să fie simpatic, idiotul din interiorul lui ieşea mereu la suprafaţă.

– Şi acum ce anume faceţi? l-am întrebat.

Însă nu era cale să-l fac să meargă cum voiam eu. Începuse ceva şi voia să şi termine.

– La început s-a conceput o tehnică în care să se facă o spărtură mică în „carapacea" ovulului colectat, rosti făcînd semn cu mîna că vorbea oarecum între ghilimele ca pentru o simplă muritoare, fără să se mai preocupe de termenii tehnici extrem de complicaţi. Asta a făcut fertilizarea ceva mai uşoară. Cu o rată de succes de douăzeci şi cinci la sută. Dar nu era de-ajuns pentru spermatozoizii care erau aproape paralizaţi. Aşa că, în

cele din urmă, s-a inventat *SUZI*. Făcu o pauză şi aşteptă. Eu am ridicat sprîncenele în semn de întrebare, dar se părea că nu era destul. Era evident că se aştepta să întreb ce era şi cu *SUZI* asta.

Dezamăgit, continuă să vorbească mai departe în vreme ce chelnerul ne aşeza în faţă felurile principale de mîncare.

– Asta înseamnă că trebuie să bagi un micro-ac foarte fin prin „carapace" şi să depozitezi vreo doi sau trei spermatozoizi înăuntru, în ceea ce s-ar putea numi albuş, dacă facem o analogie cu oul de pasăre. Şi, cu toate astea, unii spermatozoizi tot sînt incapabili să facă mica deplasare pînă la nucleu. N-am reuşit să avem o rată de succes de douăzeci şi doi la sută. Aşa că acum, clinici precum este şi a noastră, cele care au dus cercetarea pînă în acest punct, s-au pornit să folosească procedura numită *IICS*.

– *IICS?* M-am gîndit că poate era mai bine ca de această dată să joc cum voia el. Pînă şi căţeii au nevoie de cîte o încurajare din cînd în cînd.

– Injecţie intracitoplasmatică cu spermă, îmi răspunse sentenţios. Un pas mai departe.

Mai bine nu mă oboseam cu întrebarea.

– Vrei să-mi traduci?

– Iei un singur spermatozoid şi-l dezbraci de coadă şi tot jeleul care-l înconjoară, pînă cînd nu rămîne decît nucleul. După care, embriologul ia un ac subţire, cu un diametru care are o zecime din grosimea firului de păr, şi-l bagă prin „carapacea" ovulului, prin albuş şi pînă la nucleu, în „gălbenuş" După care nucleul spermatozoidului este injectat direct acolo.

– Aha, am mormăit. Părea să fie ceea ce voisem eu să aud. Deci asta faci tu, doctore, toată treaba asta?

El îmi zîmbi cu indulgenţă.

– Ah, nu, micro-manipularea este făcută de embrio-

log. Treaba mea este să culeg ovulele şi apoi să transfer embrionul rezultat în mamă. Desigur, ținem un ochi atent la ceea ce face embriologul, dar aceştia sînt în esență nişte tehnicieni de laborator. Nu mă îndoiesc că aş putea să fac ceea ce fac şi ei, fără probleme. M-am uitat peste umărul lor de multe ori. Vezi cum se face o procedură, faci şi tu una şi, gata, ai şi învățat.

E greu să te lauzi, în timp ce te îndopi cu *curry,* dar el a reuşit-o şi pe asta.

– Deci, laboratorul trebuie să fie pregătit douăzeci şi patru de ore pe zi, ca să puteți recolta ovulele în clipa în care femeia ajunge la maxim? Presupusesem că Sarah Blackstone se jucase cu ovulele şi cu microscopul în orele întunecate ale nopții cînd laboratoarele erau părăsite, dar trebuia să verific ipoteza.

– Nu lăsăm treaba asta la întîmplare, protestă Gus. Controlăm cu ajutorul drogurilor ora precisă a ovulației. Dar laboratoarele mari, cum este al nostru, oferă servicii vreme de şapte zile pe săptămînă, douăzeci şi patru de ore pe zi, ca să putem face față programului pacienților noştri. Există întotdeauna o echipă completă de gardă: embriolog, doctor şi asistentă.

– Dar nu stau mereu în laborator?

– Nu, stau prin spital. Au însă pagere.

– Şi atunci poate intra oricine în laborator, în mijloc de noapte, ca să strice totul? am întrebat.

El se încruntă.

– Ce fel de articol ai de gînd să scrii? Vrei să-i îngrozeşti pe oameni?

Supărată pe mine pentru că uitasem că nu trebuia să mai fiu detectivul băgăcios, i-am dăruit un zîmbet împăciuitor.

– Îmi pare rău, m-a cam luat apa. Citesc prea multe romane polițiste. Sînt sigură că embrionii oamenilor sînt la fel de siguri ca şi casele. Şi cu toții ştim cam cît de

sigure ne sînt casele în vremurile astea tulburi.

– Ai dreptate. Laboratorul este încuiat permanent, chiar dacă noi lucrăm înăuntru. Nimeni nu poate intra fără să formeze combinația corectă. Zîmbetul lui deveni larg.

– Bănuiesc că trebuie să fiți foarte atenți pentru că trebuie să dați socoteală Autorității de Fertilizare Umană, am rostit.

– Să ştii că nu-i de joacă. Fiecare tratament pe care-l facem, trebuie să fie documentat şi raportat la *AFEU*. Nu faci bine treaba cu hîrtiile, rişti să-ți pierzi licența. Toată această zonă cu FIV şi embriologie umană este atît de fierbinte din cauza oştilor Domnului şi a politicienilor paranoici, încît trebuie să fim mai presus de orice fel de bănuieli. Chiar şi cea mai palidă sugestie că ne-am depăşit atribuțiile şi că încercăm şi alte experiențe decît cele ce ne-au fost permise, şi gata, s-a închis laboratorul şi trebuie să aşteptăm ca stăpînii noştri să facă o investigație minuțioasă. Şi nu numai pierderea licenței clinice este singurul pericol. Dacă te joci cu embrionii pe care ar trebui să-i pui la loc în mame, eşti aproape sigur că ajungi la răcoare pe nişte ani buni şi nici nu mai practici medicina cît trăieşti. Fără să mai punem la socoteală amenzile.

Am rupt o bucățică de pîine şi un dumicat din carnea moale de miel, încercînd cu disperare să nu reacționez la cuvintele lui.

– Înseamnă că echipa ta este supusă la multe tensiuni, să fiți mereu obligați să priviți peste umăr la ceea ce fac alții, am rostit cu greutate.

Gus mi-a zîmbit cu superioritate.

– Nu-i chiar aşa. Genul de oameni care se angajează în asemenea unități, nu sînt oameni de ştiință nebuni. Sînt medici profesionişti care ştiu să-şi asume responsabilitatea şi care sînt gata să-i ajute pe oamenii nă-

păstuiți. Nu există doctori Frankenstein în laboratoarele noastre.

Nu ştiu cum de am reuşit să-mi păstrez mîncarea în stomac. Probabil, şi din cauza gîndului că, dacă mi se făcea rău, aveam să primesc asistență medicală din partea profesionistului din fața mea. Ori poate din cauza faptului că nu-i acordasem întreaga mea atenție, tot încercînd să-mi limpezesc gîndurile şi să pun cap la cap tot ce aflasem. Dacă pînă atunci nu găsisem motivul pentru care doctor Sarah Blackstone fusese eliminată, Gus Walters îmi dăduse unul pe tavă.

Capitolul 15

Cu cîteva zile în urmă, aş fi zis că, din punctul de vedere al unui motiv pentru crimă, pierderea traiului zilnic era unul cam prea subţire. Dar asta ar fi fost înainte de bomba lui Bill. De atunci, nutrisem destule gînduri criminale, nu numai împotriva unui partener de afaceri, care fusese şi prietenul meu cel mai bun vreme de ani de zile, ci şi împotriva unei nevinovate australience pe care de-abia dacă o cunoscusem. În ce mă privea pe mine, Sheila ar fi putut să fie răspunsul oraşului Sydney pentru Maica Tereza. Într-un fel mă cam îndoiam, dar eram oricînd gata s-o includ în fanteziile mele criminale. Ca şi corespondenţa nedorită pe care, normal, o aruncam direct la coş, însă numai după ce mă simţeam atrasă de vreun detaliu neînsemnat, aşa şi gîndurile negre, mă atrăgeau cu o forţă irezistibilă. Şi, dacă o luptătoare împotriva criminalităţii cum eram eu, simţeam dorinţa să-i ucid pe cei care voiau să-mi fure visul, cît de uşor i-ar veni cuiva, pe marginea psihozei, să fie împins peste prag, la gîndul pierderii vieţii profesionale. Şi din ceea ce am observat de-a lungul anilor la doctori, majoritatea sînt deja pe marginea psihozelor, dacă n-au şi

trecut de ea de multă vreme. Ceea ce-mi spusese Gus Walters mi-a dat un motiv frumuşel pe tavă, iar acesta însemna că toţi cei care lucraseră cu Sarah Blackstone la *St. Hilda's,* de la profesorul care supraveghea departamentul şi pînă la secretara care întocmea documentele, cu toţii puteau fi suspecţi.

Însă deocamdată nu aveam cum să urmăresc acest fir. Pînă să ajung acasă şi s-o pornesc spre Leeds, avea să se termine şi programul de la spital. Mi-am notat în minte că va trebui să urmăresc cumva şi firul ăsta, după care creierul a rămas liber să pritocească chestiunea care mă preocupase încă de cînd se întorsese Bill. Mai bine lăsam deoparte criminalii şi sabotorii rock, eu voiam să aflu răspunsul clar în privinţa agenţiei *Mortensen and Brannigan.* Singurul lucru de care eram sigură, era faptul că nu intenţionam să mă aşez pe jos şi să mor aşteptînd ca Bill să găsească un cumpărător pe pofta lui. În vreme ce străbăteam străduţa cu case de cărămidă roşie şi peluze verzi, dintre Rusholme şi cartierul meu, eram chinuită de întrebarea dacă voi putea găsi o cale să generez destul profit ca să achit un împrumut destul de mare care să acopere partea lui Bill de afacere şi eu să rămîn totuşi solventă.

Cheia era simplă, trebuia să găsesc iar o cale prin care să fac agenţia încă şi mai profitabilă. Exista o anumită soluţie care putea să aducă profitul necesar, dar pentru asta mai aveam nevoie de încă o pereche de mîini care să mă ajute. Atunci cînd începusem să lucrez pentru Bill, am fost omul care înmîna documentele şi citaţiile de la tribunal. În fiecare săptămînă abandonam biblioteca de la drept ca să apar la birou, unde Shelley îmi dădea cîte un teanc de citaţii ce trebuiau înmînate personal. Citaţii pentru violenţe domestice, ordine judecătoreşti şi o gamă largă de alte acte legate de fraude sau datorii neachitate. Treaba mea era să-i găsesc pe

indivizii respectivi şi să mă asigur că erau serviți legal cu documentele tribunalului. Cîteodată treaba fusese simplă, putusem să merg cu bicicleta pînă la adresa de pe citație, să sun la uşă şi să înmînez materialul. Însă de cele mai multe ori fusese o chestiune dificilă. Asta însemnînd că fusesem obligată să spionez, să pun tot felul de întrebări foştilor colegi şi vecini ai împricinatului, a amicilor de băutură şi, ajunsesem chiar să discut şi cu amantele acestora. Cîteodată fusese de-a dreptul greu, mai ales cînd încercasem să servesc citații la tribunal unor bărbați care fuseseră violenți cu nevestele care se hotărîseră în ultimă instanță să-i părăsească şi care scoteau asemenea citații cam o dată pe săptămînă înainte să fie amenințate, linguşite sau terorizate ca să-i primească pe nemernici înapoi acasă. Iar genul de bărbați care vedeau femeile ca pe nişte saci de box dotați cu sex, nu prea erau mulțumiți să fie serviți cu asemenea citații de către o puştoaică care de-abia dacă le ajungea pînă la coate.

În pofida acestor riscuri, eu am muncit cu spor. Îmi plăcuse la nebunie provocarea care mi se prezenta, să dau peste oameni care nu voiau să fie găsiți. Îmi plăcuse să-i întrec în şiretenie pe bărbații care crezuseră că fiind mai mari şi mai puternici decît mine, nu aveau decît să refuze să primească documentele. N-aş putea spune că mi-a făcut plăcere să le servesc documentele bieților oameni care deveniseră peste noapte datori, care dăduseră faliment cînd singura lor vină fusese aceea că ascultaseră de propaganda anilor „Thatcher", dar chiar şi treaba asta fusese instructivă. Mă ajutase să văd viața aşa cum era ea, spre deosebire de ceilalți colegi ai mei. Aşa că, atunci cînd mi s-a ivit ocazia, am renunțat să mai fiu avocat.

Însă nu m-am alăturat agenției ca să distribui documentele tribunalului. Pe termen lung, Bill îşi dorise un

partener, aşa că fusese gáta să mă învețe toate tainele meseriei ca şi eu să pot face tot ce putea face şi el. Aşa am învățat cum se face o supraveghere, cum se lucrează sub acoperire, să fac cu calculatorul nişte chestii pe care le crezusem imposibile, am învățat o mulțime de lucruri despre sistemele de securitate, despre crimele sîngeroase, făcute de adevărați gentlemeni, oameni instruiți şi pricepuți la jocul de la bursă, am învățat despre sabotajul industrial şi despre spionaj. Am învățat cum să mă folosesc de o cameră video şi cum să plantez microfoane, cum să descopăr microfoane şi cum să fac fotografii în condiții extreme. Am mai învățat şi alte chestii care nu există în manualul detectivilor, lucruri precum kick boxing-ul şi cum să descui orice fel de broască.

Desigur, în vreme ce priceperea mea în ale meseriei a crescut, numărul şi dificultatea cazurilor pe care Bill a început să mi le încredințeze a crescut şi el. Rezultatul final a fost faptul că am renunțat cu totul la servirea documentelor de la tribunal, aruncînd afacerea în seama altor agenții. Poate că acum venise vremea să recuperăm afacerea asta pentru noi.

Aveam însă nevoie de o strategie şi de cineva care să îndeplinească această sarcină ingrată.

Shelley sorbi cu suspiciune din paharul cu vin alb, de parcă ar fi verificat să nu fi fost cumva drogat, după care privi în jurul ei cu ochii unui portărel gata să inventarieze toate lucrurile din casă. Fusese la mine acasă numai de vreo două ori înainte, de cînd încercasem să ne vedem şi pe teren neutru, departe de baruri şi restaurante. În felul ăsta, cînd Richard ajungea în punctul în care nu se mai putea abține să nu urle, puteam să ne retragem fără probleme. Nu e din cauză că nu l-ar plăcea pe partenerul ei, Ted, un fost client al nostru care a renunțat la o reducere de preț de dragul secretarei şi care apoi s-a şi

mutat la ea. Dar Ted are un repertoriu conversațional al unei broaşte şi mai e şi iute la mînie. Un om drăguț, dar...

– Nu poți să stai departe de birou o veşnicie, mi-a zis Shelley.

Da, e o femeie care nu se teme să facă observații riguroase, m-am gîndit.

– N-ai decît să numeşti comportarea mea „medicament preventiv“ Încerc să pun la punct un plan, înainte să fiu nevoită să mă confrunt cu Bill, i-am răspuns. În clipa asta, de cîte ori mă aflu la mai puțin de cincizeci de metri de el, simt dorința copleşitoare să-i crăp căpățîna şi, sinceră să fiu, n-aş vrea ca următorii douăzeci de ani să-i petrec la răcoare. În afară de asta, chiar am nişte cazuri la care lucrez. Am luat de pe masă minicasetofonul şi am scos o casetă din el. Am dictat nişte rapoarte în după-amiaza asta. Aşa ajung la zi. Am inclus toate detaliile noilor clienți.

Shelley se aplecă puțin şi luă caseta.

– Şi atunci ce naiba caut eu aici? Nu pot să cred că-i numai din cauză că nu ai putut să stai o zi întreagă să mă vezi.

Am început să-i explic ideea mea despre generarea de profit apucîndu-ne iarăşi să servim citații clienților avocaților. Shelley mă ascultă, încruntată şi gata de ceartă.

– Şi cum o să reuşeşti să obții afacerea? Toți avocații care ne dădeau de lucru, cei cu adevărat importanți, au fost nevoiți să facă apel la alte agenții. Bănuiesc că sînt şi mulțumiți de serviciile acestora.

Asta era partea care mă făcea să mă simt cam prost. M-am lăsat pe spate şi mi-am ridicat privirea spre tavan.

– M-am gîndit să devin şi eu un fel de „înger al lui Charlie“ şi să fac cîteva vizite personal.

Am riscat o privire în direcția ei. Shelley avea un chip

de-a dreptul furtunos. Jasper Charlie conduce una dintre cele mai mari firme de avocaţi specializaţi în cazuri de criminalistică din întregul oraş. Prima cerinţă ca să ajungi secretară acolo sau printre executivi, este un fizic cît mai arătos, ţîţe mari şi fund pe măsură, fără să mai pomenim de picioare kilometrice. Rolul-cheie al acestor femei, cunoscute în cercuri legale drept „îngerii lui Charlie", este generarea de profit cît mai mare pentru firmă. În fiecare zi, unul sau mai mulţi „îngeri" mergeau la închisoare să-şi viziteze clienţii, de cele mai multe ori pentru cele mai subţirele motive. După aceea, dădeau afacerile deoparte şi, jumătate de oră, dacă nu şi mai mult, stăteau pur şi simplu la palavre cu clienţii. Toţi ceilalţi prizonieri care mai erau pe acolo la discuţii cu avocaţii lor vedeau acele femei superbe agitîndu-se în jurul tovarăşilor lor şi o proporţie semnificativă renunţau la cei care-i apărau, în favoarea lui Jasper Charlie. Oricare avocată din Manchester le urăşte, mai ales că şmecheria lor murdară le submineză nevoia de a fi luate în serios.

– Ai făcut o mulţime de lucruri necurate în viaţa ta, Kate, dar cred că asta-i cea mai josnică, îmi zise Shelley în cele din urmă.

– Ştiu. Dar o să meargă. Asta-i ceea ce mă şi deprimă.

– Bine, deci ieşi pe bulevardul avocaţilor, te prostituezi şi reuşeşti să reiei afacerea. Dar de unde o să găseşti vreme ca să rezolvi toate cazurile?

– N-o să le fac eu.

Shelley îşi lăsă capul într-o parte. Fără să vrea, deja se depărtase cumva de mine.

– Ah, nu! îmi zise, scuturînd viguros din cap. Ah, nu, nici vorbă!

– De ce nu? Ai fi grozavă! Eşti cea mai tare damă pe care o cunosc.

– Nici nu se pune problema. Nu s-au emis încă destui bani ca să mă facă să doresc aşa ceva. *Află la ce eşti bun şi rămîi la meseria aia,* îmi cunoşti vorba, iar eu mă pricep să am grijă de întreaga agenție şi vă țin şi pe voi cu picioarele pe pămînt. Trînti paharul atît de tare pe masă, încît vinul spălă peretele interior al paharului, de parcă ar fi fost o mare în plină furtună.

Pînă acum totul mersese aşa cum mă şi aşteptasem.

– Bine, am oftat eu. M-am gîndit că era mai bine să-ți spun şi să-ți aud refuzul. Deci, n-o să te superi dacă angajez pe altcineva care să facă treaba asta, nu?

– Putem să ne permitem? se îngrijoră Shelley.

– Da, dacă plătim la bucată, aşa cum m-a plătit Bill şi pe mine la început.

Shelley încuviință încet din cap şi-şi ridică iar paharul.

– Există o mulțime de studenți care de-abia aşteaptă să lucreze pe undeva ca să mai scoată ceva bani.

– Mie-mi spui? De fapt, chiar am pe cineva care e gata să se apuce de treabă.

– Văd că nu te încurci, mi-o întoarse Shelley cu acreală. Cum de ai găsit atît de repede pe acest *cineva?* Şi de unde ştii c-o să fie în stare să facă treabă?

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. În orice clipă de acum urma să vină o explozie care l-ar fi ajutat pe Saddam să cîştige războiul din Golf, dacă ar fi avut-o de partea lui.

– Cred c-o să se descurce de minune, i-am zis. Ştii cît de atentă sînt să nu mă încurc cu străini, mai ales cînd vine vorba de firmă, dar tipul ăsta e ca şi cum ar face parte din familie. M-am ridicat şi am deschis uşa care dădea în hol. Acum poți să intri, am strigat în direcția dormitorului de oaspeți pe care-l transformasem în birou.

Tipul trebui să se aplece ca să nu dea cu capul de pragul de sus al uşii. Aproape doi metri de muşchi puternici, genul pe care-i faci nu trăgînd acasă de nişte fiare, ci făcînd zilnic antrenament. Avea pantaloni *Lycra* de ciclism, care dădeau la iveală bijuteriile de familie extrem de generoase, şi o cămaşă groasă pe deasupra. Traversă fără zgomot holul, fiind încălțat cu o pereche de pantofi *Nike,* cu pernă de aer. M-am dat înapoi ca să-l las pe el să intre primul în salon, după care mi-am băgat degetele în urechi.

– Donovan? Ce cauți aici? am auzit glasul ca de tunet al lui Shelley, penetrînd prin apărarea anemică a urechilor. Volumul pe care-l poate scoate din silueta aceea fragilă este o contradicție totală cu orice legi ale fizicii.

Don se întoarse spre mine, implorîndu-mă să-l ajut.

– L-am angajat să deservească citațiile, atunci şi cînd se iveşte nevoia. Putem să-i plătim pe bucată cam...

– Nici nu se pune problema, urlă Shelley. Nu o să devină detectiv particular. Băiatul ăsta are o carieră în fața lui. O să fie inginer. Nu o să fie ca tine. Nici un copil de-al meu. Nici nu se pune problema.

– Sînt absolut de acord cu tine, Shelley. Nu o să fie detectiv particular şi...

– Bineînțeles că nu, mă întrerupse ea din nou.

– N-o să fie detectiv particular, aşa cum nici studenții care lucrează pe la *Birger King* nu vor servi pe la mese toată viața. Nu vrea decît să facă ceva în timpul liber, să mai cîştige un ban şi să mai reducă problemele mamei lui care munceşte din greu ca să-l întrețină de una singură. Ăsta-i genul de flăcău pe care-l ai, am zis încet.

– Are dreptate, mamă, interveni deodată şi Don. Nu vreau să fac ce face ea. Vreau doar să scot şi eu nişte bani, bine? Nu vreau să vin la tine toată vremea ca să te

tapez, clar?

Arăta gata-gata să izbucnească în lacrimi. Ce să zic, băiatul cu muşchi de oţel. Nu, retrag ce-am spus; nici un bărbat nu poate fi erou în faţa mamei sale.

– Nu mai este de-acum un puştan, am zis eu cu blîndeţe.

Un moment lung, mamă şi fiu se priviră galeş în ochi. Cel mai greu lucru din lume e să laşi puii să zboare din cuib. Şi, cred că este şi mai dificil decît prima zi la şcoală. Nu era nimic cunoscut sau sigur în lumea în care urma să-i dea voie să se avînte.

Shelley strînse buzele nemulţumită.

– Venise şi vremea să începi să te porţi ca un bărbat responsabil şi să vrei să aduci şi tu o parte din mîncarea pe care o puneam numai eu singură pe masă, rosti ea, căutînd să-şi mascheze durerea pierderii, cu ajutorul severităţii. Şi, dacă treaba asta te va opri să-ţi iroseşti vremea cu acei pierde-vară care se numesc singuri muzicieni, atunci cu atît mai bine. Dar n-o să faci altceva, decît să duci documentele la destinaţie, mă auzi, Donovan?

Don încuviinţă din cap.

– Te aud, mamă. După cum am mai zis, nu vreau să fac ce face ea, bine aşa?

– Şi nici nu-ţi neglijezi studiile, mă asculţi?

– Nu. Vreau să fiu inginer, clar?

– Ce-ar fi ca voi doi să discutaţi detaliile pe drumul spre casă? am intervenit cu tact. Aveam sentimentul că trebuia să irosească multă vreme pînă cînd să se învoiască între ei şi altfel decît la modul superficial, iar eu aveam o viaţă de care trebuia să mă îngrijesc.

Cînd am zis „viaţă“, am folosit cuvîntul cam cu prea multă largheţe, am decis, în vreme ce mă tîram în urma unui grup de fete bine dezvoltate, trecînd astfel de

poarta bine păzită. Dacă asta era viață, atunci nu voiam să mă gîndesc ce ar fi însemnat lipsa ei. *Garibaldi's* era cel mai tare punct de atracție pe timp de noapte din întreg Manchester-ul. Dacă mă luam după *Evening Chronicle,* se părea că luase pe Hacienda din punct de vedere al afacerilor odată cu achiziționarea lui Shabba Pilot, cel mai grozav D.J. din nord. Conform cu statutul, echipa de pază de la uşă purta căşti pe urechi cu microfoane ataşate şi lungite pînă la gură. Probabil din cauză că trebuia să arate că beneficiau de tehnologie de primă mînă şi că erau la controlul situației; de cîte ori îi văd, nu mă pot opri să nu-mi aduc aminte de vechile filme alb-negru cu gangsteri ce purtau pălării trase peste ochi.

Am petrecut destulă vreme în fața oglinzii ca să mă îmbrac pentru ocazie. Nu am reuşit să-mi însuşesc imaginea din *Interviu cu un vampir,* albă la față precum cearceaful, cu privire întunecată şi pierdută, însă am optat pentru genul de filozof dur. Cizme de piele pînă deasupra genunchilor, blugi, un tricou cu vreo trei numere mai mare şi destul de şifonat, haină de piele cu guler ridicat şi, desigur, o pereche de ochelari de soare Ray-Ban contrafăcuți, un dar din partea fratelui lui Dennis, Nick. Această înfățişare m-a ajutat să trec de uşă fără probleme şi m-am trezit deodată în partea principală a clubului.

Garibaldi's îi aparține unui tip pe nume Devlin. N-am întîlnit încă pe cineva care să ştie care-i este celălalt nume. Toți îl ştiau doar de Devlin. Individul se maturizase în Manchester pe la finele anilor '70, cu accent străin şi mai mulți bani decît ar fi îndrăznit gangsterii locali să întrebe de unde-i avea. Începuse de mic, cumpărînd vreo două cluburi care aveau mai puțină viață în ele decît o secție de geriatrie. Cheltuise destul pe interioare, muzică şi celebrități care puteau fi cumpărate cu

o ladă de şampanie, pînă cînd le transformase în adevărate maşinării de făcut bani. De atunci, Devlin cumpărase toate cluburile în prag de faliment, care apăruseră pe piață. Acum deține cam jumătate de duzină de localuri, vreo două restaurante, cunoscute mai ales pentru clientelă decît pentru bucătărie, şi patru cluburi din centru oraşului.

Garibaldi's reprezenta ultima achiziție. Clădirea fusese înainte un depozit. Era lîngă canal, chiar în fața podului de cale ferată care ridică gara Deansgate deasupra nivelului străzii. Cînd Devlin cumpărase clădirea, interiorul era destul de golaş. Atunci omul a angajat un designer de interioare care s-a inspirat masiv din Beaubourg. Un fel de Beaubourg răstălmăcit. O mulțime de țevi de scurgere, multicolore, se încolăceau înăuntrul şi în afara clădirii, în vreme ce scări de fier, ce semănau izbitor de mult cu cele de la ieşirile în caz de incendiu, duceau sus la galerii şi traversele instalate deasupra dansatorilor şi băutorilor. Bucuriile post-modernismului.

Am urcat pe o scară care vibra în ritmul unei melodii de dans ce nu părea să aibă început şi sfîrşit. La primul nivel, am luat-o pe una dintre galeriile care mi se furişa pe sub picioare ca un pod suspendat. Era încă devreme, aşa că nu erau prea mulți aceia care să se îmbulzească la bar sau pe ringul de dans. La capătul îndepărtat al galeriei, o structură dreptunghiulară părea spînzurată la zece metri deasupra ringului. Semăna mai degrabă cu cabina unui teleferic, gata să pornească în cursă. Dacă mă luam după Dennis, acesta trebuia să fie „biroul" lui Denzel Williams, promotor muzical şi managerul asistent al lui Devlin.

Nu vedeam ce rost avea să bat la uşă, aşa că pur şi simplu am deschis-o şi mi-am băgat capul înăuntru. Priveam direct la o anticameră care conținea vreo două

canapele stacojii destul de ponosite, o masă, care văzuse şi zile mai bune, împinsă lîngă un perete şi mai multe scaune din oţel şi plastic împrăştiate în jurul mesei. Pereţii erau acoperiţi de postere. În spatele îndepărtat se desluşea conturul unei alte uşi. Am închis uşa în spatele meu şi imediat nivelul muzicii a scăzut uimitor, drept care, la uşa următoare, m-am hotărît să bat.

– Cine este? am auzit imediat.

Am dat deoparte şi ultima barieră care mă despărţea de individul cu care voiam să discut. Zgomotul scăzu şi mai mult şi la fel şi temperatura, mulţumită aparatului de aer condiţionat care mîrîia silenţios pe peretele lateral. Bărbatul din spatele mesei, mă privi fără prea mare interes.

– Cine eşti? mă întrebă cu un puternic accent *welsh*.

N-aveţi decît să mă numiţi rasistă, dar atunci cînd vine vorba despre *welsh*, imediat în minte îmi vine teoria verbului neregulat ce se poate potrivi perfect vieţii. În cazul de faţă sună cam aşa: „Au păreri bine fixate; au tot felul de prejudecăţi; el/ea este un bigot(ă) nenorocit(ă)“ Pentru că, după modesta mea opinie, *welshii* sînt o adunătură de indivizi înguşti la minte şi fără umor, a căror sumă totală la fericirea lumii se află de partea negativă a scalei mele. Ultima dată cînd i-am spus chestia asta unui *welsh*, el mi-a răspuns: „Şi atunci cum rămîne cu Tom Jones?“

Numai privindu-l pe Denzel Williams mi-am dat seama că nu avea să vadă cu ochi buni teoria mea cu privire la semenii lui. Se apropia de patruzeci de ani şi nici una dintre liniile ce i se săpaseră pe faţă nu fuseseră făcute de prea mult rîs sau veselie. Părul castaniu şi uşor ondulat începuse să piardă contactul cu fruntea, iar mustaţa, pe care el o tunsese cu grijă, nu reuşea să ascundă prea bine gura cu buze subţiri care se strîn-

geau şi mai mult atunci cînd o ținea închisă, probabil între fraze scurte şi lătrate.

– Te cunosc cumva? a întrebat din nou, atunci cînd eu nu i-am răspuns la prima chestionare, în timp ce mă aşezam cu calm într-unul din scaunele răpciugoase din fața biroului.

– Sînt o prietenă de-a lui Dennis O'Brien, am zis. El mi-a sugerat să vin şi să discut cu tine.

Tipul fornăi neîncrezător:

– În clipa asta oricine ar putea să vină cu asemenea pretenții.

– Adică, din cauză că-i la pîrnaie şi nu ai cum să mă verifici? Ai dreptate. Aşa că, ori sînt o prietenă pe bune a lui, ori mă prefac doar, dar ştiu destule ca să fiu în stare să menționez numele care trebuie. Tu alegi.

Mă privi nesigur, cîntărindu-mă cu ochii îngustați. Dacă spuneam cumva adevărul şi el mă arunca afară, atunci cînd Dennis avea să iasă, risca să mănînce cu ajutorul unui pai cîteva zile la rînd, pînă să-şi revină la normal din nou. Părînd să se hotărască, îmi zise răstit:

– Şi ce anume doreşti? La fel de bine aş putea să-ți spun că, dacă eşti cumva solista vreunei formații, eşti cam cu zece ani prea bătrînă.

Deja avusesem o săptămînă foarte rea. Şi dacă există ceva pe lume care să mă deranjeze cu adevărat, atunci este lipsa de bune maniere. Am privit prin cămăruța derăpănată. Banii pe care-i cheltuise pe costumul oranj de in ar fi acoperit mobila bună, nouă şi frumoasă pentru trei birouri, nu unul. Singurul lucru care părea să fie oarecum de valoare era acvariul mare din fața lui Williams, plin cu peşti tropicali. M-am ridicat şi am băgat mîna în buzunar după cuțitul elvețian. Atunci cînd i-am întors spatele şi am dat impresia că voiam s-o pornesc spăşită spre uşă, am deschis lama rabatabilă,

am păşit rapid într-o parte şi am înhăţat cablul care alimenta aparatul de oxigen legat de acvariu. Fără căldură şi oxigenare, peştii nu aveam să reziste prea mult. Trîntiţi pe podea aveau să reziste încă şi mai puţin.

M-am întors şi i-am zîmbit urît.

– O singură mişcare greşită şi peştii o încasează, am mîrîit ca în filmele de acţiune cu buget redus şi actori de mîna a şaptea. Am văzut cum mîna i se furişa spre tăblia mesei şi am zîmbit şi mai dihai. Hai, gunoiule, am continuat în stil Clint Eastwood. Loveşte butonul de alarmă. Fă-mi ziua frumoasă.

Capitolul 16

Nu le-aş fi făcut rău peştilor. Ştiam asta, dar Danzel Williams habar nu avea.

– Ce naiba! ţipă el, ridicîndu-se din scaun.

– Stai jos şi potoleşte-te! am mîrîit. Am vrut numai să-ţi pun cîteva întrebări, dar a trebuit s-o faci pe deşteptul, nu?

Se lăsă la loc pe scaun şi se încruntă spre mine.

– Cine naiba mai eşti şi tu? Cine te-a trimis aici?

– Nimeni nu m-a trimis. Nimeni nu mă trimite nicăieri, am zis. Începuse să-mi placă s-o fac pe ticăloasa. Nici nu mai ţin minte de cînd nu mă mai distrasem atît de bine. Deşi, acum chiar n-avea rost să mint. Putea afla cine eram destul de uşor dacă intenţiona ca mai tîrziu să facă scandal. Numele meu este Brannigan. Kate Brannigan. Sînt detectiv particular.

Părea destul de zguduit, dar nici nu clipi.

– Şi cam ce crezi c-ai putea să vezi pe aici? izbucni.

– Nu-mi vine să cred că Dennis a considerat că merită să vin să stau de vorbă cu tine. Am întîlnit sticleţi cu maniere mai frumoase ca ale tale.

Faptul că-i reamintisem cine anume mi-l recoman-

dase, acţiona ca un farmec. Îşi înghiţi amărăciunea şi cedă.

– Bine, bine, pune-ţi întrebările şi termină cu circul. Trebuie să vină la mine nişte oameni, cît de curînd, pricepi?

Îmi dădusem şi eu seama. Ameninţarea peştilor îl ţinuse pe Williams la podea, dar treaba asta n-avea să ajute la nimic odată cu venirea paznicilor. În afară de asta şi el ar fi fost tare umilit dacă altcineva ar fi asistat la felul în care fusese ameninţat. Ţinut la respect de o femeiuşcă cu un cuţit elveţian. Cu multe regrete, am renunţat la aerele de pînă atunci şi am trecut la treabă.

– Afişe străine lipite peste ale voastre, am zis. Clienţii mei au avut ceva probleme. Este evident că nimeni nu vrea să admită că i-a fost încălcat teritoriul, dar cineva îşi ia, categoric, anumite libertăţi. Nu încerc decît să verific dacă este o vendetă personală sau dacă toată lumea suferă de aceeaşi durere în coaste.

– Şi atunci cine-i clientul tău?

– Visează mai departe, Denzel. Mă mulţumesc cu un simplu da sau nu. A încercat cineva să-ţi acopere afişele cu altele? Şi-a bătut careva joc de teritoriul tău, din toate punctele de vedere? A stricat careva contractele formaţiilor de care te ocupi?

– Şi dacă ar fi aşa?

– Dacă e aşa, Danzel, înseamnă că ai noroc, pentru că vei profita de munca mea fără să fie nevoie să dai nici măcar un shilling. Pe mine mă interesează numai să aflu cine toarnă zahăr în rezervorul de benzină al clienţilor mei şi să-i opresc prin orice mijloace. Şi acum, fii atent la mine înainte să mă văd obligată să mănînc sushi la cină. Tu ai fost atacat în modul ăsta?

– Am avut parte de unul sau două incidente, admise morocănos.

– Cum ar fi?

El ridică din umeri.

– Da, mi s-au acoperit cîteva postere. Inspiră adînc.

În mod evident se decisese că, dacă tot începuse să vorbească, la fel de bine putea să spună tot. Ce ciudat, cei care par cei mai dificili la început, pînă la final se dovedesc a fi cei mai vorbăreți.

– Afişele care au fost lipite peste ale mele promovau nişte formații din afara oraşului, deci în mod sigur că e vorba de un străin care habar n-are cum merge treaba pe aici. Am avut cîteva probleme şi cu biletele. O parte din agenții care vînd bilete pentru noi au primit telefoane să nu mai dea nimic, pentru că sala e plină. Apoi, ticălosul a dat telefon la club şi s-a dat drept mine, şi-a zis că am anulat contractul. Trebuie să fie vorba de cineva din afara oraşului. Nimeni altcineva n-ar îndrăzni să-mi facă aşa ceva.

Din tonul vocii lui mi-am dat seama că, imediat ce avea să-l prindă pe nou-venitul, acestuia avea să-i pară rău că se mai născuse.

– Şi unde anume?

S-a apucat să-mi recite o listă întreagă de nume şi cluburi. Speram să fiu în stare să mi le amintesc mai tîrziu, pentru că nu mai aveam încă o mînă de rezervă ca să le notez.

– Ai măcar idee cine ar putea fi în spatele acestor acțiuni?

Mi-a dat genul de privire pe care probabil o rezerva polițiştilor de stradă, care voiau să-i dea amendă pentru că parcase neregulamentar.

– Dacă aş fi avut măcar o bănuială vagă, crezi c-ar mai fi fost şi acum pe afară?

Ignorîndu-i sarcasmul, am insistat:

– Mai ştii să mai fi pătimit careva ceea ce pătimeşti şi tu?

– Nimeni nu bate toba pe tema asta. Dar ştiu sigur

că Sean Costigan a înghițit chestii mult mai rele ca mine. A fost lovită şi firma lui Crumpsall, la fel şi Finnegan Papagalu'. Şi Joe di Salvo.

– Flăcăul lui Giler di Salvo? am întrebat uimit. Nu ştiusem că familia naşului din zonă se ocupa şi cu muzica. Cine încerca să invadeze teritoriile era clar că habar nu avea că reuşise să calce pe bătături pe cine nu trebuia.

– Exact.

– E serios.

– Acum am început să discutăm despre război, confirmă Williams. Şi nu exagera deloc. Oamenii care încercau să le ia celor din familia di Salvo veniturile, aveau prostul obicei s-o sfîrşească în condiții din cele mai aspre.

– Şi individul ăsta ce vrea, să vă luați cu toții jucărelele şi să plecați liniştiți acasă? Oare echipa cea nouă chiar se aşteaptă să renunțați ca să preia ei afacerile?

Williams ridică din umeri.

– Cine ştie? Dar o parte din băieții care ne-au scos în cale pe mahării de la companiile de înregistrare au început să murmure nemulțumiți. Ne plătesc ca să facem treabă şi nu le place deloc să vadă că afişele lor frumoase sînt acoperite de altele chiar din noaptea în care au fost aduse. Şi unul sau doi dintre managerii mari au început să murmure. Nu eşti singura care vrea să oprească scîrboşenia asta.

Înainte să fi apucat să mai pun şi alte întrebări, am auzit cum se apropiau flăcăii de la pază, care deschiseseră şi închiseseră la loc uşa anticamerei. Am aruncat cablul electric şi am deschis uşa lui Denzel. În vreme ce treceam uşurel pe lîngă un trio de foşti boxeri de categorie uşoară, îmbrăcați în costume elegante, l-am auzit pe Williams urlînd:

– Opriți-o naibii, ce vă uitați la mine!

Pînă ca picioarele lor să fie conectate la creierul care să le dea impulsul să se mişte, eu deja zburasem pe uşa anticamerei în galeria aglomerată, făcîndu-mi drum cu uşurinţă printre privitori. Puteam să simt însă ritmul apăsat al picioarelor urmăritorilor, în timp ce mă îndreptam în viteză pe scări în jos.

Avantajul era de partea mea. Eram destul de mică ca să mă pot strecura printre cei strînşi ciorchine pe scări şi traverse. Urmăritorii mei trebuiau să-i dea la o parte din drum pe curioşi. Cînd am ajuns jos de tot, am constatat că eram ascunsă de urmăritori de unghiul pe care-l făcea scara. M-am strecurat imediat printre dansatorii de pe ring, mi-am scos ochelarii şi haina, şi am înaintat pînă în zona cea mai aglomerată, imitînd expresia goală de pe chipurile celor din jur. Nici măcar nu-i mai puteam vedea pe cei trei duri care voiau să mă prindă. Iar asta însemna că probabil nici ei nu mă puteau vedea. Şi aşa şi voiam să fie.

Mai rămăsese o singură aripă de pui cu sare şi piper. Inima îmi spunea s-o iau, dar capul îmi zicea că n-ar fi fost bine. Mi-ar fi fost mult mai uşor să apelez la ajutorul lui Richard dacă acesta nu-mi purta pică.

– Poftim, i-am zis, împingînd tăviţa învelită în poleială spre el. Richard nu are acea politeţe falsă ca alţii. La el nu există expresia: „Vai de mine, nu, nu aş putea“ Mi-am umplut bolul cu tăiţei condimentaţi, cu plăcintă cu crab şi seminţe de susan, şi cîteva găluşti *Szechuan*. Mai devreme am fost la *Garibaldi's*, am zis.

Dinţii lui Richard se opriră din ronţăiala lor eficientă.

– Ca să te distrezi? mă întrebă fără a-i veni să creadă.

– Tu ce părere ai?

– Nu, îmi răspunse zîmbind ca un lup.

– Ai dreptate. Îl cunoşti cumva pe Denzel Williams?

Se întoarse cu forțe sporite la aripa de pui, sugînd-o cu zgomot.

– Mda, îl cunosc pe Nevăstuică, îmi zise în cele din urmă. A fost poreclit aşa pentru că e în stare să se tîrască afară din orice afacere care nu-i place. Nu contează cît de strîns îți închipui că l-ai prins. Nu contează nici măcar dacă ți-ai deranjat avocatul să întocmească actele. Dacă Nevăstuica Williams vrea să scape, o face.

– Măcar se ocupă aşa cum trebuie de formațiile lui?

Richard ridică nepăsător din umeri, umplîndu-şi bolul.

– Nu am prea auzit plîngeri. Se pare că are o afacere serioasă cu Devlin – el are grijă de lipirea afişelor pe teritoriul omului, plus o agenție de bilete pe lîngă treaba asta. A cumpărat anul trecut o mică tipografie, aşa că acum el îşi scoate singur afişele, plus tot restul de marfă ce vine cu ele. Tricouri, postere, programe, insigne. Şi desigur, se ocupă şi de formații. Este unul dintre jucătorii serioşi.

– A gustat şi el ceva din tratamentul pe care l-a primit Don şi băieții lui.

Richard păru surprins.

– Nevăstuica? În cazul ăsta trebuie să fie ceva cu adevărat serios. Avînd la dispoziție toți muşchii bine antrenați ai lui Devlin, nu-l văd pe Nevăstuică înghițind asemenea porcărie de la vreun amărît de pe stradă, care se crede mare.

– La asta m-am gîndit şi eu. Trebuie să aflu cine se ascunde în spatele acestor acțiuni şi nu cred că Denzel Williams ştie. Dar cineva tot trebuie să ştie ceva. Între noi s-a coborît tăcerea, permițîndu-ne să mîncăm şi să digerăm tot ce se spusese pînă atunci. Am nevoie de ajutorul tău, Richard, am continuat.

El s-a oprit imediat din mîncat. De fapt, s-a oprit ca să se uite la mine şi să cîntărească ceea ce spusesem. Cînd eu şi Richard ne-am legat la început, eram amîndoi

speriați ca nişte şoareci de laborator, care au învățat că anumite activități pot produce durere şi suferință. Într-un fel sau altul, am izbutit să ne construim genul de relație care părea egală. Ne lăsam destul spațiu unul altuia, încercînd să nu intervenim unul în viața celuilalt atunci cînd consideram că nu este tocmai în regulă ceva. Apoi, cu un an în urmă, a trebuit să apelez la toți cei care-mi datorau o favoare cît de mică ca să-l pot scoate din închisoare. Fusese lăsat fără putere, dependent de mine, de priceperea şi de relațiile pe care le aveam. De atunci, relația noastră a rămas dezechilibrată. Ultima lui încercare de a fi chit, aproape că ne-a distrus relația şi m-a aruncat în brațele altcuiva. Poate că, în fine, aveam acum o ocazie bună să-l las să facă primul pas pentru a se achita de datorie.

– Şi cam ce anume crezi c-aş putea să fac pentru tine? mă întrebă pe un ton care nu lăsa să se întrevadă nimic.

– Tu cunoşti pe toată lumea din oraş, care se ocupă de muzică. Jumătate dintre oamenii ăştia îți sînt mai mult ca sigur datori. Am nevoie să ceri întoarcerea favorurilor şi să-mi dai un fir spre cine naiba a început să tragă sforile şi face toate porcăriile astea.

El ridică din umeri şi începu să mănînce.

– Dacă nici Nevăstuica nu ştie, atunci nu văd cine ar putea fi mai informat. El are cele mai bune surse de bîrfă din oraş.

– Nu pot să cred că sînt mai bune decît ale tale, am zis, vorbind foarte serios. În afară de asta, sînt mai mult ca sigur destui oameni care nu şi-au pierdut somnul din cauză că Nevăstuica şi Devlin au probleme. Pot să-şi țină gurile închise numai ca să-i vadă terminați.

– Sau de frică, interveni Richard.

– Sau de frică. Dar asta nu înseamnă c-o să le fie teamă să discute cu tine neoficial, nu? Dacă au atîta

încredere în tine pe cît crezi tu, în fond, şi înainte ţi-au strecurat tot felul de informaţii, fără să aîbă ceva de suferit. Aşa că ştiu dinainte că n-o să-i vîri în rahat cu Nevăstuică sau chiar cu Devin.

Richard îşi petrecu o mînă peste maxilar, iar eu am auzit foşnetul discret pe care-l făcea barba crescută peste zi. În mod normal, acest sunet mi se părea extrem de ispititor, erotic, dar acum nu mai avea nici un efect asupra mea.

– Desigur, le-am ţinut spatele şi înainte. Dar nici n-am pus asemenea întrebări. Este destul de diferit de ceea ce făceam; una e să te interesezi de ultima bîrfă sau de cine cu cine semnează contract. Să te interesezi de chestii din astea, ăsta e genul tău, nu al meu. Dacă încep să pun întrebări despre încălcarea teritoriului, cînd o să lămureşti afacerea, toţi mă vor arăta cu degetul pe mine. Trebuie să fac în aşa fel, încît oamenii să continue să aibă încredere în mine, ca să am mai departe acces la informaţii în exclusivitate, ca să pot scrie articole şi să pot mînca.

– Crezi că nu ştiu cum e cînd trebuie cu orice chip să-ţi cultivi sursele? Uite, bazat pe ceea ce am putut să descopăr pînă acum, am reuşit să fac o listă cu locurile şi oamenii care au avut de suferit. De pe lista asta trebuie să fie cineva care să aibă destulă încredere în tine ca să-ţi spună ce ştie despre cel care se ascunde în spatele acestor acţiuni. Am scos hîrtia din buzunar, am desfăcut-o şi i-am întins-o peste masă. Eram amîndoi atît de încordaţi, încît dacă afară s-ar fi auzit un rateu de maşină, amîndoi ne-am fi aruncat instantaneu la podea.

Fără să mi-o ia din mînă, Richard citi lista. Puse un beţişor pe unul dintre nume.

– Manassas. Îl cunosc pe managerul ăsta de ani de zile. Eram amici la Londra înainte să fi venit amîndoi aici. Mda, cred c-aş putea să vorbesc cu el. Ştie că n-o

să-l las în rahat. Inspiră adînc şi apoi oftă. În regulă, Brannigan, o să discut cu el mîine.

– Vin şi eu cu tine.

Richard se încruntă.

– Nu ai încredere în mine? Tipu' n-o să se deschidă dacă vede că sînt însoţit.

– Sigur că am încredere în tine. Dar trebuie să aud cu urechile mele ce are de spus. Cum ai spus şi tu, astea sînt genul meu de întrebări, nu ale tale. Poţi să mă tratezi ca pe o fufă dacă vrei, dar neapărat să mă iei cu tine.

Richard mă privi un minut lung, după care încuviinţă grav din cap.

– Bine. Mă bucur să-ţi fiu de ajutor. Zîmbi şi tensiunea se risipi atît de brusc, încît aproape că nu-mi venea a crede cît de încordaţi fuseserăm numai cu cîteva momente mai devreme.

– Apreciez ajutorul tău. Am lăsat pe masă bolul şi beţişoarele şi m-am aplecat să-l sărut şi să-mi trec mîinile pe partea interioară a pulpelor lui. Pentru prima dată, Richard şi-a pierdut interesul pentru mîncarea chinezească, de două ori la aceeaşi masă.

Mai tîrziu, stăteam prea bine pe canapea, ca să mai avem chef să ne mutăm. M-am întins, am luat cuvertura şi am tras-o peste corpurile noastre transpirate ca să nu ni se facă frig prea repede. Cu capul pe umărul lui Richard, i-am povestit despre hotărîrea mea de a-l angaja pe Don şi de a obţine cît mai multe documente de la tribunal pentru a le trimite clienţilor rebeli. Nu am adus vorba despre chestia cu Îngerii lui Charlie; prea era dulce momentul pentru aşa ceva şi, în afară de asta, o mustrare pe zi mi se părea mai mult decît suficientă.

– Şi crezi că treaba asta te ajută cu ceva? mă întrebă Richard cu îndoială în glas.

– Nu, am răspuns. Cîteodată mi-aş dori să nu fiu aşa de realistă. Uneori este o adevărată binecuvîntare să fii un optimist incorigibil.

– Şi atunci ce ai de gînd să faci? mă întrebă, mîngîindu-mă uşor pe spate.

– Nu prea sînt încă sigură, am admis. Faptul că l-am angajat pe Don este numai un modest început. Ceea ce mă îngrijorează într-adevăr este faptul că, odată cu plecarea lui Bill, o să pierdem cam toate contractele babane pentru securitatea sistemelor computerizate. A petrecut multă vreme făcînd pe durul şi impresionînd băieții cu bani, că el e stăpîn pe sistemele de securitate în ceea ce priveşte computerele. Acum, cînd cineva cu bani vrea să-şi asigure sistemul ca nu cumva vreun nebun să-i fure secretele şi banii prin calculator, agenția noastră este printre cele care-ți poate oferi o asemenea garanție, i-am zis cu mîndrie.

– Şi chestia asta e legată într-un fel de numele lui Bill, nu? interveni Richard, aducîndu-mă iar cu picioarele pe pămînt.

– Bravo, ai ghicit, am răspuns cu amărăciune. Majoritatea oamenilor cu care tratează Bill habar nu au cine mama naibii ar putea să fie Brannigan! Cu toții fac parte din clubul masculilor care nu dau doi bani pe mintea unei femei. Nu sînt genul de oameni care să se lase convinşi că o femeie poate deosebi un RAM de ROM.

– Nici măcar o roşcată cu cele mai frumoase picioare din tot Manchester-ul? comentă Richard, cu mîna liberă pipăind obiectele pe care tocmai le lăudase.

– Aşa că problema e de două ori mai complicată, am continuat, încercînd să ignor senzațiile pe care mi le stîrnea mîna lui. În primul rînd, nu am destulă credibilitate. În al doilea, dacă sînt brutal de cinstită...

– Hai, fii brutală, cît mai brutală! gemu Richard în joacă.

–... nu am nici experienţa necesară, am terminat cu fermitate, retrăgîndu-mă din calea degetelor lui cercetătoare.

– Ai putea învăţa, murmură el, refuzînd să mă lase să scap. Doar înveţi extrem de repede.

– Numai cînd am o motivaţie serioasă, i-am zis cu duritate, îndepărtîndu-mă de el hotărîtă. Şi nu mă văd devenind destul de interesată ca să petrec atîtea ore în faţa calculatorului ca să-mi dezvolt îndemînarea şi tehnica necesare. În afară de asta, nu am nici răbdarea necesară ca o zi întreagă să caut o scurgere pe care s-o astup cu parole de securitate.

– N-ai decît să n-o faci. Fă ce-ai făcut şi cu Don. GPC.

– GPC?

– Găseşte pe cineva.

– Cum ar fi? am întrebat sarcastică. Oameni cu o asemenea îndemînare nu cresc în copaci. Dacă sînt serioşi, atunci categoric cîştigă mult mai bine decît mi-aş putea eu permite să-i plătesc. Iar dacă sînt psihopaţi ai programelor şi caută să spargă sisteme de securitate, n-or să se îndrepte numai ca să lucreze pentru mine.

– Cînd vrei să prinzi un hoţ, cel mai bine este să trimiţi un altul pe urmele lui, nu aşa se spune? Nu mi-ai zis tu că cei de la Telecom tocmai i-au dat papucii lui Gizmo?

Aş fi putut să-l sărut pentru ideea pe care mi-o dăduse. Dar cinstit, n-aveam nevoie de o asemenea încurajare.

Capitolul 17

Detectivii particulari ar trebui să aibă acelaşi moto precum cercetaşii *Fii Pregătit.* Dacă aş fi nevoită să pasez un singur secret vreunui detectiv particular aspirant, atunci acesta ar fi. Cu treaba asta în mine, m-am aşezat în salonul meu, cu micul dejun alături şi cu notiţele lui Sarah Blackstone pe genunchi. Trebuia să fiu atentă la motivul crimei, dacă fusese înfăptuită sau nu de vreunul dintre foştii ei colegi. Dacă tot urma să-i prind de reverele halatelor lor de laborator, să-i lipesc de un perete şi să-i ciupesc de cele mai tandre părţi ale anatomiei lor, măcar doream să ştiu ce fel de întrebări să pun.

Înarmată cu informaţiile de bază pe care le luasem de la băiatul-minune de la *St. Mary's,* de această dată am fost în stare să pricep mai multe din ceea ce citeam. Şi ceea ce pricepeam mă făcea să-mi simt părul de pe ceafă zburlindu-se fir cu fir. Am răsfoit iar paginile ca să mă asigur că nu pricepusem ceva greşit. Dar nu, nici urmă de greşeală. Dacă înainte nu găsisem motive destule pentru uciderea lui Sarah Blackstone, acum eram inundată efectiv.

Femeile tind să creadă că numai bărbaţii doctori, care sînt destul de aroganţi, nesimţiţi şi rău-voitori, se

joacă cu viețile pacienților lor. Greşit. Expunerea îndelungată la acest gen de tratament lasă urme adînci şi se impregnează şi în mentalitatea femeilor care merg pe aceeaşi potecă. Oricît de drăguță, amabilă şi discretă păruse doctor Blackstone femeilor care veniseră la ea, era destul să fi zgîriat puțin suprafața şi era şi ea la fel de rea ca şi cei mai răi din profesiunea nobilă pe care o practicase. Femeile care avuseseră încredere în ea, nu fuseseră pacientele ei, ci subiectele pe care făcuse experiențe. Cam ăsta era mesajul care se zăcea văzut extrem de clar din notițele ei.

Nu fusese destul că reuşise să facă adevărate miracole la care femeile nici nu speraseră vreodată. Asemenea atîtor colegi ai săi de-a lungul anilor, îşi dorise şi un alt gen de imortalitate. Şi, din notițele ei, vedeam clar că jucase un fel de ruletă rusească ca să-l atingă. Îşi recoltase propriile ovule de cînd începuse să le trateze şi pe celelalte femei. Scria clar acolo: îşi convinsese o colegă să recolteze ovulele, pretinzînd că voia să le doneze unor femei care nu puteau produce ele însele unele viabile sau fertile. Eu ştiam acum din cercetările întreprinse că, din cauza administrării de medicamente fertilizante care ajutau la producerea a şase ovule fertile deodată, fusese capabilă să-şi recolteze ovulele proprii numai de două sau de trei ori pe an. Deşi nu putuse folosi numai propriile ovule în amestecătură, introdusese cîte unul de-al ei la fiecare experiment pe cuplurile de femei ce-i deveniseră paciente. Lăsase în jur de patru sau cinci embrioni să se dezvolte, dintre care trei îi băgase la loc în uter.

Pentru fiecare femeie pe care reuşise s-o lase gravidă cu succes exista o şansă la patru sau cinci ca bebeluşul să nu fie copilul mamei şi al partenerei sale. Ci numai un amestec genetic primit de la mama sa şi de la Sarah Blackstone. Iar Chris era acum însărcinată.

Era un coşmar şi încă unul dintre acelea pe care nu le puteam împărtăşi cu clientul meu. Şi, dacă nu-i puteam spune celei mai bune prietene ale mele, nu mai aveam cui altcuiva să mă destăinui. Cu siguranță nu lui Richard. După drumul destul de dur pe care îl parcursese relația noastră, ultimul lucru de care mai avea nevoie să audă era faptul că bărbații deveniseră nişte accesorii cu adevărat inutile. Pe mine însă mă necăjeau implicațiile sarcinii lui Chris. Era vorba de pericolele pe termen lung ce pîndeau din groapa cu gene. Judecînd după ceea ce ştiam de la Alexis, o mare parte din mamele lesbiene din Manchester formau un grup social bine închegat, din motive uşor de recunoscut. Copiii se jucau împreună, vizitau casele mamelor, creşteau efectiv împreună. Existau şanse reale ca pînă aceşti copii să devină adulți, două femei care să facă împreună bebeluşi să nu mai fie ceva ilegal şi ascuns. Dar, ce se putea întîmpla dacă două dintre aceste fetițe se îndrăgosteau una de cealaltă şi se decideau că voiau să facă copii, însă erau pe jumătate surori, pentru că amîndouă proveneau din ovulele lui Sarah Blackstone? Fie aflau treaba asta în testele genetice preliminare sau, şi mai rău, urmau să înceapă un ciclu de împerechere ale cărui consecințe aveau să otrăvească viitorul unor copii care nici măcar nu fuseseră imaginați, necum concepuți. Era însă un gînd care avea darul să mă îngrozească. Şi nu mă uimea că era posibilitate aproape palpabilă la orizont. Cînd societatea aranjează unele lucruri în aşa fel încît oamenii îşi pot realiza speranțele numai în afara legii, aceasta automat pierde orice oportunitate de a controla reacția în lanț ce ar putea decurge de aici.

Era de asemenea genul de experiment uşor de descoperit. Oricare dintre cuplurile de femei al cărui copil nu seamănă cu nici una din ele, ci numai cu doctorul care le-a tratat, nu aveau cum să se mai îndoiască de cele

întîmplate. În zilele noastre nu este imposibil să faci teste ADN particulare pentru o sumă de cinci sute de lire, ceea ce înseamnă că nu e nici foarte scump, comparativ cu tratamentul pentru fertilitate, al FIV şi cheltuielile de întreţinere ale unui copil. Cîteva săptămîni biologic, nu e nevoie să fii cine-ştie-ce geniu ca să-ţi dai seama ce şanse mari există ca ovul celălalt să fi provenit de la cealaltă persoană direct interesată în procedură.

Cu cît descopeream mai multe, cu atît gîndul unei spargeri nereuşite era la fel de nepotrivită ca şi un duet între Barry Manilow şi Snoop Doggy Dogg. Mai bine îi dădeam uitării pe colegii ei din Leeds. Şi a doua zi tot acolo aveam să-i găsesc. În clipa asta însă trebuia să verific dacă nu cumva criminalul circula liber pe teritoriul meu.

Lesley Hilton fusese prima mamă experimentală a lui Sarah Blackstone. Dacă mă luam după fişă, însemna că ea şi cu partenera ei trăiau la marginea mlaştinilor Saddleworth, acolo unde pantele domoale de la Oldham erau împănate cu căsuţe de cărămidă roşie şi ajungeau pînă la vilele de piatră stil Yorkshire, clădite de acei victorieni care reuşiseră să se îmbogăţească pe spinarea celor care asudau în fabricile mizere. Era una dintre odraslele cele mai îndepărtate de mine, da, fiica lui Lesley, Coriander, trebuia să aibă în jur de optsprezece luni de acum şi, dacă era fata lui Blackstone, atunci asemănarea ar fi trebuit să fie evidentă. Deci, era un loc la fel de bun ca oricare altul din care să-mi încep cercetările şi, din punctul meu de vedere, chiar mai mult de atît.

Casa era una dintr-un grup de trei construite la picioarele unui cîmp în pantă lină. Orice e preferabil decît să ai o turmă de animale sălbatice la uşa din spate. Culoarea plăcută a casei fusese acoperită de vreun secol de funinginea fabricilor din zonă. Asta mulţumită

aerului curat de la ţară. Am tras de un cordon demodat, care ţinea loc de sonerie, şi am auzit un clinchet disproporţionat de slab.

Femeia care-mi deschise uşa arăta ca o funcţionară socială, în bluza fumurie, pantaloni de bumbac, destul de lăbărţaţi, şi o pereche de sandale comode, dar extrem de urîte. Scundă şi clădită mai pe lat decît pe lung, cu părul blond, tuns scurt în vîrful capului, şi cu o pereche de ochelari pe nas, care păreau să fi aparţinut bunicii, mă măsură din cap pînă-n picioare şi îmi zîmbi întrebătoare.

– Da? am auzit-o.

Încercasem să găsesc o poveste de acoperire destul de verosimilă pe tot drumul pînă la ea. Ceea ce aveam era demn de milă, dar tot trebuia să încerc.

– Mă întreb dacă-mi puteţi acorda cîteva minute? am început. Nu este ceva ce poate fi discutat în pragul uşii şi este cumva legat de doctor Sarah Blackstone.

Acum, ori Lesley Hilton nu auzise niciodată de numele ăsta, ori provenea din familia Redgraves şi o avea ca verişoară pe Vanessa. Mă privi nedumerită, după care se încruntă.

– Sînteţi sigură că aţi nimerit la casa care trebuia?

– Dumneavoastră sînteţi Lesley Hilton, nu?

Ea încuviinţă din cap, lăsîndu-l apoi pe un umăr în poza clasică a unei mame care este atentă la copilul rămas în casă şi care, probabil, făcea bucăţi televizorul, în timp ce noi trăncăneam.

– Cred că dumneavoastră aţi cunoscut-o pe doctor Sharah Balckstone drept Helen Mailtand, am zis mai departe.

De această dată am reuşit să obţin din partea ei o reacţie satisfăcătoare. Obrajii i se împurpurară şi, involuntar, făcu un pas în spate, uşa începînd să se închidă drept în nasul meu.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci, îmi şopti.

– Nu sînt o amenințare la adresa dumneavoastră sau a lui Coriander. Nu vin din partea autorităților, jur, m-am rugat de ea, scoțînd din buzunar o carte de vizită pe care era trecut: „Kate Brannigan, Consultant Confidențial", plus adresa şi numărul de telefon de la birou. Am reuşit cu greu să-i vîr cartonul în palmă. Uitați, este foarte important să stăm de vorbă. Doctor Blackstone sau doctor Maitland, cum preferați s-o numiți, e moartă, a fost ucisă şi eu încerc să...

Uşa se trînti în fața mea, ascunzînd chipul plin de groază al lui Lesley Hilton. Blestemîndu-mă pentru neîndemînarea mea, m-am întors la maşină. Cel puțin n-o ratasem cu cineva care ştia că doctor Sarah Blackstone făcuse ce făcuse sub numele doctorului Helen Maitland. Aş fi putut să pariez şi ultima mea liră pe chestia asta. Şi, dacă nu avusesem habar, asta însemna că mai mult ca sigur n-o omorîse ea.

Am avut ceva mai mult noroc cu Jude Webster, o altă lesbiană cu copil destul de mare acum. Dacă mă luam după fişă, fusese autoare de sloganuri publicitare la o firmă, atunci cînd rămăsese însărcinată. Judecînd după micul calculator al cărui ecran strălucea verzui pe masă, alături de un pachet desfăcut de scutece, încă mai încerca să cîştige ceva parale în felul ăsta. Avea păr castaniu, strălucitor, care, dacă mă luam după chipul brăzdat de linii adînci, era aşa datorită cosmeticalelor şi nu datorită generozității naturii. Şi, deşi mica Leonie era la creşă, nasturii de la bluza ei erau încheiați anapoda, dar am simțit că raportul dintre noi nu avea să fie cu nimic mai bun dacă scoteam în evidență acest aspect.

Noutatea despre moartea lui Sarah Blackstone şi despre adevărata ei identitate m-a ajutat să trec pragul casei. Nici măcar n-am avut nevoie să scot la iveală

vreo carte de vizită. Probabil presupusese că eram o altă mamă lesbiană care venise să aducă veştile triste.

– Îmi pare rău, îmi zise, imediat ce mă văzu instalată confortabil, cu cea mai bună ceaşcă de ceai pe care o băusem de săptămîni întregi. Nu mi-am dat seama care era legătura cu doctor Maitland... adică, doctor Blackstone.

Venise vremea pentru cea mai incredibilă poveste de cînd Maria îi spusese lui Iosif că Iisus este fiul Domnului.

– După cum probabil ştiţi prea bine, am început, Sarah a fost o adevărată pionieră în domeniul ei. Eu reprezint femeile care sînt îngrijorate ca nu cumva moartea ei să însemne neapărat şi finalul muncii pe care a depus-o. Încercăm de fapt să facem un fel de istoric al cazurilor pentru ca doctorii care vor veni după doctoriţa Blackstone să-i poată continua cercetările şi munca. Şi nu vrem să rămînă numai fişele ei. În fond, treaba asta este o parte extrem de importantă din istoria lesbienelor. Experienţele femeii care a deschis calea nu trebuie pierdute.

Jude încuviinţă din cap, plină de simpatie. Cred că îmi căzuse în plasă. Păcat că nu reacţionase deloc, atunci cînd menţionase prima dată numele lui Sarah Blackstone.

– Cîtă dreptate aveţi, îmi zise plină de admiraţie. Atît de multe din realizările şi cercetările femeilor au rămas îngropate numai din cauză că toţi cei care scriu cărţile sînt bărbaţi. Este vital ca să ne cerem istoria. Dar nu cred...

– Ştiu că vă faceţi mari griji din cauza confidenţialităţii, am întrerupt-o. Şi, daţi-mi voie să vă spun că înţeleg pe deplin această grijă. Este evident că nici unul dintre clienţii mei nu doreşte să-şi compromită intimitatea, mai ales în asemenea circumstanţe. Nu ar servi intereselor nimănui să se întîmple aşa ceva. Pot să vă

asigur de pe acum că în materialul finit nu va exista nimic prin care să se poată identifica mamele sau copiii.

Am mai dansat un timp în jurul problemei confidenţialităţii, după care individa a capitulat total. Bunica Brannigan remarca adesea că am o faţă de om cinstit. Spunea că fusese făcută special să-mi ascundă sufletul viclean. Într-o jumătate de oră, Jude mi-a spus tot ce se putea despre consultaţiile la doctor Sarah Blackstone, la care fusese cu partenera ei, Sue. Şi a fost o risipă totală de timp. Primele două minute pe care le-am petrecut în faţa albumului de fotografii mi-au deschis ochii în faţa faptului că bietul copil era imaginea fidelă a lui Sue, pînă-n cele mai mici amănunte, avînd de la unul din părinţi şi semnul din naştere al acestuia, o pată întunecată deasupra ochiului stîng. De această dată Sarah Blackstone greşise.

Pînă după-amiaza tîrziu, mi-am dat seama că legile probabilităţii se situau de partea doctoriţei. Dar, nu aşa se întîmplă întotdeauna? Întrebaţi pe oricine a avut curajul să dea în judecată un chirurg. Cel puţin doi dintre copiii pe care-i văzusem semănau izbitor de mult cu doctorul mort. Am fost uluită cînd am constatat că părinţii nici măcar nu observaseră. Bănuiesc că oamenii se uită la copiii lor şi văd numai ceea ce vor să vadă. Altminteri ar fi şi mai multe divorţuri decît sînt deja.

La cinci fără zece m-am hotărît să mai fac o singură vizită şi să închei ziua. Jan Parrish şi Mary Delaney locuiesc la numai o milă depărtare de mine, într-o casă roşie, semidecomadată, în ceea ce fusese mai demult cartierul consiliului municipal. Cînd conservatorii introduseseră planul cu dreptul de cumpărare a caselor cu chirie atît de bine pus la punct şi cu atîtea reduceri, încît nimeni n-ar fi fost nebun să refuze aşa ceva, zona aceasta se părăginise cu o viteză uluitoare. Acum, să găseşti

vreun rezident care să plătească încă chirie consiliului municipal era la fel de dificil precum găsirea vreunui aliment comestibil în frigiderul lui Richard.

Maşini, garaje şi uşi noi răsăriseră anapoda peste tot, arătînd că acelea erau proprietăţi particulare. Jan şi Mary se numărau printre cei mai limitaţi din punct de vedere financiar; veranda lor era o chestie din cărămidă şi sticlă, şi arată de parcă ar fi fost clădită odată cu casa şi nu adăugată după aceea. Am sunat la uşă şi am aşteptat.

Femeia care o deschise avea o claie de păr roşcat ce semăna cu o pălălaie. Şi se asorta perfect cu smocul fetiţei pe care o ţinea în braţe şi care se zbătea pentru libertatea ei. Am trecut iarăşi prin rutina obişnuită. Atunci cînd i-am spus care era adevărata identitate a doctoriţei, Jan Parish s-a albit toată la faţă.

– Doamne! Doamne Dumnezeule!

Era prima dată cînd obţinusem o reacţie pozitivă cu replica asta. Şi asta încă dinainte să-i spun că Sarah Blackstone e moartă.

– Din păcate, veştile devin încă şi mai rele, i-am zis mai departe, neştiind cum să continui. Mi-e teamă că e moartă. Asasinată, de fapt.

Am avut impresia că avea să scape copilul din braţe. Fetiţa profită de situaţie şi, dîndu-se jos din braţele mamei, o porni cu paşi nesiguri spre mine. Imediat m-am aşezat în faţa ei, cu genunchii strînşi, în poziţia clasică a unui portar de la hockey şi i-am blocat calea de scăpare. Jan o luă iar în braţe, de parcă nici n-ar fi observat ce se întîmplase şi făcu doi paşi în spate.

– Cred c-ar fi mai bine să intri, îmi zise.

Salonul era un adevărat haos. Dacă mă gîndisem vreodată favorabil la maternitate pe durata vreunui film plictisitor, atunci salonul acela m-a vindecat pe viaţă de asemenea dorinţe. Debandada de la Richard părea

aproape grațioasă și bine aranjată. Iar femeia din fața mea era bibliotecară calificată, așa era trecut în fișă. Îngrijorător. Am dat deoparte un maldăr de rufe de pe canapea, ce așteptau să fiu călcate, și m-am așezat cu grijă pe un colț al acesteia, evitînd o pată umedă, ceva la care nu voiam să mă gîndesc prea mult, vreau să spun, la natura ei. Jan puse copilul pe covor și se așeză greoaie pe un scaun de bucătărie acoperit cu un prosop. Eu eram cu totul zăpăcită; nu pricepeam de ce avusese acea reacție exagerată cînd îi spusesem care fusese adevărata identitate a doctoriței. Nu se potrivea cu așteptările mele alături de reacția unei criminale. Și, drept să spun, nu o prea vedeam pe Jan Parrish ca pe o criminală. Nu mi se părea destul de organizată și de calculată. Dar se arătase îngrozită de ceea ce-i spusesem și trebuia neapărat să aflu din ce cauză. Încercînd să cumpăr cît mai mult timp, i-am zis și ei povestea cu istoricul lesbienelor. Ea însă era prea zăpăcită ca să-mi dea vreun fel de atenție.

– Îmi pare rău că a venit ca un șoc, am zis în cele din urmă, încercînd să canalizez conversația pe drumul meu.

– Cum? Oh, da, faptul c-a fost ucisă. Da, este un șoc, dar pe mine m-a zăpăcit cealaltă chestie. Faptul că nu era deloc cine a zis că era. Doamne, ce am făcut?

Exact același lucru mă întrebam și eu. Și nu ziceam nimic, nu din cauză că aș fi fost cumva prea politicoasă, însă preferam să fiu ceva mai precaută.

– Orice ar fi, sînt sigură că n-are legătură cu moartea ei, am zis încet.

Jan mă privi de parcă ar fi văzut un extraterestru.

– Sigur că nu, îmi zise încruntîndu-se nedumerită. Eu vorbeam acum despre faptul că poate i-am spulberat acoperirea cu scrisoarea noastră.

Cunoșteam înțelesul fiecărui cuvînt, numai că fraza

respectivă eşuase să trimită semnale semnificative de la urechi la creier.

– Îmi pare rău, dar...?

Jan Parrish clătină din cap, de parcă tocmai atunci ar fi constatat că tot ceea ce făcuse fusese o prostie atît de mare, că nici măcar un copil de doi ani n-ar fi îndrăznit s-o facă.

– Eram toate paranoice în privința securității, din motive evidente. Doctor Maitland reuşise să ne impresioneze pe toate cu importanța pe care o dădea acestui aspect. Ne-a zis să nu-i scriem niciodată la clinică, din cauză că se putea întîmpla să-i deschidă cineva scrisoarea din greşeală. Ne-a zis că, dacă avem nevoie s-o contactăm din nou, atunci să ne facem programare. Numai că noi eram atît de încîntate de Siobhan. După ce a împlinit un an, ne-am decis amîndouă c-ar fi bine să-i arătăm doctoriței cît de bine a reuşit. Eu sînt bibliotecară şi lucrez acum cu jumătate de normă, aşa că am căutat-o în *Black's*. Cartea cu toți medicii, o ştii? Acolo scria că este consultantă la *St. Hilda's* din Leeds, aşa că i-am trimis o scrisoare cu o fotografie de-a fetiței şi cu noi două, plus o şuviță din părul ei, aşa ca amintire. Şi acum ai venit dumneata să-mi spui că, de fapt, nu era doctor Maitland? Asta înseamnă că ne-am expus toate unui risc teribil! Glasul i se ridică sub formă de vaiet şi o clipă am crezut c-o să înceapă să plîngă.

– Cînd s-a întîmplat treaba asta? am întrebat.

– Cu vreo trei luni în urmă, îmi răspunse, distrasă pe moment de dorința fetiței de a face cunoştință cu rețeaua electrică a casei. Jan sări în picioare şi ridică copilul în brațe, reveni pe locul ei şi o aşeză pe fetiță pe covor, cu spatele spre priză. Arătînd încăpățînarea specifică tuturor copiilor din lume, Siobhan se întoarse imediat şi-o porni în patru labe spre priza din perete. De această dată am reuşit să-i văd ceva mai bine fețişoara.

Părul putea să-l fi moştenit de la Jan Parrish, dar forma feței era a doctoriței care o concepuse în eprubetă. Mă întrebam dacă nu cumva şi Helen Maitland nu observase asemănarea.

– Ei bine, dacă încă nu ai auzit nimic, nu ai primit nimic, cred că sînteți în siguranță, am încercat s-o linişesc. Dar ce anume era în scrisoarea aceea?

Jan se încruntă.

– Nu-mi amintesc exact cuvînt cu cuvînt, dar oricum ceva de genul: „N-o să fim niciodată în stare să-ți mulțumim îndeajuns pentru Siobhan. Ai făcut ca visul nostru de a avea un copil împreună să devină realitate“ Ceva de genul ăsta.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji, i-am zis. Poate însemna orice. Cu siguranță că nu are cum să facă pe careva să ajungea la concluzia că s-a petrecut ceva cu adevărat revoluționar în acest domeniu. Şi nu dădea nici un indiciu clar despre cine anume v-a tratat, nu? Dacă adevărata Helen Maitland n-a ştiut că Sarah Blackstone s-a folosit de numele ei, n-avea cum naiba să ghicească. Iar, dacă totuşi ştia, înseamnă că era părtaşă la secret, nu? Zău că nu cred că ai motive de îngrijorare, am mințit.

Aş fi vrut s-o prind de umeri şi s-o scutur bine pentru tîmpenia ei. Cu un secret care era aşa de amenințător şi pentru ea, cît şi pentru copil, n-ar fi trebuit sub nici o formă să-şi fi asumat un asemenea risc cumplit. Ei, dacă mă luăm după direcția mamei, n-o vedeam pe micuța Siobhan ajungînd la maturiate alături de ea, ci crescînd într-un centru medical special, tratată fiind ca un cobai. Am reuşit să-mi păstrez cumpătul, m-am scuzat şi am plecat.

Nu reuşisem să găsesc încă un suspect serios printre femeile care fuseseră pacientele lui Sarah Blackstone. Speram să fiu încă în stare să spun chestia asta

şi după ce terminam de discutat cu toate. Ţineam prea mult la siguranţa şi fericirea lui Alexis şi a lui Chris ca să-mi doresc să-mi asum responsabilitatea uraganului care s-ar fi declanşat în presă şi în lumea medicală dacă aş fi fost obligată să desconspir acea parte a vieţii lui Sarah Blackstone.

Cîteodată am impresia că Alexis are reale puteri telepatice. Drumul spre casă îl făcusem gîndindu-mă la ea şi cum am oprit maşina am văzut-o stînd în pragul casei mele. Însă mi-a fost de-ajuns o singură privire spre chipul ei ca să-mi dau seama că nu bătuse drumul pînă acolo numai ca să-mi spună cît îmi era de recunoscătoare pentru grija ce i-o purtam. Dacă privirea ar putea ucide, atunci eu aş fi fost spînzurată de mîini în pivniţa vreunui psihopat, rugîndu-mă să vină moartea să mă ia şi să sfîrşesc cu chinurile.

Capitolul 18

Întrebați oamenii ce cred atunci cînd aud de Liverpool şi veți auzi mai întîi cum laudă simțul umorului şi abia după aceea vor discuta despre imaginea violèntă a oraşului. În seara asta, Alexis categoric nu vedea partea amuzantă a lucrurilor. Abia dacă am apucat să cobor din maşină că mi-a şi răsărit în față, cei cîțiva centimetri în plus ai ei părînd deodată mult mai mulți. Părul negru şi sălbatic i se ridicase în jurul capului, făcînd-o să semene cu Meduza într-o zi proastă, iar ochii ei mă fulgerau de sub sprîncenele adunate la rădăcina nasului.

– Explică-mi şi mie ce Doamne-iartă-mă te-ai apucat să faci? strigă la mine.

– Alexis, încetează să mai țipi, i-am zis încet, dar cu fermitate. Ştii foarte bine ce rău mă enervează chestia asta.

– Te enervează? Te enervează? Adică ne pui pe mine şi pe Chris în primejdie şi te aştepți ca mie să-mi pese cumva să nu te enervez? Se apropiase atît de mult de mine, încît îi simțeam fierbințeala respirației drept pe obraz.

– O să discutăm despre treaba asta în casă, am zis.

Şi vreau să spun că vom discuta, nu vom urla. M-am ferit de mîna care se întinsese să mă apuce de un umăr, m-am rotit pe călcîie şi am pornit-o vioaie pe aleea din fața uşii. Acum, fie mă urma potolită, fie renunțam să mai stăm de vorbă.

Alexis era chiar în spatele meu, atunci cînd am deschis uşa şi am pornit-o spre bucătărie. Din fericire, era acum tăcută. Fără să mai întreb, am deschis frigiderul, am scos o sticlă de tărie şi am preparat două băuturi seci. Paharul ei l-am împins pe marginea bufetului, iar ea, după ce s-a uitat la el preț de două secunde, l-a ridicat şi a sorbit cu poftă.

– Acum putem s-o luăm de la capăt? am întrebat.

– Te-am angajat ca să faci o anchetă discretă şi să ne acoperi, nu să stîrneşti un adevărat viespar, îmi zise Alexis, pe un ton normal.

– Părerea mea profesională este că, dacă am stat de vorbă cu alte femei în aceeaşi poziție cu a ta, fără să te expun nici unui pericol, mai ales că nu te-am identificat drept clienta mea față de nimeni, nu înseamnă c-am dat-o în bară în vreun fel, am zis pe un ton formal, încercînd să mai alung ceva din tensiune. Ştiam foarte bine că în spatele izbucnirii ei era de fapt frica, nu furia. În locul ei, probabil că m-aş fi purtat exact la fel, fie că aveam în față cea mai bună prietenă, fie că nu. Şi am avut o poveste de acoperire perfect verosimilă.

– Mda, am auzit grămada aia de bălegar despre istoricul lesbienelor, îmi răspunse Alexis în derîdere, aprinzîndu-şi o țigară. Ştie foarte bine că nu suport să-mi fumeze cineva în bucătărie, dar şi-a dat seama că de data asta avea să scape nevătămată. Nici măcar nu-i de mirare c-ai reuşit să alarmezi mai multă lume decît toți hoții din centrul oraşului luați la un loc. Să ştii că povestea ta n-a ținut deloc, măi fată. Ți-am cerut să te asiguri că nu vom fi expuse din cauza uciderii lui Sarah

Blackstone. Nu m-am aşteptat însă să te apuci să bagi spaima în jumătate din mamele lesbiene din Manchester. Ce naiba credeai că faci?

Era o întrebare bună, şi încă una la care deocamdată nu aveam un răspuns. Şi nici nu era tocmai momentul potrivit ca să-i spun lui Alexis că Sarah Blackstone adăugase la supa primiordială şi ingredientele ei secrete. Nu eram foarte sigură că avea să fie vreodată momentul potrivit pentru asemenea destăinuire, dar cu siguranță îmi dădeam seama cînd nu era locul şi timpul care trebuia.

– Dar ție cine ți-a spus? am încercat să trag de timp.

– Jude Webster m-a sunat. A presupus că, dacă aveai numele şi adresele femeilor implicate, erai curată. Dar s-a gîndit că era mai bine să mă avertizeze, în caz că nu voiam ca draga de Chris să fie supărată în condiția ei. Deci, care-i jocul?

Inspirația m-a ajutat să găsesc un răspuns cît de cît credibil.

– Am vrut să mă asigur că nici una dintre ele nu cunoştea adevărata identitate a lui Sarah Blackstone, am zis. Dacă ştiau, ar fi putut s-o contacteze la ea acasă şi atunci poate exista şi vreo dovadă în acest sens. Vreo scrisoare sau vreo notă în vreo agendă. Trebuia să mă asigur că nu exista nici o fisură în armură, care să conducă poliția pînă la grupul acesta de femei, în cazul în care încep să aibă suspiciuni cu privire la tîlhărie şi se apucă de rutina lor obişnuită de cercetare. Mi-am întins mîinile în față şi am privit-o cu ochi mari şi inocenți.

Alexis mă studia cu îndoială.

– Dar n-o să facă aşa ceva, nu? Am avut grijă să citesc ziarele locale şi n-am văzut nici un semn care să indice că poliția ar crede c-a fost şi altceva decît o spargere nereuşită. Ce te face să crezi că vor cerceta mai departe? Sau ce te face să crezi că n-a fost o spargere?

Am ridicat din umeri.

– Dacă cineva cu care a lucrat a aflat cumva ce anume făcea, atunci omul acela a avut un motiv foarte bun ca să se scape de ea. Un scandal de genul ăsta, asociat cu unitatea FIV de la *St. Hilda's,* ar fi însemnat ca laboratorul şi cabinetele să fie închise imediat. Motivul meu era mai subţire decît Kate Moss, dar, ţinînd cont de ceea ce nu-i puteam spune lui Alexis, trebuia cumva să ţină.

– Hei, ştiu şi eu că e greu în zilele astea să-ţi găseşti o slujbă acceptabilă, dar mie tot nu-mi intră în cap gîndul că ar fi gata cineva să măcelărească un doctor numai ca să nu fie dat afară, protestă ea. Furia i se evaporase, acum că-i anesteziasem temerile, iar simţul umorului îi revenise.

– În fierbinţeala momentului? S-a certat cu careva? Acest cineva a înşfăcat un cuţit?

– Probabil, cedă Alexis. Bine, accept că tot ceea ce ai făcut a fost cu bună intenţie. Numai c-ar fi bine să te opreşti aici, da? Nu mai teroriza femei inocente, clar?

Ăsta-i necazul, atunci cînd prietenii cei mai buni îţi devin clienţi. Pierzi puterea să-i ignori.

Era miezul nopţii şi noi eram aşezaţi cît mai comod în anticamera birourilor agenţiei *Mortensen and Brannigan.* Imediat ce Richard îi susurase vreo două vorbe lui Tony Tambo, cel care conducea clubul *Manassas,* acesta insistase să ne întîlnim undeva unde nimeni din lumea cluburilor de noapte să nu-l poată vedea stînd de vorbă cu femeia care deja pusese prea multe întrebări indiscrete cu privire la un subiect extrem de delicat. Altminteri, nici nu mai putea fi vorba de discuţie. A refuzat o întîlnire într-un restaurant chinezesc, un cazino, o cafenea deschisă toată noaptea, din zona industrială de cealaltă parte a lui Trafford Park şi zona unde se găsesc

garajele de reperații. Casa lui Richard ieşea cu totul din discuție, pentru că era vecină cu a mea. Dar biroul a părut să fie în regulă. Nu am reuşit să văd logica unei asemenea decizii pînă cînd nu m-a luminat Richard.

– Acum că au convertit clădirea de alături într-un cămin studențesc, dacă cineva îl vede cumva pe Tony ieşind de aici, va presupune automat c-a avut o întîlnire fierbinte cu vreo puştoaică, răspunse.

– Şi pun pariu că nu l-ar deranja deloc un asemenea zvon, am zis eu cu acreală.

– Arată-mi un bărbat sărit de treizeci de ani, care ar avea ceva de obiectat dacă oamenii ar face o asemenea presupunere şi eu o să-ți arăt un mare mincinos, îmi răspunse Richard visător.

Aşa că ne-am instalat, cu jaluzelele trase, singura lumină provenind de la veioza din colț şi de la lampa de pe biroul lui Shelly. Tony Tambo se instalase într-un colț al canapelei, reuşind să-şi facă trupul înalt şi musculos să pară mult mai mic decît în realitate. Şi, deşi în birou era destul de rece ca eu să-mi fi păstrat pe mine haina, capul ras, de culoarea nucii de cocos, a lui Tambo strălucea efectiv din cauza sudorii. Avea pe el nişte pantaloni imaculați din in, încălțări negre şi foarte scumpe, un fel de tricou negru de mătase care i se mula peste pectorali şi o haină bej ale cărei cute moi arăta că fusese făcută din nişte materiale naturale scumpe, amestecate cu ceea ce părea să fie caşmir.

Mătasea pentru mine e un mister. Vreme de secole, a fost un material rar şi exotic, purtat numai de cei cu adevărat bogați. Apoi, deodată, aproape peste noapte, cam prin anul 1992, o găseşti peste tot. De la *Marks and Spencer* pînă la cele mai umile tabere, pe unde te întorci dai peste ea. Puştii din casele de stat, ai căror părinți trăiesc din ajutoare sociale, sînt îmbrăcați în cămăşi de mătase. Pe mine mă interesează să ştiu de unde pro-

vine toată această abundență de mătase. S-au apucat oare chinezii să le dea viermilor droguri pentru fertilitate maximă? S-au apucat oare să stocheze materialul încă de la Revolta Boxerilor? Sau există un secret ascuns, întunecat, în spatele acestei abundențe? Şi de ce nimeni nu cunoaşte răspunsul? Într-una din zilele astea, cînd voi fi liberă, mă voi duce glonț la curatorul Muzeului Mătăsii, îl voi prinde de reverele hainei şi-i voi cere un răspuns clar.

Eu stăteam în fotoliul care face unghi drept cu canapeaua al cărei colț îl ocupase Tony, iar Richard se instalase foarte comod pe scaunul lui Shelly şi-şi ridicase picioarele pe birou. Cercul de lumină îi scotea în evidență numai coapsele, restul era cufundat în întuneric. Întregul scenariu părea copiat după un film franțusesc prost, în care copoii mai fac şi pacturi cu criminalii. M-am decis destul de repede să nu apelez la nici un fel de subtilități. Mai bine trecem direct la întrebări.

– Apreciez sincer faptul că ai fost de acord să discuți cu mine, Tony, am început.

– Mda, bine, mormăi el. Deocamdată n-am zis nimic. Pentru că afară tensiunea e cam mare, cred că ți-ai dat seama, nu? Stabilitatea s-a dus naibii, pricepi ce vreau să spun? Nu este tocmai momentul potrivit să-ți arăți scăfîrlia peste parapet, oamenii prea sînt nervoşi şi au mîncărime la degete.

– Orice mi-ai spune, nimeni n-o să ştie c-am aflat de la tine, am încercat.

El mormăi dezgustat:

– Aşa zici acum. Dar dacă vreun bătăuş te pune cu spatele la perete, eu de unde pot să fiu sigur că nu mă vinzi?

– Nu poți să fii sigur. Am făcut un semn spre încăperea pe care o aranjasem în aşa fel încît să ne impresionăm clienții înstăriți. Numai că n-am reuşit o chestie

ca asta lăsînd oamenii să intre în rahat. Şi, oricum, după experienţa mea, dacă vreun musculos de ăsta te-a prins cu spatele la perete, oricum îşi face treaba. Aşa că, chiar n-are rost să-i mai dai şi alţi clienţi mai departe. Oricum, pe tine nu te scuteşte de nici un gram de suferinţă.

Tony mă privi îndelung, din cap şi pînă-n vîrful picioarelor.

– Da' pe tine ce te interesează? întrebă în cele din urmă.

– Lucrez pentru Dan Druff şi *Răpciugoşii Păduchioşi.* Cîteodată este nevoie să dai şi tu ceva ca să primeşti grosul.

– N-au avut deloc noroc, observă Tony.

– Cum adică? Ce au făcut ca să merite un asemenea tratament?

– Nimic. Aşa cum am mai zis, n-au avut baftă. În orice război de genul ăsta, cineva trebuie făcut exemplu pentru ceilalţi. Ca să potolească pe recalcitranţi. Dan şi *Răpciugoşii* au tras paiul cel mai scurt, asta-i tot. Nimic personal. Cel puţin aşa cred eu. N-am auzit ceva care să-mi indice că ar fi o vendetă între ei şi altcineva.

– Şi, atunci cine vrea să-i dea de exemplu pe băieţii ăştia?

Tony scoase din buzunar un pachet de *Camels* şi-şi aprinse o ţigară fără să mai ceară permisiunea. N-am spus nimic, m-am dus numai la mine în birou şi am luat farfurioara de sub planta decorativă, ştiind că nu avea să mai lase apă, şi i-am pus-o lui în faţă în loc de scrumieră. Richard a interpretat gestul meu ca pe un semn de acceptare şi imediat s-a îndreptat în scaun şi s-a apucat să-şi răsucească o ţigară cu iarbă pe biroul lui Shelley. Amărîta avea să găsească fire de tutun peste tot prin hîrtii cînd avea să vină dimineaţa.

– Deci, ce se întîmplă cu afacerea asta cu muzica?

am întreabt, deja plictisită de atîta tărăgăneală. Cine licitează pentru o bucată de acțiune?

– Nu cred că vor şi ei să participe numai la scară mică, îmi răspunse Tony. Eu cred că vor partea leului.

– Mai bine spune-mi cîte ceva despre asta, l-am îndemnat.

– Totul a început cu cîteva luni în urmă. Întîi, un val de postere peste teritoriile noastre. Nimeni nu părea să ştie cine se ascundea în spatele acestei acțiuni. Nu era genul de gangster micuț care dorea să intre în joc. Aşa că vreo doi barosani s-au decis să dea buzna peste formațiile şi cluburile unde ar fi trebuit acestea să apară. Intenționau să descopere cine se ascundea în spatele acțiunii, ca să-i învețe minte pe nou-veniții cine este şeful pe aici.

Tony se opri, privind în gol spre perete.

– Şi ce s-a întîmplat? am întrebat imediat.

– Au încasat-o, îmi răspunse el cu simplitate.

– Dar ce s-a întîmplat?

– Băieții noştri au trimis o trupă de musculoşi la unul dintre cluburile specificate în afişele care ne încălcau teritoriile. Numai că, ajunşi acolo, s-au văzut nas în nas cu nişte puşti cu țevile tăiate. Genul de lucruri cu care nu mai stai la discuții, pentru că nu ține. Aşa că au plecat să se echipeze şi ei. Pînă să se întoarcă, la club aştepta poliția şi întreaga maşină cu băieții veseli a fost săltată, cu tot ce avea înăuntru. Şi nici măcar un singur tip de la uşă n-a fost luat de val. Tony clătină din cap, de parcă n-ar fi priceput cum de se putuse întîmpla aşa ceva.

Eu eram la fel de uimită. Nu-mi aminteam să fi existat precedent cînd ticăloşii din Manchaster să fi apelat la sticleți ca să rezolve o problemă internă. Cel care încerca să le ia bucățica de pîine de la gură era atît de departe de orice reguli, încît amărîți de ei nu mai ştiau la

ce anume să se aştepte.

– Şi după aceea ce s-a întîmplat? am întrebat.

– Au fost o mulţime de oameni nefericiţi. Nu cred că-i nevoie să spun mai mult, nu? Aşa că s-au hotărît să-şi mai încerce norocul. În afara orelor de program, în felul ăsta fiind relativ siguri că echipa de forţoşi de la uşă n-avea să mai fie pe aproape. S-au gîndit că o treabă bine făcută, în aşa fel încît să se aleagă praful şi pulberea de club, avea să-l inveţe minte pe intrus. Abia dacă dărîmaseră uşa, cînd au năvălit din nou copoii cu o echipă încă şi mai mare şi i-au prins pe toţi. Nu le-a venit să creadă. Vreau să spun, noi vorbim acum de oameni care au şi copoi în echipele lor. De unde crezi că fac rost de duri în plus la uşile cluburilor în serile de vineri şi de sîmbătă? Numai că au fost puşi cu toţii cu faţa la zid de o încărcătură completă de sticleţi în uniforme de luptă. Nu se poate să ai parte de o asemenea răsturnare de situaţie cînd totul se zice că merge bine pe plaiul tău.

Tony strivi mucul de ţigară în farfurie şi imediat îşi aprinse o alta.

– Deci, oricine s-ar afla în spatele acestei operaţiuni înseamnă că are şi relaţii sus-puse? Fusese mai degrabă o declaraţie decît o întrebare.

– Ai putea spune şi aşa.

– Tony, cine-i tipul? am întrebat.

O perdea de fum provenită de la ţigara lui Richard a ascunş chipul lui Tony pentru cîteva secunde. Cînd s-a risipit, ochii lui i-au întîlnit pe ai mei. Am putut vedea îngrijorarea, dar şi un soi de calcul dur şi la rece. Am avut senzaţia că eram cîntărită cu cea mai mare grijă. M-am întrebat deodată din ce motive acceptase Tony să stea de vorbă cu mine. Nu era destul faptul că era vechi amic cu Richard. Acum însă îmi dădeam seama care era planul ascuns. Ca şi tovarăşii săi, Tony se simţise

foarte bine şi fusese extrem de mulţumit de felul în care erau aranjate afacerile în oraş. Ca şi o mulţime de alţi oameni, nu-i convenea deloc aşa cum se prezentau acum lucrurile. Încercaseră să rezolve problema în felul lor şi nu ţinuse. Iar acum probabil că Tony se întreba dacă nu găsise o modalitate mult mai uşoară şi mai curată ca să-şi elimine adversarii din teren.

– Cineva a venit să mă vadă cu vreo două săptămîni în urmă, îmi zise deodată. O pereche de oameni cu greutate, ca să fiu mai precis. Cu foarte multă greutate. Mi-au spus că dacă vreau ca *Manassas* să rămînă şi pe mai departe un club căutat, ar fi mai bine dacă i-aş lăsa pe ei să se ocupe de formaţii şi de rest. Le-am zis că eu nu negociez cu mesagerii şi că dacă îşi doreau afacerea mea, atunci şeful trebuia să-şi mişte fundul ca să discute cu mine faţă-n faţă.

Am încuviinţat din cap. Îmi plăcea stilul lui. Fusese un joc de noroc, dar cum el se aflase în teren propriu, nu-l costase prea mult s-o facă pe grozavul.

– Şi?

– Au plecat. Două seri după aceea, tocmai mergeam de la maşină spre uşa casei cînd au sărit pe mine trei indivizi. Mi-au pus un sac în cap şi m-au azvîrlit într-o maşină. O vreme m-au plimbat de colo-colo. Parcă mergeau în cerc, asta a fost impresia mea. După care m-au azvîrlit direct într-un fel de depozit. Şi l-am întîlnit pe şef.

– Cine e, Tony? am întrebat încet. De acum omul nu mai vorbea cu mine, vorbea cu el însuşi.

– Peter Lovell. Detectivul inspector Peter Lovell. De la Brigada de Moravuri. Trebuie să se pensioneze la anul. Aşa că vrea să intre de pe acum în afacere ca să se asigure că-şi va înlocui mita cu un cîştig la fel de frumos cînd n-o mai fi în serviciul Reginei.

Între noi s-a lăsat liniştea pentru cîteva momente prelungi. Apoi eu am rupt-o zicînd:

– Şi cum e tipul ăsta, Lovell?

– N-ai decît să-l întrebi pe ofiţerul de poliţie care se ocupă de relaţiile cu presa şi mai mult ca sigur c-o să-ţi spună că-i un copoi model. A primit şi decoraţii, o mulţime. Barosanii mari nu vor să ştie adevărul, nu crezi? Cîtă vreme dosarele lor arată bine în faţa comitetelor şi consiliilor, totul e bine şi frumos. Dar Lovell ăsta, e un mare ticălos. E mînă-n mînă cu toate echipele serioase care se ocupă de prostituţia din oraş. Oamenii din spatele bordelurilor de lux, şefii filmelor porno, artiştii ăstora, cu toţii îi dau bani grei lui Lovell. Dar el reuşeşte să arate bine faţă de şefi arestînd plevuşca. Fete de stradă, băieţi de închiriat, orice întreprinzători mărunţi care au crezut că pot trăi din firimiturile care cad de la mesele flăcăilor de frunte. De cîte ori Lovell are nevoie de cîte un amărît ca să-l aresteze, nu se opune niciodată nimeni, iar el reuşeşte să arate ce erou este. Dar niciodată nu se atinge de cineva cu adevărat serios. Glasul lui Tony era plin de amărăciune şi dispreţ:

– Cum rămîne cu viaţa lui personală? E căsătorit?

– Divorţat. Fără copii.

– Vreo prietenă, cumva?

Tony clătină din cap.

– Se zvoneşte că-i place să aibă mereu prospătură. Iar stăpînii lui care-l plătesc o ştiu prea bine. Imediat ce pun mîna pe vreo tipă tînără şi frumoasă care vrea să intre în meserie şi a izbutit să scape neviolată i-o şi rezervă ca s-o înceapă. Însă nu trebuie să fie nici prea tînără. Oricum, nu sub paisprezece ani. Nu vrea ca oamenii să creadă că-i vreun pervers. Ultimul cuvînt aproape că-l scuipă, de parcă ar fi fost la fel de neplăcut ca şi persoana lui Lovell.

Eu am inspirat adînc de cîteva ori. Avea să fie o adevărată plăcere să-l isprăvesc pe individul ăsta.

– Cîți oameni știu că el e șeful din spatele invaziei teritoriale?

– Nu prea mulți, răspunse Tony. Nu este o chestie care să fie cunoscută de oricine, ascultă la mine. Poate că unul sau doi dintre jucătorii serioşi de pe scena muzicală, dar nu mai mult de atît. Ăsta-i de altfel şi singurul motiv pentru care nu e război pe străzile noastre. Preferă să tacă, din cauză că Lovell e încă în poliție şi ne poate face mult rău într-un fel sau altul. Dar cineva va trebui totuşi să-l oprească. Pentru că altfel, va curge sînge şi se vor aduna mulțime de dinți de pe podele.

M-am ridicat.

– Va trebui să mă gîndesc la ce mi-ai spus, Tony, a fost tot ce-am reuşit să spun. Dar cu toții ştim ce înseamnă asta.

El îşi mai aprinse o țigară şi-o lăsă să-i atîrne de colțul gurii.

– Mda, murmură, ridicîndu-se de pe canapea şi pornind leneş spre uşă.

– O să țin legătura cu tine, i-am zis.

El se opri imediat şi se întoarse.

– Nici nu se pune problema, îmi răspunse indignat. Vrei să mai stăm de vorbă, discută cu Richard aici de față şi o să aranjăm ceva. Nu vreau să te văd pe nicăieri în apropiere de *Manassas,* mă auzi?

Îl auzisem. El a ieşit pe uşă şi eu m-am mutat la fereastră, stingînd în drum aplica de pe perete. Am dat deoparte jaluzeaua şi am privit la stradă de dedesubt. Un taxi aştepta la semafor, cu motorul duduind din greu. Luminile se schimbară şi taxiul o porni în trombă.

– N-am mai lucrat niciodată pînă acum pentru gangsteri, am remarcat, în timp ce-l priveam pe Tony cum se

furişa din clădire pe stradă.

– Nu poate să fie mare diferenţă. O parte din foştii tăi clienţi erau la fel de răi, numai că purtau costume de afaceri.

– Există însă o deosebire crucială, aş zice, am răspuns. Cu clienţii normali, dacă reuşeşti, eşti plătit. Cu gangsterii, dacă nu ai succes, atunci *tu* eşti cel care plăteşte. Nu sînt sigură dacă-mi pot permite aşa ceva.

Richard mă prinse cu un braţ pe după umeri.

– Atunci ar fi mai bine să n-o dai în bară, Brannigan.

Capitolul 19

Nici măcar eu nu cunosc destui oameni la a căror uşă să bat după ora unu noaptea fiind absolut sigură că n-o să-i trezesc. Dar în legătură cu acea uşă anume nu-mi făceam nici un fel de probleme. Am apăsat pe butonul soneriei şi am aşteptat, sprijinită de canat ca să mă feresc de ploaia rece a nopţii.

După ce Tony dispăruse în lumea veselă a cluburilor de noapte din Manchester, eu mă simţisem prea agitată că să mă duc acasă şi să mă bag în pat. Richard încercase să mă convingă să merg într-un subsol, de undeva, din Whalley Range, unde se servea mîncare chinezească şi ascultai pe pofta inimii jazz, însă nu prea aveam chef de aşa ceva. În afară de asta, ştiam precis cum aş fi putut umple timpul pînă cînd somnul m-ar fi prins în mrejele lui.

Uşa se deschise pe neaşteptate şi, prinsă pe nepregătite, am făcut vreo doi paşi împleticiţi în faţă. Numai că n-am căzut direct în braţele lui Gizmo. Nu ştiu care din noi era mai îngrozit de o asemenea prostie, dar, amîndoi am sărit ca doi adolescenţi practicînd un dans cu totul nou.

– Nu prea crezi în orele de program, nu? îmi zise

Gizmo pe un ton beligerant.

– Nu mai mult decît tine. Ai de gînd să mă laşi să intru sau nu? Afară toarnă cu găleata şi e frig, m-am plîns.

L-am urmat în sus, pe scări, pînă în camera calculatoarelor, unde un ecran strălucea stins afişînd un program în REM şi unde mi-am amintit că, după o asemenea noapte agitată, meritam măcar una de linişte, dacă nu şi mai multe.

– Da, da, cum să nu, am murmurat, scuturîndu-mi apa din păr, după ce verificasem cu atenţie că eram destul de departe de orice aparat.

– Lasă-mi un minuţel, îmi zise Gizmo.

Nu erau decît două scaune de piele la birou şi m-am aşezat în acela care nu părea ocupat de Gizmo, aşteptînd cu răbdare ca el să termine ceea ce se apucase să facă. După zece minute am ajuns să-mi doresc să-mi fi adus un joc. Mi-am dres glasul cu zgomot.

– Termin imediat, îmi zise el. Este foarte important acum.

Au mai trecut cîteva minute în care am urmărit luminile de pe tavan, gîndind că pentru somn era preferabil să încerci să numeri oi. După care Gizmo a apăsat un şir de taste, şi-a împins scaunul departe de masa de lucru şi s-a întors cu faţa spre mine. Era îmbrăcat cu un fel de tricou de corp care văzuse şi zile mai bune, nişte blugi rupţi din cauza uzurii şi nu pentru că aşa era moda şi o cămaşă groasă, şifonată, fără guler. Da, bine că nu-l vedea nici un tip cu bani cum arăta acum.

– Deci ai ceva de lucru pentru mine? mă întrebă.

– Depinde. Ţi-ai găsit vreun alt post?

– Hai, plimbă ursul, bine? Ţi-am mai spus de cîteva ori, Kate, sînt prea bătrîn ca să mai pot poza în copilul-minune. Nimeni nu mai crede în tine dacă eşti destul de mare ca să votezi şi să te razi, poate numai dacă te

cheamă Bill Gates. Nu, nu am găsit nici un alt post încă.

Am inspirat adînc.

– Dar scoți ceva bani și așa, nu? Făcînd diverse treburi pentru cei ca mine?

– Mda, dar nu destul ca să pot susține un hobby ca acesta, îmi zise cu amărăciune, făcînd semn cu mîna spre computerele, softwear-ul și perifericele lor.

– Dar ești destul de bun ca să găsești slăbiciunile unui sistem și să-ți croiești calea în interiorul lui, nu?

El încuviință din cap.

– Știi foarte bine că sînt cel mai bun.

– Ce-ai zice dacă ai lucra la lumina zilei?

Gizmo se încruntă suspicios.

– Și asta ce vrea să însemne?

– Adică să faci totul pe bune. Cel puțin în ore normale de program. Adică, venind să lucrezi pentru mine.

– Am crezut că ai un partener care face treaba asta cu calculatoarele. Toate aiurelile cu sistemele de securitate, nu? mă întrebă indignat. Eu nu sînt un caz disperat care să aibă nevoie de milă. Vreau ori un post cum trebuie sau nimic.

– Partenerul meu se pensionează înainte de vreme din cauza sănătății, i-am răspuns cu acreală.

– Ce naiba s-a întîmplat cu el?

– Psihoză gravă cu halucinații. Crede că s-a îndrăgostit și vrea să se mute în Australia.

Gizmo zîmbi urît.

– Mi se pare un diagnostic bine pus. Și, care-i fișa postului?

– Facem multă muncă de securitate pentru corporații, colaborînd cu inginerii lor de sistem și consultanți ca să le întărim sistemele cît mai bine. Lucrăm de asemenea cu oameni ale căror sisteme au fost sparte, cîrpind găurile și încercînd să aflăm ce anume s-a furat și unde anume s-a dus pachetul de informații. Am lucrat

puţin şi pentru bănci şi companii de asigurări, încercînd să dăm de urma banilor care au fost furaţi prin spargerea sistemului de la Transferuri Electronice de Fonduri. Eu ştiu destule ca să pricep despre ce e vorba şi eventual să fac o cîrpeală, dar nu destule ca să preiau întreaga afacere. Din cauza asta trebuie să-l înlocuiesc cumva pe Bill. Te interesează?

Gizmo se foi puţin pe scaun.

– Cred că da, îmi răspunse. Tu vorbeşti acum de normă întreagă sau de regim de consultanţă?

– O să fiu sinceră cu tine, Giz. În clipa asta nu-mi pot permite să te angajez cu normă întreagă. Asta va fi atunci cînd o să pot să aduc mai mulţi clienţi la noi. Dar, dacă eşti pe atît de bun, pe cît te lauzi, se va duce vestea şi afacerea o ia din loc din nou.

El încuviinţă din cap.

– Şi cînd vrei să încep?

– O dată asupra căreia să cădem amîndoi de acord şi care să nu fie prea departe în viitor?

– Biştarii?

– Cincizeci la sută din afacere? Pe fiecare contract?

– Nu, per total.

Am clătinat din cap.

– Pe contract. Nu sînt atît de bogată, încît să mă apuc de opere de binefacere cu tine. Shelley trebuie să strîngă toate documentele, plus toată administrarea agenţiei care cade în sarcina ei. Timpul ei de lucru se scoate din onorariu. Plus cheltuielile cu telefonul, faxul şi fotocopiatul. Majoritatea contractelor nu sînt foarte bănoase. Dar, cîteodată se întîmplă să dăm şi peste ceva cu adevărat baban. Per contract sau nimic.

– Mă rog, pot să trăiesc cu asta. Per contract să fie. Şase luni de probă ca să vedem cum ne înţelegem?

– Îmi convine. Deşi, mai e un lucru, Giz... Ochii roşii mă priviră deodată cu suspiciune. Mă rog, două lucruri

de fapt, am continuat. Te tunzi şi îţi iei un costum frumos. Am ridicat o mînă ca să opresc valul de proteste care tocmai se apropia. Ştiu că ţi se rupe inima să cheltuieşti banii pe un costum cînd ai prefera să-ţi iei un adaptor nou. Şi mai ştiu că tu crezi că un tuns numărul unu mai mult de o dată pe an este numai pentru fete, dar avem de-a face cu oameni barosani. Dacă vrei, vin şi eu cu tine şi te ajut să cumperi totul fără aşa de multă durere, dar este ceva ce trebuie neapărat făcut.

Gizmo răspunse dispreţuitor.

– Dă-o naibii de treabă, cine crezi că eşti? Am reuşit să evit rahatul ăsta cît am lucrat pentru *Telecom,* aşa că, de ce naiba s-o fac pentru tine?

– Cei de la *Telecom* tocmai te-au dat afară, Giz. Poate că imaginea ta are legătură cu treaba asta sau poate că nu. Cert este că, *Telecom*-ul a fost un rău necesar pentr tine. Să vii să lucrezi pentru mine o să fie distractiv şi o şi ştii. Aşa că, mai bine te-ai tunde şi ţi-ai lua un costum.

Se încruntă ca un băieţel care tocmai primise ordin să se spele şi pe după urechi.

– Mda, mă rog, murmură, tîrşindu-şi picioarele pe podea. Ştii să te tocmeşti bine.

I-am zîmbit dulce.

– Într-o bună zi o să-mi mulţumeşti pentru treaba asta. Să-mi dai de ştire cînd vrei să mergem la cumpărături.

Am coborît singură pe scări, lăsîndu-l pe Gizmo să se holbeze în continuare la ecran. Încă nu ştiam de unde aveau să vină banii necesari ca să cumpăr partea lui Bill. Dar cel puţin începusem să am impresia că era posibil ca agenţia să cîştige destul ca să plătească împrumutul.

Barul cu sandvişuri al lui Rasul şi Lal reprezintă unul dintre cele mai mari secrete ale Manchester-ului. Cui-

bărit sub podul de cale ferată, în partea mai mohorîtă a lui Deansgate, produce cele mai bune gustări din tot oraşul. Patronilor le place să numească sandvişurile după cei mai buni clienţi ai lor şi sînt mîndră să vă spun că există şi un Brannigan Butty pe lista lor – ton cu ceapă verde cu maioneză şi măsline negre, toate băgate între două felii de franzelă franţuzească cu crustă rumenită. Ca să fiu cinstită, este un local de unde oamenii iau gustările pentru acasă sau ca să le mănînce pe stradă sau la birou, dar, în camera din spatele magazinului, o parte dintre cei mai buni clienţi sînt invitaţi să stea şi să se delecteze cu delicatesele oferite. Nu sînt sigură ce criterii folosesc Rasul şi Lal pentru admiterea în camera din spate, dar am descoperit că foloseam acel spaţiu privilegiat cu doctori, avocaţi, directori şi tehnicieni TV. Singurul lucru pe care-l aveam în comun era faptul că ne ascundeam de propriile vieţi exact în răstimpul trebuincios mestecării unei gustări şi sorbirii unei căni cu cafea.

A doua zi dimineaţă, cînd am intrat în camera din spate, Della era deja acolo. Şi-ai alesese deja un sandviş cu ouă şi maioneză. Cum eu nu aveam chef de ceva tradiţional, am optat pentru o *paratha* cu omletă condimentată deasupra. În afară de cei doi fraţi care erau patroni, nu mai era nimeni altcineva. De altfel, la acea oră, rareori era careva pe acolo, motiv pentru care şi alesesem locul acela pentru întîlnirea noastră.

De această dată nu mai voiam să fiu văzută în public alături de Della. Ne-am îmbrăţişat şi sărutat pe deasupra mesei. Della arăta de parcă ar fi reuşit să doarmă mai mult şi mai bine decît mine, pentru că pielea îi strălucea, ochii verzi erau foarte limpezi, iar părul arămiu era bine strîns într-un coc franţuzesc, genul de pieptănătură care la mine nu ar fi rezistat nici măcar cinci minute, asta cînd am avut păr destul pentru aşa ceva. La Della însă nu

exista fir de păr care să nu stea cuminte la locul lui. Nu înțelegeam prea bine de ce, dar Della ajunsese să arate tot mai bine cu fiecare an care trecea. Poate că avea vreo legătură cu pomeții frumoşi de care părea să atîrne întregul corp. Dacă n-ar fi fost prietena mea bună, aş fi putut s-o urăsc cu pasiune.

– Ce a fost cu telefonul ăla misterios de azi-dimineață? mă întrebă, aşezîndu-se cît mai comod în scaun.

– O să înțelegi despre ce e vorba imediat ce-o să auzi ce noutăți am pentru tine.

– Noutăți? mă întrebă entuziasmată.

– Nu tocmai. Am muşcat din sandviş. Eram gata să fac orice ca să amîn momentul în care urma să-i dau veştile rele.

Dîndu-şi seama că aveam nevoie de ceva vreme ca să mă pornesc, Della zise:

– I-am ridicat pe escrocii tăi ieri-dimineață, înainte să fi apucat să facă bine ochi. Am fixat deja o aliniere pentru identificare cu o parte din oamenii a căror nume mi le-ai dat şi cum avem acuma destule dovezi, la fel de bine poate îi convingem să se predea de bunăvoie şi să ciripească totul. Se pare că acelaşi lucru l-au făcut şi în Birmingham şi Plymouth înainte să apară pe meleagurile noastre. Ai făcut treabă bună, Kate.

– Mulțumesc. Să nu uit, că tot vorbim despre ei, mi-a venit ceva în minte la care probabil că tu te-ai şi gîndit.

– Ce anume?

– Mă gîndeam la afacerea în care erau băgați. Telefoane mobile. Mă întreb cît de serioasă este compania pentru care au lucrat. Ținînd cont de cîte modalități există ca să scoți un ban în plus din vînzarea de mobile şi de faptul că tipii noştri nu s-au dat în lături de la nimic, mă întreb dacă n-ar merita să-ți vîri puțin nasul în afacerile făcute de *Sell Phones*.

– Ştii, s-ar putea să nu fie deloc o idee tocmai rea.

Am fost atît de ocupată cu echipa mea săptămîna asta că, drept să-ți spun, gîndul ăsta nu mi-a dat prin cap. Dar arestarea celor doi îmi dă un motiv perfect ca să primesc un mandat de percheziție pentru *Sell Phones*. Mulțumesc pentru pont, rosti Della, părînd jenată din cauză că nu se gîndise chiar ea la ceva atît de limpede şi de clar. Ştiam foarte bine cum se simțea; am fost aşa şi eu de prea multe ori.

– Nici o problemă. Oricum, nu cred c-o să fii prea încîntată după ce-o să-ți spun de ce am vrut să ne întîlnim.

– Haide, dă-i drumul. Nu poate să fie chiar atît de rău. Singura ştire care merită o asemenea expresia ca a ta ar fi faptul că Josh este criminal în serie.

– Ce-ai zice atunci de un detectiv inspector corupt? am întrebat întunecată la față.

Zîmbetul dispăru de pe chipul Dellei.

– Nu trebuie să mai întreb dacă eşti sigură, nu?

– Este posibil ca totuşi cineva să-mi fi întins o cursă, dar nu prea cred. Se potriveşte cu faptele prea bine.

Della îşi întoarse ochii întunecați peste umărul meu, urmărind o umbră în depărtare.

– Îi urăsc cu furie pe polițiştii corupți, îmi zise cu amărăciune. Întotdeauna au cîte o scuză patetică ca să se justifice, deşi nu reuşesc să justifice niciodată tot răul pe care l-au produs. Deci, noi despre cine anume vorbim? Măcar zi-mi că nu-i unul de-al meu.

– De fapt, nu e unul de-al tău, am răspuns, ştiind că era o consolare prea mică. Este detectiv la moravuri, Peter Lovell? Ai auzit vreodată de el?

Însă răspunsul Dellei trebuia să mai aştepte. Patronul intrase în cameră ca să ia din frigider o altă tavă cu şuncă gata tăiată.

– Este totul în regulă? ne întrebă el vesel, prea politicos ca să ne zică altceva din cauza chipurilor noas-

tre întunecate.

– E foarte bine, am răspuns amîndouă o dată.

După ce-a plecat, Della mi-a dat răspunsul:

– Înțeleg ce-ai vrut să spui. N-am avut niciodată nimic de-a face cu el în mod direct, nu l-am întîlnit niciodată în societate, dar am auzit în schimb de numele lui. Se presupune a fi un sticlete foarte bun. O mulțime de arestări la activ, își ține sectorul curat. Deci, care-i povestea?

– Nu sînt sigură care ar fi cuvintele exacte de pe un mandat de arestare, dar se zice c-a avut un comportament amenințător, asalturi, posesie ilegală de arme de foc, conspirație, incitare la violență, obținere de bani prin forță, folosire ilegală a forțelor de poliție... Oh, şi lipire ilegală de afişe.

– Dacă nu te-aş cunoaşte atît de bine, aş zice că vrei cu tot dinadinsul să mă înfurii de dimineață, îmi zise Della cu amărăciune. Îşi privi sandivşul pe jumătate mîncat. Mi-a pierit pofta de mîncare. Tocmai se pregătea să-l arunce la gunoi, însă am oprit-o. Dintr-un motiv necunoscut eu eram moartă de foame în dimineața aceea. Tocmai terminasem porția mea şi am început să înfulec ceea ce mai rămăsese din porția ei. Ignorînd toate regulile de sănătate, Della îşi scoase țigările şi bricheta, şi trase cu poftă dintr-o *Silk Cut.* Acum dă-mi detalii, mă îmboldi.

Lal băgă capul pe uşă.

– Auzi, Del, vrei să deschizi fereastra dacă fumezi?

Eu am rămas cu gura căscată. N-am auzit încă pe cineva care s-o tutuiască aşa pe Della şi să rămînă după aceea în viață. Ea nu numai că ignoră cu desăvîrşire libertatea pe care şi-o luase patronul, dar chiar deschise fereastra ca să iasă fumul. Aşa că, ori Della era şocată, ori între ea şi Lal era ceva de care eu nu avusesem habar.

– Totul a început atunci cînd Richard a venit acasă cu Dan Druff şi *Răpciugăşii Păduchioşi,* m-am pornit. Pînă să termin, biata Della arăta de parcă tocmai avusese o întîlnire de gradul III cu jumătatea de sandviş pe care tocmai o mîncase. Aşa că, în clipa de faţă, Lovell cîştigă, am terminat. Are destui muşchi în slujba lui ca să obţină ceea ce vrea, iar gangsterii nu-l pot bate în mod tradiţional, pentru că, de fiecare dată cînd încearcă să facă o mişcare, trupele lor de şoc ajung după gratii.

– Nu pot să cred că-i atît de prost, îmi zise. Probabil că se va pensiona după treizeci de ani de activitate. Asta înseamnă c-o să aibă o pensie frumoasă şi o să fie şi destul de tînăr ca să facă ceva decent în domeniul securităţii particulare. Iar el idiotul riscă acum totul.

Mi-am luat un *Kit Kat* de pe raftul din spatele meu.

– Ridică mai mult de atît, am zis în timp ce rupeam ambalajul. Îşi riscă viaţa. Oamenii cu care are de-a face nu-şi pot permite să-şi piardă obrazul de tot. Şi dacă modalităţile normale de a preveni pe cineva nu merg cu Lovell, cineva o să pornească la învătoare pentru recompensa oferită de baroşanii de pe străzi.

– Şi atunci va fi război. Nu contează cît de corupt este un sticlete. Dacă e mort, atunci e erou. Şi, atunci cînd pierdem unul de-al nostru, poliţia nu se opreşte pînă cînd cineva nu plăteşte din gros.

– Cred că şi ei îşi dau seama, am rostit încet. Trebuie să ajungă la neagra disperare înainte să dea lovitura. Dar, fiecare săptămînă care trece, în care banii umflă buzunarele lui Lovell în loc să le umfle lor buzunarele, este o săptămînă în care disperarea devine tot mai închisă la culoare. Nu ştiu cît de disperaţi sînt unii, cum e flăcăul lui Guler di Salvo, dar ştiu sigur că o parte din ceilalţi jucători suferă cam tare.

Della scoase o altă ţigară din pachet.

– Deci „marea poliţie“ din Manchester trebuie să-l

oprească pe Lovell din motive umanitare? Asta-i ceea ce ai vrut să-mi spui?

– Ceva de genul ăsta. Dar eu nu vorbesc de Poliție, în întregul ei, eu mă refeream de fapt la detectivul inspector Della Prentice şi o mică echipă aleasă pe sprînceană. Dacă Lovell a fost în poliție atît de multă vreme, trebuie să aibă destui oameni în colțul lui şi nu văd cum ai putea să ştii precis care sînt aceştia. Ai nevoie de oameni din afară, cum ai avut în Brigada Reginoală pentru Crimă.

Della se apucă să facă ceea ce făceau majoritatea fumătorilor care aveau nevoie să cumpere ceva timp: s-a apucat să se joace cu țigara, să învîrtă bricheta într-o mînă, să examineze filtrul cu atenție.

– Şi atunci, ce anume sugerezi? mă întrebă.

– O operațiune sub acoperire?

– Drăguț din partea ta să te oferi ca voluntar.

Am clătinat din cap.

– Nici vorbă. Nu am de gînd să ridic capul deasupra tranşeei, de data asta. Nu uita că eu sînt aia care nu crede în asigurările pentru sănătate, iar lista de aşteptare pentru transplantul de organe-cheie este prea lungă ca să-mi placă.

Della trase un fum, după care rosti:

– Nu mai ai curaj?

– Ticăloasă obraznică, am mîrîit. Curajul meu e la fel de solid ca întotdeauna.

– Serios? mă ironiză ea.

Doamne cît de mult îi urăsc pe cei care au terminat la *Oxbridge*. Învață tonul acela sarcastic încă de la prima lecție şi nu-l mai uită după aceea toată viața. Cei dintre noi care au crescut pe străduțele dosnice umbrite de reclamele strălucitoare, nu reuşesc niciodată să treacă de mîrîitul nemulțumit.

– Mda, serios, am mormăit. Tu eşti poliția, e treaba

ta să-i prinzi pe băieții răi, sau ai uitat?

– Problema este că tu n-ai venit cu nici o dovadă de necontestat, mi-o întoarse Della.

– N-ai decît să pui bazele propriei tale operațiuni sub acoperire. Pe mine lasă-mă în afara chestiunii.

– E foarte greu pentru noi, Kate. Nu avem nici o cale s-o facem sub acoperire. Nu avem nici vreun director de club „domesticit", gata să ne ajute oricînd. Şi, după cum ai zis şi singură, contactele tale n-or să-l întîmpine cu brațele deschise pe ofițerul Dibble. S-ar putea la fel de bine să creadă că e preferabil să se lupte şi pe mai departe cu diavolul pe care-l cunosc deja. Pe cînd tu...

– Te numeşti prietena mea şi în acelaşi timp eşti gata să mă pui să mă înfrunt cu un animal ca Lovell, cu armata lui de muşchi şi acoliți?

Della ridică din umeri.

– Ştii foarte bine c-o să ai la dispoziție toată echipa de acoperire, dacă ai nevoie de ea. În afară de asta, din cîte mi-ai spus, s-a vorbit foarte mult, dar nu s-a trecut la nici o acțiune cu adevărat serioasă. Nimeni n-a fost omorît, nimeni n-a fost serios rănit. Băieții veseli ai domnului Lovell se pare că s-au specializat pe violența împotriva bunurilor particulare. Cînd vine vorba de oameni, se pare că recurge la mijloace remarcabil de legale. Cheamă poliția. Cred c-o să fii în perfectă siguranță.

– Oho, mulțumesc mult, m-am strîmbat.

Della îşi aşeză delicat o mînă pe brațul meu. Mă privea cu cea mai mare seriozitate.

– Nu-ți cer să faci nimic din ceea ce eu n-aş face. Iar echipa de sprijin o s-o aleg chiar eu.

– Şi crezi că asta mă face să mă simt cumva ceva mai bine? Toată lumea ştie că eşti încă şi mai nebună decît mine! am încercat eu o ultimă carte, deşi ştiam deja că fusesem înfrîntă.

– Deci o s-o faci?

– Te sun după ce aranjez treaba, i-am răspuns resemnată. Dar nu mă bucură deloc situaţia asta şi vreau s-o ştii de la bun început.

– N-o să regreţi, îmi zise Della, strîngîndu-mă în braţe.

Della mi-a plătit *Kit Kat*-ul în drum spre ieşire.

M-am gîndit că venise vremea să-mi arăt faţa şi pe la birou, ca nu cumva Bill să-şi închipuie că putea începe o adevărată revoluţie fără mine. Însă, cu puţin noroc, putea fi încă ocupat să-i arate Sheilei deliciile nord-vestului.

Nu ştiu de ce mi-am vîrît în cap că norocul ar fi putut să fie de partea mea. Ieşise din viaţa pe care o duceam de atîta vreme, încît ajunsesem la concluzia că dispăruse, undeva, pe mare. Cînd am intrat, Bill era cocoţat pe marginea biroului lui Shelley, parcurgînd cu ea un dosar. Ţinînd cont că eu nu vorbeam cu Bill, iar Shelly nu vorbea cu mine, mi se părea că în faţă ne stătea un soi de conversaţie foarte modernă.

– Kate, mi-a bubuit vocea groasă a lui Bill în ureche. Îmi pare bine să te mai văd la faţă. Ar fi putut să vîndă asemenea gogoşi altcuiva, nu mie.

– Bună, am salutat eu pe toată lumea. Mi-a venit ceva de la Registratura Terenurilor?

– Dacă ţi-ai verifica tăviţa cu corespondenţă din cînd în cînd, atunci ai şti, nu? mi-a răspuns Shelley acidă. Probabil că nu era tocmai momentul potrivit să-i spun că mă uitasem în ea la ora unu dimineaţa. Asta dacă voiam să o păstrez lîngă mine şi pe mai departe.

– Te-ai mai gîndit măcar puţin la toate implicaţiile viitoarei mele mutări de aici? m-a întrebat Bill nervos.

M-am oprit chiar în pragul uşii de la biroul meu, am ridicat mîinile în sus şi am rostit cu ironie:

– Vai de mine, ştiam eu că trebuia să mă gîndesc la ceva. Ce prostuţă sînt! Am uitat fără să vreau. Mi-am

ridicat privirea spre tavan şi am intrat. Sigur că am stat şi m-am gîndit, am urlat, după ce am închis uşa după mine. Oamenii care pun asemenea întrebări idioate ar trebui să se aştepte la răspunsuri pe măsură.

Scrisoarea de la Registratura Terenurilor era chiar prima din tava cu corespondenţă. Viteza lor din ultima vreme nu încetează să mă minuneze. Ceea ce însă nu pot pricepe este motivul pentru care unui avocat îi trebuie cel puţin două luni ca să treacă o casă pe acte de la un proprietar la altul. Am început să frunzăresc foile cu documentele fotocopiate înainte să citesc scrisoarea care le însoţea. Mi-a confirmat suspiciunea care-mi dăduse tîrcoale cu vehemenţă, atunci cînd o intervievasem pe Helen Maitland.

Aş fi fost mai informată, atunci cînd mă apucasem să discut cu fostele paciente ale lui Sharah Blackstone. Iar Alexis nu spusese absolut nimic de fosta ei iubită.

Capitolul 20

La primul meu interviu cu adevărata doctor Helen Maitland am fost fără destule informații care să mă sprijine. Însă nu aveam de gînd să fac aceeaşi greşeală de două ori. După un prînz tîrziu într-o cafenea din Bradford, care m-a costat mult mai puțin decît dacă aş fi ales un *McDonald's,* am parcat pe o străduță cu case care fuseseră construite spate-n spate şi se întindeau în josul dealului, la marginea centrului oraşului. Cam o jumătate de duzină de flăcăi asiatici şi cîțiva albi jucau cricket pe un teren unde înainte fusese o casă ce se demolase. Atunci cînd am coborît din maşină, au oprit jocul ca să se holbeze cu toții în direcția mea. Cum însă nu eram destul de interesantă ca să le țin multă vreme atenția, au revenit cu pasiune înnoită la jocul lor.

Eu eram preocupată să privesc cu atenție o casă de pe la jumătatea străzii. Părea bine întreținută, fără buruieni prin grădină şi bine zugrăvită. La uşa acestei case nu mai bătusem de cîțiva ani de zile şi nu ştiam ce fel de primire mi se pregătea. Dar, chiar şi aşa, mi se părea un proiect mult mai atrăgător decît să mă apuc să-i iau la întrebări pe colegii lui Sarah Blackstone.

La început, venisem aici în căutarea unei persoane

dispărute. Nu multă vreme după ce am găsit-o, aceasta a fost ucisă, iar prietena ei a devenit primul suspect pe lista poliţiştilor. Cercetările mele au ajutat la spulberarea acestei presupuneri, însă în acest proces, am redeschis o mulţime de răni. N-am mai vorbit cu Maggie Rossiter, prietena, de la proces. Dar era încă trecută pe lista de Crăciun de la agenţie. Nu pentru că m-aş fi aşteptat să ne dea ceva de lucru, ci numai pentru că o plăceam şi nu găsisem o cale mai bună ca i-o spun.

Maggie era asistentă socială şi lucra ca voluntară la o unitate de reabilitare după abuzul de droguri, deşi nu te-ai fi aşteptat la aşa ceva din partea ei, atunci cînd o vedeai prima dată. Putea să fie arţăgoasă, să aibă o limbă ascuţită şi să se înfurie cu uşurinţă. Dar eu văzusem şi cealaltă latură a ei. I-am văzut tandreţea şi tristeţea. Şi nu toată lumea poate ierta altcuiva faptul că l-a văzut vulnerabil. Speram însă ca Maggie să fie genul de om care putea.

Am stat în maşină mai bine de un ceas, ascultînd programul de la Radio Five Live ca să-mi alung plictiseala. Apoi un bătrîn *Ford Escort,* cu aripile din faţă vopsite în roşu, a parcat în faţa casei lui Maggie. Atunci cînd uşa maşinii s-a deschis, o pisică tărcată a sărit de pe zidul grădinii pe alee şi a început să se încurce printre picioarele femeii care tocmai coborîse. Maggie avea părul ceva mai scurt şi cîteva kilograme în plus în jurul mijlocului, altminteri rămăsese aceeaşi pe care o ştiam eu. Se aplecă să salte pisica pe umăr, după care extrase din maşină o servietă şi un braţ de dosare. Am privit-o cum, încărcată, reuşi să intre cu greu în casă şi m-am decis să-i mai las vreo cinci minute.

Una dintre regulile mele este simplă: încearcă mereu să laşi loc de bună ziua cu toţi cei cu care discuţi, ca să poţi discuta cu ei şi a doua oară. Acum aveam să aflu cît de bine aplicasem ceea ce predicasem de atîtea ori

altora. Cînd uşa mi se deschise în faţă, ostilitatea făcu loc atît de rapid curiozităţii amabile de pe chipul lui Maggie, încît m-am întrebat dacă nu cumva mi-am imaginat prima expresie.

– Măi să fie, rosti ea. Asta e tocmai Kate Brannigan, fata detectiv. A cui viaţă mai chinui săptămîna asta?

– Bună, Mggie, am rostit. Nu cred că m-ai crede dacă ţi-aş spune că eram numai în trecere.

– Firesc, mîrîi ea sarcastică. Şi ţi-aş mai spune că, data viitoare cînd o să mai fii în trecere, fă bine şi treci.

– Ştiu că mă învinovăţeşti pe mine de moartea Moirei...

– Iarăşi foarte corect. Vrei să mergem la trei răspunsuri la rînd?

– Dar, dacă n-aş fi adus-o eu înapoi, el ar fi angajat pe altcineva. Probabil cineva cu încă şi mai puţine scrupule.

– Mi-e greu să cred că pe lumea asta pot exista oameni cu şi mai puţine scrupule decît tine.

– Nu asculţi niciodată *Ieri în Parlament?*

Fără să vrea, Maggie nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Dă-mi măcar un singur motiv bun pentru care n-ar trebui să-ţi trîntesc uşa în nas, îmi zise.

– Lesbienele or să aibă de suferit? am încercat.

– Nu prea cred, oftă ea începînd să împingă afurisita aia de uşă.

– Să ştii că nu glumesc deloc, Maggie, am zis disperată. Clienta mea este o lesbiană care va avea de înfruntat ceva cu mult mai rău decît o acuzaţie de crimă, dacă nu reuşesc să dau de capăt cazului ăsta.

Uşa îşi încetă mişcarea. Reuşisem s-o prind, însă nu mă lăsa să o agăţ cu totul.

– Mai rău decît o acuzaţie de omucidere? mă întrebă suspicioasă.

– Poate să-şi piardă copilul. Şi nu pentru vreun motiv convenţional.

Maggie clătină din cap şi deschise larg uşa.

– Ai grijă să fie ceva foarte serios, mă preveni.

Am urmat-o în casă şi m-am îndreptat spre un balansoar care nu fusese acolo cînd fusesem eu ultima dată. În schimb, rafturile cu cărţi şi discuri păreau să fi rămas aceleaşi. Însă, înlocuise marele Klimt cu o copie în alb şi albastru, o secvenţă din *Jazz* a lui Mattise. Asta ajuta camera să pară mai luminoasă şi mai aerisită.

– Ştiu că par o mare neobrăzată să vin aici să-ţi cer ajutorul, dar nu îmi pasă cît trebuie să mă umilesc pentru binele clienţilor mei. Am încercat să fac pe ruşinata.

– Deci nu eşti prea mîndră ca să implori, nu? mă întrebă Maggie sardonică.

– Sper numai să nu mă pui într-o asemenea situaţie. Dar va trebui totuşi să te rog să-mi promiţi un lucru.

– Ce anume? mă întrebă, aşezîndu-se pe braţul canapelei, cu un picior sprijinit pe perne şi cu celălalt bine înfipt în podea.

– Că vei trata spusele mele cu acelaşi gard de discreţie cu care-i tratezi şi pe clienţii tăi.

– Dacă ai aşa de multă nevoie de discreţie maximă, atunci cred că-ţi poţi plăti orele la un psihiatru. Clienţii mei nu au asemenea opţiune. Dar, dacă ăsta-i preţul pe care trebuie să-l dau ca să-ţi ascult povestea, consideră c-am şi plătit. Nimic din ceea ce-mi vei spune nu va ieşi în afara acestor patru pereţi, decît dacă ajung la concluzia că oamenii vor avea de suferit, în caz că păstrez tăcerea. Ţi se pare destul de coret?

– Perfect. Ai cunoscut cumva vreo doctoriţă pe nume Sarah Blackstone?

Felul în care chipul i se întunecă îmi spuse tot ce voisem să ştiu.

– Mai bine mi-ai spune povestea. După aceea vedem

cum rămîne cu întrebările, îmi zise Maggie răguşită.

Venise vremea să rearanjez adevărul sub o formă acceptabilă.

– Clienta mea şi partenera ei au fost pacientele lui Sarah Blackstone. Ea le folosea ca pe un fel de porci de Guinee într-un fel de experiment ca să vadă dacă era posibil să facă un copil din două femei. Şi s-a dovedit a fi posibil. Aşa că, partenera clientei mele este însărcinată în cîteva luni. Atitudinea belicosă a lui Maggie se topise ca un fulg de zăpadă ținut la soare. Se uita la mine cu uimirea unui copil care tocmai i se explicase pe îndelete cum venea cu Crăciunul. După care şi-a amintit.

– Dar Sarah Blackstone tocmai a fost omorîtă, suspină. Dumnezeule.

– Exact. Public, poliția a declarat că a fost omorîtă de un hoț, atunci cînd a dat peste el din întîmplare. Este numai o chestiune de timp înainte ca să apară în presă cuvintele-cheie „drogat" Clienta mea este speriată ca nu cumva poliția să fi descoperit cu ce anume se ocupa, doar că tac mîlc şi-şi continuă cercetările cu discreție.

– Şi de ce anume ai venit aici?

Bună întrebare. De această dată însă avusesem destulă vreme la dispoziție ca să-mi pun bine la punct toate minciunile.

– Încerc să obțin cît mai multe informații despre Sarah Blackstone. Dacă crima reprezintă mai mult decît la prima vedere, trebuie să aflu cine se ascunde în spatele ei. În felul ăsta pot da pe tavă informația poliției, ceea ce ar duce la oprirea oricăror investigații cu privire la activitățile lui Sarah Blackstone.

– Pare plauzibil. Dar tu întotdeauna vii cu cîte o chestie perfect plauzibilă, comentă Maggie. Nu părea să fie copleşită de dorința de a mă ajuta.

– În afară de tine, nu am nici un fel de legături cu lumea lesbienelor de pe aici, am zis. Crede-mă; dacă aş

fi avut o altă cale, nu aş fi lăsat-o să-mi scape. Faptul că sînt aici, în asemenea circumstanţe mă bucură cam la fel de mult pe cît te bucură şi pe tine. Dar am nevoie de ajutor, Maggie. Dacă ceea ce făcea Sarah Blackstone ajunge la urechile publicului, nu se va ridica numai un muget de protest. Va fi o adevărată vînătoare de vrăjitoare. Lumea este încă condusă de bărbaţi, Maggie, şi aceştia nu vor sta cu mîinile în sîn, în timp ce lesbienele îi declară cu totul inutili.

Maggie nu mă privea. Arăta de parcă s-ar fi gîndit la întreaga problemă foarte serios şi nu voia să fie deranjată de pasiunea cu care vorbeam. În cele din urmă mă privi şi-mi zise:

– S-ar putea să te pot ajuta cu unele aspecte ale cercetărilor tale.

– Ai cunoscut-o cumva pe Sarah Blackstone?

Maggi ridică din umeri.

– Nu foarte bine. Ne-am întîlnit la Organizaţia de Ajutoare a Femeilor. Lucrez atît la refugiul din Leeds, cît şi la cel de aici. Sarah conducea înainte clinica neoficială din Leeds. De asemenea, ea era unul dintre doctorii chemaţi ca să depună mărturie şi să confirme faptul că unele femei şi copii fuseseră grav vătămaţi. Eram amîndouă în comitetul de conducere pînă în urmă cu vreo doi ani cînd Sarah şi-a dat demisia. Spunea că nu are nici timpul şi nici energia necesare ca să mai continue.

– Cum era?

O umbră de zîmbet răsări pe buzele lui Maggie.

– Era extrem de obositoare. Era una dintre acele femei pline de vigoare care nu fac lucrurile pe jumătate. Ambiţioasă, deşteaptă, plină de iniţiativă, devotată cauzei noastre. Pentru că, trebuie să recunosc, îşi dăruia mare parte din timp cauzelor în care credea. Pasionată de femeile cu care avea de-a face din punct de vedere profesional. Avea un mare simţ al umorului. Cîteodată,

era un adevărat comic.

– Parcă ar fi Maica Tereza.

Maggie rîse cu amărăciune.

– Sarah Blackstone? Doamne, nici vorbă. Avea destule lipsuri care să-i compenseze virtuțiile. Ca oricare doctor pe care l-am întîlnit, era convinsă că ea le știa pe toate mai bine decît Dumnezeu. Era încăpățînată, arogantă și cîteodată făcea glume cu totul nesărate. Și, atunci cînd i se púnea pata pe ceva, nu ceda pînă cînd nu accepta toată lumea să facă ca ea.

– Ai văzut-o mult în societate?

– Puțin. Invariabil ajungeam amîndouă la aceleași petreceri, dineuri pentru strîngerea de fonduri, cunoști genul de lucruri despre care vorbesc.

– Numai după reputație, slavă Domnului.

– Avea pe cineva atunci cînd a murit? am întrebat. Dacă Maggie intenționa să mă blocheze, acesta era punctul de pornire.

– Nu prea cred. Părea sinceră. Ultima relație pe care a avut-o se terminase cam pe la finele veri trecute. Femeia cu care se vedea, Diana, s-a mutat la Exter, o nouă slujbă, iar relația n-a supraviețuit. Au fost văzute împreună cam vreun an, fără însă să pară prea atașate. Sarah era mereu puțin cam rece, de parcă n-ar fi vrut să lase pe cineva să se apropie prea mult de ea.

– În categoria asta intră cumva și Helen Maitland?

Sprîncenele lui Maggie se ridicară.

– Relația dintre ele se terminase de ani de zile. Cum de ai auzit de Helen și Sarah?

– Sarah s-a folosit de numele lui Helen ca de un pseudonim. Nu eram însă sigură dacă legătura dintre ele o depășise pe cea de colegialitate. Totul era adevărat pînă aici. Nu era cazul să-i spun lui Maggie că suspiciunea mea se confirmase odată cu scrisoarea pe care o primisem de la Registratura Terenurilor. Înainte

ca Helen Maitland să devină singura proprietară a casei, aceasta fusese proprietara comună a celor două femei. Şi nu ştiu cîţi oameni cumpără case cu altcineva în afara unui iubit sau iubită.

Gura lui Maggie se strîmbă.

– Iar eu tocmai ţi-am confirmat suspiciunea, nu?

– Mda, cam aşa, am mărturisit. Cum a mers treaba între ele?

– Păi... Stai să văd... Cred că acum şase sau şapte ani s-au cunoscut. Helen era deja în Leeds cînd a sosit Sarah şi a fost un soi de dragoste la prima vedere. Ţin minte şi acum noaptea în care s-au întîlnit – parcă la un dineu în beneficiul Organizaţiei Lesbienelor. Cineva le-a prezentat şi ele s-au privit de parcă ar fi fost lovite cu leuca. În numai cîteva săptămîni s-au şi mutat împreună, şi, în cele din urmă, au cumpărat o casă. După care s-au despărţit.

– De ce?

Maggie începu să-şi frece rădăcina nasului, de parcă ar fi apucat-o durerea de cap.

– Pe atunci aveam o mulţime de probleme de cap, îmi zise încet. S-a întîmplat cu vreo trei ani în urmă, o perioadă nefavorabilă pentru mine.

Am rămas tăcută, amintindu-mi. Îmi fusese foarte greu să accept moartea Moirei. Pentru Maggie, probabil că fusese un coşmar în plină zi. Am aşteptat cu răbadre să treacă peste momentele acelea neplăcute. Sînt unele lucruri la care pînă şi eu arăt sensibilitate. După alte cîteva momente, încetă cu masatul şi reveni la prezent.

– Nu cred c-am ştiut vreodată toate detaliile, iar acum chiar nu-mi mai amintesc. Dar am sentimentul că era legat cumva de faptul că Helen voia copii şi Sarah nu. Însă ceea ce a fost, s-a dovedit extrem de serios. Din cîte ştiu eu, nu şi-au mai vorbit niciodată după scandal, decît prin avocaţi. O prietenă de-a mea a fost lîngă

Sarah şi mi-a zis după aceea că n-a mai văzut aşa ceva. Parcă trecuseră de la o dragoste totală la o ură neîmpăcată peste noapte.

– Interesant, am rostit, punîndu-mi creierul în mişcare. Primul meu gînd a fost c-a priceput aiurea partea cu copiii. Apoi însă m-am gîndit la ce însemna treaba asta dacă nu greşea.

Înainte să fi apucat să continui pe acelaşi fir, Maggie clătină din cap şi zise:

– Oh, deci asta era? Cauţi o altă lesbiană convenabilă ca s-o înlocuieşti de pe lista suspecţilor pe clienta ta?

– Ştii foarte bine că nu lucrez aşa. Dacă aş face-o, aş fi declarat la poliţie un anume incident petrecut cu vreo trei ani în urmă...

Jena ei devenise evidentă, chiar dacă nu se întinsese pînă acolo, încît să ofere măcar o scuză de circumstanţă.

– Mda, mă rog, oftă ea. Însă Helen nu este genul. Crede-mă, o cunosc. A fost cu cea mai bună prietenă a mea aproape un an de zile, înainte să vină la Leeds. Oricum, Hellen a avut destule belele pe cap în ultimul an, mult mai grave ca să-i mai pese de ce anume punea la cale Sarah.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi cancerul cervical. A fost supusă unei histereotomii complete. S-a întors la lucru numai de vreo trei luni.

Mă simţeam ca un storcător de fructe în care se puseseră două lămîi şi un pumn de nuci.

– Şi de cînd cu Sarah, a mai avut vreo relaţie cu careva? Credeam că oricum ştiam răspunsul, dar nu strica să verific.

– A da, răspunse Maggie. Are o prietenă în York. Flora. Bibliotecară la universitate. O grămadă de păr

negru de parcă ar fi una dintre domnițele victoriene aflate veşnic în pericol.

– Cred c-am întîlnit-o. Dă impresia că se sparge dacă vorbeşti prea tare.

– Aşa ai crede cînd o vezi făcînd-o pe inocenta. Dar, atunci cînd e în plină acțiune, îți dai seama că e la fel de rezistentă ca un taur. Dacă Sf. Gheorghe ar fi salvat-o de vreun balaur, puțin după ce ar fi dus-o acasă, şi-ar fi dat seama c-a cruțat femeia care nu trebuia. Şi, cînd vine vorba de Helen Maitland, Flora nu discută. Treaba asta a fost evidentă chiar dinainte de relație. Flora şi-a pus ochii pe Helen şi nu i-a mai dat pace. O ofensivă plină de farmec, dar necruțătoare. Şi acum, nu mai ai ocazie s-o mai vezi pe Helen şi singură. Flora e mereu pe undeva, pe aproape.

– Şi de cîtă vreme sînt împreună?

Maggie se încruntă, încercînd să-şi amintească.

– De ceva vreme. Încă dinainte ca Hellen să fi fost diagnosticată. Mai mult, cred că dacă n-ar fi fost cancerul şi dacă n-ar fi avut nevoie de suport emoțional, Helen ar fi părăsit-o pe Flora cu mult timp în urmă. Se întîmplă deseori în astfel de relații – e una care venerează şi cealaltă care este doar îndrăgostită. Ei bine, aici nu Helen este cea care venerează. Dar categoric nu se mai gîndeşte la Sarah, dacă la asta te ducea mintea. Relația lor fusese moartă şi îngropată cu mult înainte să fie şi Sarah omorîtă, adăugă cu fermitate.

Înainte să pot deschide iarăşi gura, uşa se deschise şi în casă intră o fată de vreo douăzeci de ani, înaltă şi solidă, înbrăcată cu uniforma celor de la ambulanță.

– Bună, scumpo, îi zise lui Maggie, străbătînd camera din trei paşi şi sărutînd-o pe vîrful capului. Apoi se întoarse şi spre mine cu un zîmbet plăcut pe chip. Bună. Nu cred că ne-am cunoscut.

– Ea e Amanda. Cea care arde fiecare felicitare de

Crăciun pe care o trimiți, îmi zise Maggie cu acreală.

Fața femeii se întunecă deodată.

– Tu ești Kate Brannigan? mă întrebă.

– Eu.

– Doamne, oftă supărată. Dar știu că ai ceva tupeu să te arăți pe aici. Cum de îndrăznești să mai dai ochii cu noi? Nu crezi c-ai făcut destule? Făcu un pas involuntar în direcția mea.

Eu m-am ridicat în picioare.

– Cred că-i mai bine să plec, am zis.

– Nu te înșeli, îmi răspunse tipa.

– E-n regulă, Mand, interveni Maggie, întinzînd o mînă și atingîndu-și partenera pe șold. Te cunduc pînă la mașină, Kate.

Amanda rămase în prag, privindu-ne cum străbăteam aleea.

– Amanda crede că tu ești cea care mi-ai frînt inima, mărturisi Maggie, în timp ce meregeam spre mașina mea. Și eu am crezut la fel o vreme. Mi-a trebuit aproape un an ca să-mi dau seama c-o idealizasem pe Moira. A fost o femeie minunată, dar nicidecum creatura fabuloasă pe care o construisem în mintea mea. Dacă sînt brutal de sinceră, trebuie să recunosc că relația noastră nici n-ar mai fi ținut mult. Erau prea multe lucruri care ne separau. Dar Amanda... Cu ea, chiar am sentimentul că avem un viitor împreună. Așa că, în rarele ocazii în care mă gîndesc la tine, o fac ca la persoana care m-a scăpat de închisoare și astfel a făcut posibilă întîlnirea cu Amanda.

Am ajuns la mașină. Am întins mîna și ea mi-a strîns-o.

– Mulțumesc, am rostit.

– Asta înseamnă că acum sîntem chit.

Am privit-o întorcîndu-se spre casă. A urcat în fugă treptele din fața ușii și a căzut într-un soi de îmbrățișare

care, cu douăzeci de ani în urmă, ar fi dus la arestarea ei fără discuții. Speram să fiu pe lista ei de oameni pe care nu-i ura şi după ce aveam să termin cazul ăsta.

Am străbătut aleea largă şi m-am oprit lîngă un templu egiptean, aşezîndu-mă pe băncuța construită între labele sfinxului. Într-o parte puteam vedea un templu roman, cu tot cu îngeri, cît să împodobească o frizerie.

Nu trebuia să fiu înapoi la Manchester pînă la ora opt şi aveam nevoie de ceva linişte ca să pot pune cap la cap toate informațiile pe care le adunasem despre viața şi moartea lui Sarah Blackstone. M-am convins cu destulă uşurință că nu aveam destulă vreme să mă reped pînă la Leed şi să iau la întrebări echipa de la laboratorul de FIV.

După spusele lui Alexis, spărgătorul peste care dăduse Sarah nu furase de fapt nimic. Singurul lucru care lipsea de la scena crimei era arma, despre care se credea că era un cuțit de bucătărie. Am descoperit că-mi era greu să văd logica în treaba asta. Chiar dacă hoțul fusese prins exact cînd de-abia intrase, trebuia să existe ceva dovezi ale furtului, ceva obiecte de valoare adunate într-un loc. Celălalt lucru care mă nedumerea profund era cuțitul. Dacă arma crimei provenea din bucătărie, reacția normală a ucigaşului ar fi fost s-o lase să cadă din mînă sau chiar s-o fi lăsat-o înfiptă în rană. Asta pentru că un hoț prins în flagrant ar fi fost şocat. Un hoț adevărat n-ar fi trebuit să ia cuțitul cu el, ca nu cumva să lase ceva dovezi. Pînă şi un drogat şi-ar fi dat seama că plecarea cu cuțitul ar fi însemnat un risc al naibii de mare. Este greu să faci pierdut nişte cuțite de bună calitate, pentru că au darul de a apărea la suprafață exact cînd te aştepți mai puțin.

Deci, dacă nu aveam aici un hoț adevărat, atunci cine făptuise crima? Mi-am ridicat gulerul şi m-am cui-

bărit mai bine între labele sfinxului. Sarah Blackstone era un risc permanent pentru viitorul colegilor ei, nimeni nu poate să nege aşa ceva. Dar, cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît cred că este mai imposibil să fi fost ucisă pentru o miză destul de slabă. Chiar dacă secretul ei ar fi descoperit, mai mult ca sigur nimeni altcineva nu fusese implicat. Deci, probabil că aş rata dacă m-aş baza prea mult pe ipoteza colegilor speriaţi.

În mintea mea nu este nici un dubiu că o parte dintre copilaşii veniţi pe lume ca un experiment datorează doctorului mult mai mult de existenţa lor din punct de vedere genetic decît din punct de vedere al tehnicii ei. Ovulele ei intraseră şi ele în combinaţie şi văzusem cu ochii mei ce le făcuse pacientelor sale. Deşi sînt genul de femeie care mai degrabă aş creşte cîini decît copii, îmi închipui cît de devastator trebuie să fie să descoperi că bebeluşul tău în loc să aibă în echipament jumătate din genele tale, le are pe acelea ale unei egomaniace. Îmi imaginez cum ar reacţiona Alexis dacă copilul din pîntecul lui Chris ar fi rezultatul unei asemenea manevre mîrşave. Mai bine că Sarah Blackstone a murit. Deci, există un grup de femei care, dacă au reuşit să adune doi cu doi şi să descopere adevărata identitate a lui Sarah Blackstone, aveau un motiv excelent pentru a o omorî, fără păreri de rău.

Şi, desigur, mai era şi Helen Maitland.

Capitolul 21

Partea cea mai grea a fost să-l fac pe Tony Tambo să intre în joc. El nu voia să meargă mai departe decît o scurtă informare în urechea mea. Tony şi prietenii lui mă compătimeau sincer că voiam să mă pun cu inspectorul Lovell şi cu acoliţii lui, dar trăseseră linia înainte să trebuiască chiar ei să-şi asume prea multe riscuri. Ştiusem că n-avea rost să-l sun şi să-i cer să coopereze la o acţiune sub acoperire. Aşa că mi-am zis că am nevoie de un punct de presiune. Din acest motiv am făcut un drum pînă la un anume espresso bar italienesc înainte să plec spre Bradford.

În fiecare dimineaţă, între unsprezece şi douăsprezece, Guler di Salvo stă în separeul din fund al localului *Carpacio,* care se află chiar după colţ de clădirea tribunalului. Lui Guler îi place să creadă că este naşul Manchester-ului. Însă în realitate, bătrînul are mai multe legături cu media decît cu mafia. Deşi s-a născut în Tripe Colony, Miles Platting, Guler se dă mafiot afectînd un accent italian de neînţeles. Are şi afaceri legale, dar venitul gros vine din activităţile întreprinse în afară legii. Nimic de mare amploare pentru Guler: taxare pentru protecţie, produse contrafăcute; licitaţii în bătaie de joc şi

ceva furt de maşini, iată ce-l ajuta pe Guler să poarte bijuterii *Cartier* originale şi haine semnate de Marina Rinaldi. Şi, categoric, nu se atinsese niciodată de droguri.

Povestea spune că Guler şi-a căpătat porecla din metoda cu care-şi convingea rivalii în ale taxării pentru protecţie să-şi găsească altceva de făcut. De regulă le punea peste cap un guler special care semăna de fapt cu o zgardă, le ataşa şi o lesă şi apoi îşi lăsa oamenii să-i plimbe ca pe cîini prin depozitul său. Aceeaşi poveste spune că aveau loc chiar întreceri serioase cu pariuri pentru spectatori.

În ultimii ani, odată cu ridicarea lorzilor drogurilor, stilul lui Guler şi afacerile lui au pălit ca nesemnificative comparativ cu ale băieţilor cu parfumuri. Dar numele lui încă mai provoacă fiori celor care trăiesc la marginea legalităţii în oraşul nostru. Ţinînd cont că Joey, moştenitorul averii, era implicat cu afişele şi afacerile cu muzică, Guler părea persoana cea mai potrivită cu care să stau de vorbă. Nu ne întîlnisem niciodată şi nu ne eram datori cu nici un fel de favoruri; dar zău că nu vedeam absolut nici un motiv pentru care Guler nu ar fi vrut să mă asculte.

Am intrat plină de încredere în bar şi m-am oprit lîngă separeul bătrînului.

– Aş vrea să vă cumpăr o cafea, domnule Di Salvo, am zis. Lui îi plăcea ca totuşi cei din jurul lui să se poarte ca într-un film vechi cu gangsteri. Pe mine mă făcea să mă simt ca o idioată, dar era un sentiment obişnuit în meseria mea.

Capul lui mare era ca o ruină a unuia dintre acele busturi romane pe care le poţi vedea prin muzee; chiar pînă şi nasul era spart. Ochii întunecaţi şi lichizi ca ai unui cocker cu conjunctivită mă priviră de sus în jos.

– Este plăcerea mea, signorina Brannigan, îmi zise, dînd uşor din cap. Gorila de lîngă el ieşi din separeu şi

se mută la o masă alăturată.

Eu am profitat de locul eliberat şi m-am aşezat.

– Viața e bună cu tine?

El ridică din umeri de parcă ar fi fost la probe cu Scorsese.

– În afară de Fisc şi de cheltuielile tot mai mari cu curentul electric nu am de ce a mă plînge.

– Familia e bine?

– *Cosi, cosa.*

Două *espresso duble* apărură pe masă, cîte unul în fața fiecăruia. Nu conta că eu de fapt dorisem un *capuccino* şi o bucățică de *panettone*. Alimentată cu atîta cofeină, o să zbor pînă la Bradford.

– Chestiunea pe care vreau să o discut cu dumneavoastră îl priveşte mai ales pe Joey, am zis, întinzîndu-mă după borcanul de zahăr ca să înrăutățesc şi mai mult lucrurile.

Cu capul aplecat într-o parte, bătrînul dădu la iveală o bucată de piele ca de găină, numai pliuri, între guşă şi gulerul de mătase al cămăşii.

– Continuă, mă îndemnă el încet.

Joey era nepotul bătrînului şi odorul său. Tatăl lui, Marco, murise într-o întrecere cu maşini de mare viteză cu vreo duzină de ani în urmă. Acum Joey avea douăzeci de ani, încerca şi permanent eşua, să trăiască după cum se aştepta bătrînul. Problema cu Joey era că, din punct de vedere temperamental, o moştenise pe mama sa, o irlanedeză blîndă care nu-şi revenise niciodată din şocul descoperirii că soțul ei era un gangster şi nu un respectabil vînzător de maşini la mîna a doua cum crezuse ea. Joey nu avea nimic din duritatea familiei Di Salvo. Niciodată nu avea să fie un ticălos, dar trebuia ca, mai întîi, bunicul său să se afla la doi metri sub pămînt ca el să-şi afle adevărata vocație în viață. Pînă atunci, Guler trebuia să-i suporte pe oamenii ca mine

care veneau cu tot felul de veşti proaste.

– Afacerile cu afişele suferă. Nu-ţi voi insulta inteligenţa schimbînd în linii mari problema. Sînt sigură că ştii totul despre detectivul inspector Lovell. Probabil că mai ştii şi că metodele convenţionale dau mereu greş din cauza legăturii cu forţele de ordine. Problemele lui Joey se întîmplă să coincidă cu cele ale clientului meu, iar eu mă ofer să vin cu o soluţie care să rezolve problema tuturor. M-am oprit din vorbă şi am luat o gură din lichidul letal din cana din faţa mea. Îmi simţeam gura sulfuroasă şi neagră, precum gropiţele din iad.

– Foarte frumos, răspunse el, cu o mînă plină de pete de ficat scoţînd din buzunar un trabuc gros.

– Am însă nevoie de ajutorul tău ca să meargă treaba, am continuat, în timp ce el tăia vîrful trabucului. Am nevoie de cooperarea lui Tony Tambo şi nu am destulă putere de convingere ca să-l fac să meargă pe mîna mea.

– Şi sper... puf, că în schimbul... puf, scoaterii lui Joey din încurcătură... puf, o să-l conving eu pe Tony să coopereze?

– Exact, domnule di Salvo.

– Dar de ce-l vrei tocmai pe Tambo?

– Inspectorul Lovell a avut mare grijă să meargă pe ascuns. Nu mulţi oameni au habar cine se ascunde încercărilor de preluare a terenurilor de afaceri. Dar Tony deja a avut o întîlnire faţă-n faţă cu el şi nu cred că omul are ceva de pierdut dacă vine la întîlnire. Tony nu trebuie decît să aranjeze întîlnirea. Eu fac restul. Pe butuc e numai capul meu, al nimănui altcuiva.

Guler încuviinţă din cap. Închise şi ochii pe moment. Dar asta nu însemna că nu abuza de spaţiul meu aerian cu trabucul lui puturos. Îşi deschise apoi ochii ca să se holbeze la mine.

– S-a făcut, îmi zise. Dacă nu auzi cumva altfel,

întîlnirea va avea loc la clubul lui Tambo la ora opt şi jumătate, în seara asta. Bine?

– Bine. Nu am vrut să întreb cum avea să rezolve totul atît de repede. Ca să fiu sinceră nu voiam să ştiu nimic despre metodele lui.

M-am ridicat şi tocmai eram pe cale să-i mulțumesc, cînd el m-a întrebat amenințător:

– Nu ți-a plăcut cafeaua?

Deja mă săturasem să mă mai joc.

– Arată ca uleiul vechi de maşină şi are un gust şi mai rău, am zis.

La început am crezut c-o să-şi muşte vîrful trabucului. Apoi zîmbi, de parcă ar fi fost un piton care găsea şoarecele, care dansa, prea amuzant ca să-l mănînce. Cert este că, înainte să plec, am plătit pentru amîndouă cafele. Nu sînt chiar atît de tare.

Ora opt şi Della Prenice tocmai terminase treaba la cel mai decoltat sutien cu microfon pe care-l purtasem vreodată. Ne aflam într-o cameră de convorbiri dintr-o secție de pe Bootle Street, iar Della se asigura că transmițătorul fusese ancorat bine de infrastructura decolteului meu. Dacă şi Lovell dădea atîta atenție sînilor ca majoritatea copoilor de la moravuri, nu voiam să se vadă ceva ce n-ar fi trebuit. Sfîrcurile erau una, iar microfoanele cu totul altceva.

– Gata, rosti Della. N-o să găsească microfonul decît dacă lucrurile ies cu totul de sub control. Se dădu puțin înapoi şi-mi aruncă o privire critică. Eu îmi pusesem o rochie scurtă *Lycra* de culoarea argintului, ciorapi negri şi cizme negre din piele fină, cu talpă moale, pe care le foloseam de obicei atunci cînd voiam să dau o mică spargere. Deasupra rochiei îmi trăsesem o haină de blugi cu mînecile sfîşiate ca să-mi arăt tatuajele de pe bicepşi, pictate migălos cu creioane dermatografe. Mă

fardasem ca o tipă care tocmai revenise de la o cură de dezintoxicare, iar părul îmi era un fel de coif strălucitor din cauza gelului. De foarte mult bun-gust, comentă Della.

– Uite cine vorbeşte, am şoptit eu.

Della era îmbrăcată cu o cămaşă albă, cu gulerul ridicat şi descheiată pînă aproape de buric. Şi mai avea şi o fustiţă ceva mai lată decît centura unui halterofil. Avea picioarele goale şi băgate comod în pantofi fără tocuri. Din punctul ei de vedere era simplu, faptul că spăla vasele în spatele barului, nimeni nu avea să-i acorde mare atenţie după ce-i va privi bustul. Cu părul lăsat liber şi cu destul fard ca să-i schimbe forma gurii şi a ochilor. Lovel nu avea nicicînd să recunoască o colegă de la poliţie care poate că-i fusese arătată de vreo două ori într-o cantină aglomerată.

– Ai reuşit să auzi ceva despre Lovell, din bîrfe? am întrebat.

Ea se stîmbă nemulţumită.

– Nu foarte multe. N-am vrut să-i ajungă cumva la urechi că mă interesează. Am auzit că nevastă-sa a divorţat din cauză că-şi folosea cam des pumnii, dar nu-i nimic excepţional. Ceea ce am descoperit a fost faptul că omul nostru s-a lăudat c-a petrecut vreo două săptămîni într-o vilă din Lanzarote. O proprietate frumoasă pe dealuri, piscină, grădină în terase, jumătate de duzină de dormitoare. După ce am mai făcut ceva cercetări şi am apelat la nişte favoruri, am scos în evidenţă faptul că acea companie, care este proprietara vilei cu pricina, este în fapt proprietatea lui Lovell. Şi cum proprietatea aceea valorează pe puţin un sfert de milion, ridică cîteva întrebări serioase legate de finanţele inspectorului Lovell.

– Bravo ţie, Della! am zis.

– Stai că nu-i tot, îmi răspunse ea, în timp ce ne

îndreptam spre maşină. O fostă colegă de şcoală de-a mea este măritată cu un tip care este directorul vilei de acolo, aşa că am sunat-o. Soţul ei îl cunoaşte pe Lovell. Îmbrăcat de *Versace,* maşină de la *Ferarrari,* co-proprietar la un restaurant, un bar şi două discoteci la *Puerto del Carmen,* adăugă cu un glas plin de furie.

– În mod evident nu e stilul de viaţă pe care l-ar putea susţine cineva dintr-o pensie de poliţist.

– Absolut. Şi cred c-a venit vremea să-l oprească naibii cineva. Hai să mergem şi să-i punem capăt.

Planul era destul de simplu. Della urma să fie în club, urmărind ceea ce se întîmpla. Trei dintre cei mai de încredere locotenenţi ai ei aveau să fie la cîţiva metri de barul principal, unde urma să aibă loc întîlnirea – doi la toaleta doamnelor şi al treilea ascuns pe după aparatele D.J.-ului. Alţi patru ofiţeri aleşi pe sprînceană aveau să fie în afara clubului, ascultînd transmisia de la microfonul meu ascuns. Cînd vor avea destule pe bandă ca să-l pună la uscat pe Lovell, urmau să intre şi să-l lase fără libertate. O cacealma clasică.

Ţinînd cont de faptul că Tony avusese la dispoziţie numai opt ore ca să pună totul la punct, reuşise să vină cu o poveste credibilă pentru mine. Aşa, în viziunea lui, eram fata de la clape, dintr-o formaţie nouă numai de fete. Cu trupa fusesem prin Germania şi apoi făcuse turul Europei, tur care avusese atît de mult succes, încît deja ni se oferise un contract cu o mică companie de înregistrări din Hamburg. Dar cum noi eram fete hotărîte şi voiam mai mult de atît, revenisem în Anglia ca să asaltăm scena muzicală şi să obţinem contract cu o mare casă de discuri. Pentru că deja ne făcusem un oarecare nume, nu voiam să o luăm la întîmplare. Voiam să fim promovate şi voiam reclamă cît mai bună. Voiam ca treaba să meargă repede şi să se ocupe de noi cel mai bun. Şi-i spusesem lui Tony Tambo că nu discutam

decît cu cel mai „tare", pentru că nu aveam de gînd să irosim nici timp şi nici bani. Acum nu-mi mai rămăsese să sper decît că Lovell avea să spună destule ca să avem dovezi suficiente să-l punem după gratii sau urma să fiu datoare cu atîtea favoruri, încît singura soluție ce-mi mai rămînea era mutatul în alt oraş.

Gîndindu-mă la favoruri, mi-am amintit de escrocii cu monumentele funerare.

– Ai făcut vreun raid pe la *Sell Phones?* am întrebat.

Della încuviință din cap.

– Am trimis acolo o echipă azi-dimineață. Magazinul era curat, dar unul dintre băieții mei isteți a observat o trapă ascunsă, care ducea la subsol. Şi, ce să vezi, acolo era o cameră de telefoane.

– O cameră de telefoane?

Della se arătă surprinsă.

– Vrei să zici că, în fine, am găsit o escrocherie de care tu n-ai auzit încă?

– Încearcă-mă.

– Bine. Există pe lumea asta o mică cutie electronică pe care o poți cumpăra şi care îți permite să tragi cu urechea la conversațiile purtate pe telefoanele mobile. Şi îți indică numărul telefonului mobil şi numărul de cod electronic. Cu aceste informații, poți reprograma chip-ul de silicon dintr-un telefon furat şi să-l transformi într-un fel de clonă a celuilalt. Apoi poți folosi telefonul ăsta ca să vorbeşti oriunde în lume cîteva ore bune de convorbiri, dar, dacă te apuci să suni în alte țări, cîteodată compania te taie după nici o oră. Aşa că, dacă te apuci să colonezi telefoane, amenajezi şi o cameră pe care o închiriezi, să zicem, cu douăzeci de lire pe oră de persoană şi, atunci cînd un telefon este tăiat de companie, cel care a închiriat camera trece mai departe la următorul telefon de pe masă. Iar cel care închiriază camera are parte de telefoane extrem de ieftine şi nedetectabile.

Şi escrocul nu are nimic de riscat, pentru că toate convorbirile se fac pe numele altora.

– Şi ai găsit aşa ceva şi la *Sell Phones?*

– Da.

– Deci sînt sau nu bună de pus la rană?

– Mai bine să vedem cum merge treaba în seara asta.

La opt şi zece, ne-am strecurat în club pe intrarea de siguranță din spate, aşa cum aranjasem înainte cu Tony. Ne aştepta deja, trăgînd nervos dintr-un *Marlboro.*

– Prietenii voştri au şi sosit, ne informă, cu stînjeneală şi ostilitate evidente.

– Unde ne facem treaba? l-am întrebat.

Tony arătă spre o masă circulară din capătul îndepărtat, cu o banchetă care o înconjura pe trei sferturi.

– Aia-i masa mea, toată lumea ştie asta. Oriunde în altă parte, şi-o să fie încă şi mai suspicios decît e deja.

L-am urmat de-a lungul încăperii, în timp ce Della se îndrepta spre bar şi spre teancul de pahare murdare pregătite special pentru ea. Cum luminile erau aprinse, clubul pierduse orice pretenție de strălucire sau modernism. În lumina aspră, covorul de pe jos îşi arăta din plin petele şi murdăria, mobila ieftină şi ciobită, culorile de-a dreptul groteşti. Era ca şi cum ai fi văzut o „prima donna" în lumina aspră şi puternică din cabina ei, înainte să-şi fi aplicat machiajul de scenă. Aerul mirosea a sudoare stătută, tutun, băutura şi o vagă aromă florală, care înrăutăţeşte şi mai mult putoarea generală.

Tony îmi făcu semn să mă aşez înaintea lui, pe banchetă. Eu însă am clătinat din cap. Nici nu se punea problema să fiu făcut sandviş între el şi Lovell. Nu era imposibil deloc să devin victima unei trădări, iar dacă Tony Tambo se hotărîse să-şi încerce norocul alături de cel a cărui stea se ridicase tot mai mult şi nu să continue alături de cometa noastră ce se scufunda din ce în ce

mai rău sub orizont, eu una nu aveam de gînd să-i ușurez cumva situația.

– Mai întîi tu, i-am zis.

El se încruntă și murmură ceva, dar făcu așa cum îi spusesem, lăsîndu-se să alunece pe bancheta pe care alunecaseră de-a lungul anilor nenumărate funduri. Eu m-am așezat chiar pe marginea banchetei pentru cazul în care, dacă aș fi fost încolțită, să îngreunez cît mai situația, pînă la sosirea ajutoarelor. Tony trase lîngă el scrumiera grea.

– Sper că știi ce faci, îmi zise cu amărăciune.

– Așa sper și eu. Sîntem în rahat pînă peste cap.

– Urăsc din suflet femeile cu gură mare, care se poartă de parcă ar avea coaie, deși n-au altceva decît tupeu, zise mai departe cu aceeași amărăciune, strivind ceea ce mai rămăsese din țigară cu genul de venin rezervat de regulă foștilor iubiți sau fostelor iubite.

– Crezi că mie-mi place să stau la masă cu gangsterii? Dă-o naibii, Tony. Oricum, totul o să se termine destul de repede.

El mîrîi nemulțumit.

– Așa zici tu. Eu cred că totul o să mai dureze ceva. Se apleacă puțin în față și strigă spre Della: Hei, tu! Della își ridică privirea de la paharul pe care-l ștergea. Fă și tu ceva folositor și fă-te-ncoa cu un *Southern Comfort* mare și cu o limonadă alături.

Privirea Dellei l-ar fi găurit și pe Priapus, dar Tony era prea încordat ca să-i mai pese.

– Tu vrei ca de obicei, Kate? mă întrebă Della. Eu doar am dat din cap.

Ușa de la celălalt capăt al clubului se deschise cu putere, avînd acel avînt datorat unei lovituri bine țintite de picior. Toți trei am sărit speriați. În prag stătea un bărbat înalt, îmbrăcat în genul de trening care păstra bine căldura, genul de echipament cu care soseau pe

Wimbledon şi aşii tenisului. Era flancat de doi flăcăi care ar fi putut să fie fundaşi într-o echipă de fotbal american, fără să mai fie nevoie să-şi pună pe ei şi apărătorile de corp. Umerii le erau atît de lați, încît, dacă ar fi venit la mine, ar fi trebuit să intre precum crabii pe uşă. Păreau să fi fost construiți, nu născuți precum ceilalți oameni, cu tot cu costumele pe ei, de parcă ar fi fost făcuți din Lego.

Trioul începu să străbată încăperea cu paşi măsurați, eu avînd astfel răgazul necesar să-l studiez puțin pe Lovell. Avea un cap îngust, cu trăsături regulate, ca un idiol de matineu, imagine sugerată şi de părul des, castaniu, pieptănat peste cap, precum Peter Firth. Însă impresia de frumusețe masculină se spulbera cînd îl vedeai mai de aproape. Ochii îi earu ca două pietre de granit, la fel de gri şi de reci ca şi Marea Nordului în ianuarie.

– *Segue,* rosti cu dispreț, cu un glas care semăna cu pietrişul muncit de roțile nemiloase a unei camionete cu năbădăi. Ce draci de nume mai e şi ăsta?

– Este în italiană, am zis. Înseamnă că „urmează“ Ceea ce înseamnă că formația mea va fi o lovitură măreață, nu?

– Depinde. Deci tu eşti Cory?

– Exact. Tony zicea că tu eşti omul care poate să pună o formație pe hartă.

Lovell se strecură pe banchetă în fața mea.

– Un coniac, Tony, mîrîi. Ce ai tu mai bun pe aici, flăcăule.

– Un *Henessey* mare, fată! zbieră iar Tony. Ce naiba tot moşmondeşti pe acolo?

Eu nici măcar nu m-am uitat la Della.

– Deci, ce puteți face pentru noi, domnule...

– Compania mea se numeşte *Big Promo.* Poți să-mi spui fie domnule Big, fie domnule Promo, în funcție de cît de prietenoasă vrei să fii, îmi răspunse fără pic de ironie.

Eu am început să mă port de parcă nu fusesem absolut deloc impresionată.

– Întrebarea rămîne valabilă. Ne descurcăm foarte bine în Europa, dar aici sînt afacerile serioase. Vrem să fim observate şi nu vrem să pierdem vremea cu chestia asta. Şi nu vrem să ne cicălească careva care habar nu are ce trebuie făcut, care nu se joacă alături de băieţii mari.

Ceva foarte aproape de zîmbet îi crăpă faţa.

– Atitudine, nu? Ei bine, Cory, atitudinea şi obrăznicia nu sînt rele în felul lor. Apoi se apleacă peste masă şi zîmbetul îi muri mai repede decît o muscă storcită de parbriz la peste suta de kilometri la oră. Însă aici nu e locul potrivit pentru aşa ceva. Eu nu am obiceiul să fac afaceri în direct cu oamenii. Îmi iroseşte timpul preţios pe care l-aş putea folosi făcînd bani. Aşa că cer din partea celor pentru care mă deplasez personal să-mi acorde respectul cuvenit.

– Nici o problemă din partea mea, i-am zis repede. Deci putem să încetăm să-ţi mai irosim vremea? Ce poţi face pentru noi ca să fii cel cu care să vrem cu adevărat să facem afaceri?

– De ce nu aveţi nici un manager? mă întrebă deodată.

– N-am găsit pe nimeni în care să avem destulă încredere. Fie că mă crezi sau nu, sînt contabil calificat. Pot să-mi dau seama care-i deosebirea dintre o afacere bună şi una proastă.

– În cazul ăsta n-o să avem nici un fel de probleme. Eu sînt singurul din oraş care ofer cea mai bună afacere. Ăsta e teritoriul meu. În schimbul a patruzeci la sută din cîştigurile voastre, incluzînd orice contract pe care o să-l semnaţi cu vreo casă de discuri, pentru că eu vă pot plasa în locurile-cheie. Mă asigur că toate biletele la concertele voastre se vînd, vă acopăr publicitatea din

toate punctele de vedére şi pot tapeta întregul oraş cu ţîţele voastre. Lovell se lăsă la loc pe spate, atunci cînd Della veni la masă cu o tavă pe care se găseau băuturile noastre. Plină de sensibilitate, îl servi mai întîi pe Lovell, pe mine şi apoi pe Tony. Imediat ce se îndepărtă puţin, Lovell nu pierdu ocazia să comenteze: De cînd te-ai apucat să angajezi pensionare?

– Nu face decît să spele paharele şi să pună ordine în bar. De altfel, pleacă înainte să-mi vină clienţii. E prietena unei mătuşi, mai zise Tony.

– Am auzit şi eu din bîrfe că în ultima vreme au fost o mulţime de necazuri. Postere acoperite, formaţii care şi-au văzut contractele de la cluburi distruse, genul ăsta de porcării. Ce-o să oprească genul ăsta de nenorocire să nu se abată şi asupra noastră? am întrebat.

Lovell prinse între degete bolul cu coniac.

– Să semnezi cu mine, asta. Vacă cretină, cine crezi c-a iscat hărmălaia? Ţi-am zis, ăsta-i oraşul meu. Oricine gîndeşte altfel, n-are decît să suporte consecinţele. Rămîi lîngă mine, şi nu ţi se întîmplă nimic rău. Întreabă-l şi pe Tony. Plăteşte taxele ca un om cu minte. N-ai avut niciodată probleme, nu-i aşa, Tony?

– Nu, răspunse Tony fără nici o expresie pe faţă, luînd o ţigară şi aprinzînd-o. Nici o problemă.

– Bine, atunci hai să lămurim treaba. Spui că dacă-ţi dăm patruzeci la sută din ceea ce cîştigăm, o să ai tu grijă de noi. Dar, dacă alegem pe altcineva ale cărui preţuri sînt mai aproape de realitate, vom ajunge să regretăm. Asta încerci să-mi zici?

Lovell ridică paharul şi-i termină conţinutul dintr-o singură înghiţitură.

– Şaizeci la sută din ceva este mult mai bine decît sută la sută din nimic. Sînt multe lucruri care pot merge rău pentru o formaţie care încearcă să-şi facă un nume în oraşul ăsta. Afişe care nu mai ajung să fie lipite pe

pereți. Bilete care în mod misterios nu se vînd. Scandaluri la cele cîteva cluburi prăpădite cu care reuşesc să semneze un contract. Camionete pline cu echipament care iau foc deodată.

– Vrei să zici că asta s-ar putea să ni se întîmple dacă nu semnăm cu tine?

Lovell aşeză bolul pe masă cu o grijă infinită.

– Nu s-ar putea. *Se va întîmpla.* Tu ai fost cea care a cerut întîlnirea asta, îmi reaminti, împungînd cu un deget aerul din fața pieptului meu. Ai nevoie de ceea ce pot face pentru tine. Altminteri, la fel de bine ai putea să-ți iei formația şi să te cari înapoi în Germania.

Eu m-am retras din fața degetului lui. Mă puteam relaxa. Lovell tocmai se legase singur la zid.

– Bine, bine, am zis. Nu văd nici un motiv pentru care n-am putea face afaceri. Verificam şi eu.

Lovell se ridică în picioare.

– Ei bine, ai făcut verficarea şi ştii cum stai. Şi să nu cumva să îndrăzneşti s-o faci pe isteața cu mine, curvă, ai auzit? O să-i spun formației tale de curviştine unde şi cînd o să cînte, şi nu faceți nici un fel de învoieli pînă nu vă consultați mai întîi cu mine. Băgă mîna în buzunar şi aruncă după aceea pe masă un telefon celular de dimensiuni reduse. Să-l ții la tine. Numărul meu este programat la numărul unu. Este singurul număr pe care-l apelezi, mă auzi? Dacă primesc vreo factură care să spună altfel, te fac să plăteşti telefonul de-o să-ți iasă pe nas. Poți cumpăra o unitate de încărcare de oriunde se vînd telefoane. O să-ți dau de ştire cînd o să aibă loc primul vostru spectacol.

Orice ar fi vrut să spună mai departe se pierdu. Uşa clubului se deschise iarăşi în forță şi doi bărbați dădură năvală înăuntru, urlînd:

– Poliția. Nimeni nu mişcă.

Uşa de la toaleta doamnelor se deschise şi alți doi

năvăliră în încăpere, pornind voiniceşte spre cele două gorile. Al cincelea copoi se ivi pe după aparatura D.J.-ului, în timp ce Della se îndrepta spre Lovell. Toată lumea ţipa cînd era vorba de poliţie şi că nu trebuia să mişte nimeni în front.

Faţa lui Lovell se înroşi puternic de la gît în sus, de parcă ar fi fost un pahar care se umple cu lichid colorat.

– Curvă nenorocită! urlă Lovell. S-o ştergem naibii de aici.

Dar, înainte de a putea pleca pe undeva, sergentul Dellei, un fost rugbyst din Yorkshire, îşi judecă greşit saltul de pe platforma DJ-ului şi căzu exact peste el. Văzîndu-şi şeful la pămînt şi ei în minoritate, cele două gorile deciseră că jocul acela se terminase. Lovell era ca şi mort. Dar asta nu însemna că şi ei trebuiau să se scufunde odată cu el. Într-o mişcare perfect sincronizată, două mîini drepte se ridicară spre buzunarele interioare ale hainelor şi scoaseră de colo două pistoale semi-automate.

Deodată în club se lăsă o linişte mormîntală.

Capitolul 22

Nu numai gîndul că vei fi spînzurat în următoarele zece minute te ajută să te concentrezi de minune. Să priveşti ochi în ochi o ţeavă de pistol are exact acelaşi efect. Pentru un minut îndelungat, nimeni nu s-a mişcat şi n-a scos un sunet. Apoi unul dintre păcălicii cu muşchi făcu un gest spre Della.

– Tu, scîrbă. Vino aici.

La început, nu s-a clintit. Ştiam ce anume gîndea. Cu cît eram mai împrăştiaţi, cu atît eram ţinte mai greu de atins.

– Am spus să vii aici! urlă pistolarul, coborînd ţeava şi trăgînd un foc în podea. O aşchie de lemn sări din podeaua de dans şi zbură la cîţiva centimetri de picioarele Dellei. Mişcă-te naibii odată! urlă el iar.

N-o să pricep niciodată de ce băieţii cu arme par mai speriaţi decît cei care n-au. Încet, cu precauţie, Della se apropie de el. Imediat ce-i ajunse în apropiere, individul o trase de păr, cu spatele lipit de pieptul lui, îngropînd efectiv ţeava pistolului în gîtul ei. Atunci mi-am dat seama că tipii era pe bune ceea ce păreau să fie. Gîtul este opţiunea profesioniştilor. Mult mai bine decît să ţii pistolul la tîmpla cuiva. Ţeava se îngroapă efectiv în

carnea gîtului, nu alunecă pe osul tîmplei acoperit de piele transpirată. Pistoalele puse la tîmplă sînt treburi de amatori, semnul cuiva care a văzut mai multe filme decît a comis crime. Omul care o ţinea pe Della se întoarse în aşa fel, încît cu tovarăşul lui stăteau aproape spate-n spate.

– Nimeni să nu care cumva să îndrăznească să mişte! ţipă şi celălalt.

– Trage-l pe amărîtul ăsta de pe mine! ţipă Lovell.

– Am spus să nu mişte nimeni, chestie valabilă şi pentru tine.

– Tu lucrezi naibii pentru mine, cretinule, scrîşni Lovell, chipul împurpurîndu-i-se de furie.

– Consideră că tocmai ne-am dat demisia, bine? urlă pistolarul, aţintind arma spre el şi spre poliţistul care zăcea încă întins asupra fostului inspector. Bine, acum hai să mergem.

Făcu un pas în spate şi prietenul său făcu un pas înainte. Încetul cu încetul se deplasau spre ieşirea de urgenţă, în caz de incendiu. Ţinînd cont că numai doi sticleţi dăduseră năvală spre uşă, am bănuit că alţi doi se postaseră mai mult ca sigur la ieşirea din spate. Speram doar ca nici unul dintre ei să nu fie genul de erou din filme. Pistolarii aproape că ajunseseră la ieşire cînd, deodată, Tony Tambo erupse în acţiune. Nu ştiu dacă voia s-o facă pe cavalerul în armură strălucitoare sau fusese împoldit de furie văzîndu-şi clubul asaltat în felul ăsta, dar a sărit în picioare pe banchetă, a făcut doi paşi pe masă şi s-a aruncat în direcţia gorilelor. Cel care stătea cu faţa spre noi nici n-a clipit, a scuipat numai pe ţeava pistolului două gloanţe. Primul l-a nimerit pe Tony în coapsă, piciorul explodîndu-i imediat în fragmente de os, carne şi sînge peste tot în jur. Cel de-al doilea l-a nimerit în abdomen, chiar în vreme ce cădea, ieşindu-i prin spate. Ţipătul lui a fost ca un coşmar pe care oricine

speră să nu-l aibă niciodată în viață. Iar gemetele care au urmat, n-au fost nici ele mai prejos.

– V-am avertizat, ce naiba! urlă pistolarul, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Hai să ieşim naibii de aici, adăugă, adresîndu-se companionului său.

Gorila care o ținea pe Della lovi cu piciorul uşa de după bar, deschizînd-o cu zgomot. Puteam de acum să văd colțul scărilor de la subsol care apoi dădeau în stradă. Atunci se puse iarăşi pe urlat.

– Coborîți imediat aici sau curva dă ortu' popii, mă auziți? Se dădu cîțiva paşi în spate, trăgînd-o şi pe Della după el. Cum nu se întîmpla nimic, făcu un pas pe lîngă ea, fără să-i dea drumul la păr, se posta în pragul uşii şi trase un foc de armă, care se pare că a ricoşat într-un perete. O trase apoi iar pe Della aproape. Fă-i să vină aici, mîrîi.

– Coborîți aici în linişte şi cu calm! le strigă Della. E un ordin.

Acum că Tony încetase să geamă, am auzit clar paşii grei ce veneau pe trepte. Doi bărbați se strecurară pe uşă, în club. Urmară gestul făcut de tipul cu armă şi, ştergînd pereții, ajunseră să stea aproape paralel de Lovell şi de sergentul Dellei.

– Nimeni să nu vină după noi, clar? Sau, curva moare! mai urlă individul, fugind spre uşă, urmat îndeaproape de cealaltă gorilă.

În vreme ce ei dispăreau, Lovell făcu un efort supraomenesc care-l luă pe nepregătite pe sergent. Deodată se pregătea şi el s-o taie spre libertate. Eu am sărit pe masă şi m-am aruncat într-un plonjon superb, cu piciorul gata pregătit, lucru care m-ar fi exclus automat din orice club de box thailandez din țară. L-am lovit pe Lovell într-o parte şi, atunci cînd ne-am prăbuşit amîndoi pe podea, am auzit zgomotul satisfăcător al cîtorva coaste care tocmai se rupseseră şi un geamăt inconfundabil.

M-am rostogolit mai departe şi l-am lăsat pe sergent să se ocupe de el. Eu am luat-o la fugă spre ieşirea în caz de incendii, avîndu-l alături pe unul dintre ceilalţi poliţişti. Ceilalţi deja ieşiseră pe uşa principală şi o tuliseră pe stradă, încercînd cu disperare să-i prindă pe cei doi pistolari. Am ajuns la uşă cam în acelaşi timp în care pistolarul cu Della tocmai dădea să iasă în stradă. Cu un mîrîit cu care nu s-ar fi ruşinat nici King Kong, cel care încerca s-o controleze o ridică cu greutate în sus şi apoi o aruncă pe scări în jos.

Nici un fel de antrenamente nu te pregătesc pentru acest gen de experienţă. Della prinse să se rostogolească pe scări făcută ghem, acoperindu-şi şi căutînd să-şi ferească capul cu braţele. Copoiul şi cu mine am făcut un pas în faţă, într-o încercare prostească de a-i opri căderea. Nici că am putut să facem ceva mai rău de atît. Atunci cînd ne-a lovit, un picior i s-a întins şi s-a pocnit de perete şi imediat am auzit zgomotul făcut de osul rupt. După care, toţi trei n-am mai fost decît un fel de încurcătură de membre fluturînde. Cînd am ajuns jos, am descoperit că faţa ei era la numai cîţiva centimetri de a mea.

– Ce rahat, suspină ea, înainte să leşine.

Eu am reuşit cu greutate să-mi scot mîna de sub ea, deşi durerea care ajungea pînă la nivelul umărului era cumplită. Şi cînd am văzut mîneca de la haină mustind de sînge, am leşinat şi eu. Pînă să ajungem noi la Camera de Urgenţă de la spital, pentru cei de acolo fusese o noapte calmă şi liniştită. Tony Tambo era pe lista celor într-o situaţie critică, i se pompa sînge cu nemiluita şi atîrna de viaţă prin simpla putere de voinţă, dacă mă luam după spusele asistentei care-mi oblojea încheietura mîinii pe care mi-o luxasem uşor în căzătura de pe scări. Sîngele de pe mînecă fusese al lui Tony. Aterizasem în el atunci cînd mă eliberasem de domnul Lovell.

Domnul „Big Promo“ era arestat şi avea patru coaste rupte şi un plămîn perforat, iar eu aproape că mă aşteptam ca vreunul dintre zeloşii Dellei să mă acuze de atac la persoană. Della se găsea la sala de gips, unde i se fixa glezna ruptă. Sticletele pe care aterizasem amîndouă nu fusese internat şi avea să fie ţinut sub strictă supraveghere, pentru că suferea de o contuzie dublă la cap, doi ochi înnegriţi şi un dinte din faţă lipsă. În zona holului nu te mai puteai apropia de maşina de cafea din cauza copoilor în uniforme, care roiau ca muştele pe lîngă un rahat.

Cînd asistenta termină cu bandajatul, m-am dus direct în sala de gips, mergînd încet şi căutînd să nu scutur prea rău nici o parte a trupului care şi aşa protesta vehement. Abia descuiasem cele două uşi duble cînd am auzit un puternic accent de Liverpool. Glasul plin de veselie al lui Alexis era cam la fel de binevenit ca şi insecticidul pentru gîndacii de bucătărie prinşi descoperiţi. Capul Dellei zvîcni în direcţia glasului, cu acea expresie a unui boxer ameţit de pumni şi care nu mai vrea să mai ia încă unul pe nepregătite, astfel că am strigat în cor:

– Pleacă!

– Vai de mine, dar ce frumos vă întîmpinaţi voi prietenii. Imediat ce la biroul de ştiri a ajuns vestea c-a fost ceva hărmălaie în care au fost implicate detectivul Prentice şi un detectiv particular pe nume Brannigan, le-am şi spus să mă lase pe mine să vin, pentru că vă cunosc şi aveţi şi voi nevoie să vedeţi un chip prietenos în apropiere, ne zise Alexis, supărată.

– Dacă ai bătut drumul pînă aici ca ziaristă, mai bine ai pleca de pe acum Alexis, i-am zis obosind. Dacă aş zice că n-a fost tocmai cea mai grozavă seară din cîte am petrecut pînă acum, ar însemna să emit cea mai gogonată minciună din carieră. Lucrurile au mers atît

de rău în ultima oră, încît aş da orice să pot pocni pe careva. Ştiu, probabil că ne găsim în cel mai potrivit loc din lume ca să-mi exersez lovitura de dreapta, dar zău că n-aş vrea să ți se întîmple tocmai ție.

– Eu tare aş avea chef să arestez pe careva, interveni şi Della pe un ton extenuat, după cum era şi normal. Aşa că, după cum a spus şi Kate, Alexis-ziarista n-are decît să dispară. Alexis-prietena e binevenită să rămînă, mai ales dacă are şi ceva pe roți cu care să ne ducă pe la casele noastre după acest mic fiasco.

– Îmi pare rău, i-am zis.

Della clătină din cap.

– De fapt, n-a fost vina ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că individul umblă după el cu gorile înarmate pînă-n dinți. Ar fi trebuit să-l las pe Lovell să plece de acolo nestingherit şi să-l ridic noaptea, cînd l-aş fi găsit singur. N-am judecat bine întreaga situație.

Treaba asta ar fi trebuit să mă facă pe mine să mă simt ceva mai bine. Numai că eu mă simțeam de zece ori mai rău. Della fusese pe punctul de a fi promovată superintendent şi o operațiune de acest gen, devenită fiasco, nu avea s-o ajute cu nimic. Adăugat la treaba asta şi statutul de paria pentru orice sticlete care-l bagă pe un altul la răcoare, şi se pare că ideea mea strălucită avea să amîne promovarea Dellei la paştele cailor.

– Cred c-ar fi mai bine dacă ai veni să stai la mine, am oferit ceea ce urma să se tranforme într-o scuză kilometrică. N-o să poți să te descurci cu scările de la tine cel puțin cîteva zile de acum încolo.

Ea încuviință din cap.

– Ai dreptate. Dar n-o să se supere Richard?

– Numai dacă încerci să-l arestezi pentru posesiune.

Della izbuti să-mi zîmbească obosită.

– Cred c-o să reuşesc să mă abțin de data asta.

– Şi atunci, ce s-a întîmplat de fapt? întrebă Alexis,

incapabilă să se rețină la nesfîrşit.

– Luptă cu pistoale într-un club din Manchester, i-am zis eu. Ofițer de poliție ținut ostatic. Un bărbat care ajută poliția în cercetări, doi pistolari care sînt căutați. Proprietar de club serios rănit, doi ofițeri de poliție cu răni superficiale. Şi un detectiv particular care nici n-a fost acolo.

Alexis zîmbi urît.

– Nu pot să te sufăr, atunci cînd îmi spui numai jumătate de poveste.

Tîrziu, mult mai tîrziu, cînd Della dormea dusă în patul meu şi Richard în al lui, eu m-am retras în salonul întunecat, cu un pahar mare de *Smirnoff* şi cu un suc de grapefruit proaspăt stors, ca să contemplu luna ca o seceră ce se ivise pe cer. Tony Tambo nu reuşise să reziste; unul dintre colegii Dellei sunase la nici zece minute după ce ajunsesem acasă ca să ne comunice vestea. Am sorbit din băutură, gîndindu-mă cît de departe mersese realitatea față de cursa simplă pe care mi-o imaginasem eu. Mă dădusem mare şi plină de încredere, şi, acum, un om murise. Avusese o prietenă şi o fostă nevastă, şi o fiică care era odorul lui, după cum îmi spusese Richard. Nu ar fi trebuit să se poarte ca un erou, dar atunci, după mintea mea, n-ar mai fi existat şi nu vor mai exista niciodată eroi.

Dacă viața mea ar fi ca în filme, atunci personajul meu ar fi atît de plin de ură şi de dorință de răzbunare, încît s-ar duce la cei din lumea interlopă să le ceară să-i vîndă pe cei doi. Şi ei îi vor fi livrați şi ea le va putea decide moartea. Numai că viața mea nu era ca-n filme. Ştiu că n-o să fac nimic ca să descopăr identitatea celor două gorile, pe unde pierd vremea sau unde anume locuiesc. Asta era de acum treaba poliției, iar eu n-aş fi putut s-o fac fără să pun în pericol şi alte vieți. După

ceea ce i se întîmplase lui Tony Tambo, mă săturasem să mă mai dau aşa de mare, încît să vreau să stau alături de cei grozavi. Am luat o înghițitură bună din pahar şi am încercat să nu mă mai gîndesc la fiica lui Tony. Am încercat să nu mă mai dispreţuiesc atît de tare. Am încercat cu disperare să-mi amintesc de ce munceam aşa de mult şi din greu ca să continui să rămîn într-un joc atît de distrugător.

M-am trezit pe la şapte şi jumătate, exact cînd soarele s-a cocoţat peste gardul din spate şi a atins spătarul canapelei unde adormisem în cele urmă. Eram încă îmbrăcată cu tricoul şi pantalonii de trening în care mă schimbasem după ce făcusem un duş ca să curăţ şi ultimele urme de sînge de pe mine. Sîngele lui Tony. Dacă există cumva vreun echivalent feminin al nebărbieritului, cam aşa mă simţeam eu. Mi-am frecat ochii cu degetele ca să alung senzaţia de iritare şi, după ce am simţit o durere ascuţită în încheietura mîinii, care mi-a amintit să nu mai fac mişcări nesăbuite, m-am împleticit pînă-n bucătărie. Tocmai umpleam filtrul cu apă şi cafea, cînd am auzit-o pe Della strigîndu-mă.

– Vin imediat, i-am strigat, terminînd treaba.

Della era proptită de pernele mele, arătînd cu zece ani mai bătrînă decît cu o zi în urmă. Dacă mă luam după oglindă, eu păream oarecum ceva mai tînără ca ea, nu cu mult, poate cu vreo şase luni.

– Cum te simţi? am întrebat-o.

– Vezi şi tu.

– Aşa de rău? La naiba, atunci mai bine îţi iau şireturile de la pantofi şi cureaua.

Della mă bătu pe mîna fără vlagă, cu o palmă moale şi caldă.

– Simt cumva miros de cafea?

– Da. Sistemele de susţinere a vieţii vor fi disponibile.

Zece minute mai tîrziu împărţeam primul ibric de cafea al zilei. Ba chiar am redus atît de drastic regulile casei, încît am lăsat-o să fumeze în pat.

– Ce ai de făcut pe ziua de azi? mă întrebă.

Eu am ridicat nepăsătoare din umeri.

– Mă gîndeam să dau o fugă pînă la universitate să văd dacă nu pot să mă înscriu să-mi dau masteratul în drept.

Della deveni deodată atentă.

– Şi vrei să faci cursul la seral sau numai pe jumătate?

– Nu, vreau să-l fac la zi şi apoi să devin avocat.

– Moartea lui Tony Tambo n-a fost vina ta, îmi zise cu fermitate.

– Ştiu. Însă nu ştiu dacă mai vreau să continui s-o fac şi pe mai departe pe detectivul particular. N-am crezut c-o să fie chiar aşa. De fapt, dacă mă gîndesc mai bine, înainte nu era deloc aşa. Nu ştiu dacă lumea s-a înrăit atît de mult sau e numai norocul meu chior, dar sînt zile în care cred c-ar fi bine dacă după mine s-ar ţine o echipă completă de avocaţi, legişti şi medici de urgenţă.

– Doamne, în dimineaţa asta te compătimeşti, nu glumă! Ascultă bine, seara trecută am greşit şi încă în stil baban. Un om a murit şi puteau să mai moară şi alţii. Şi m-aş simţi încă şi mai rău decît mă simt acum dacă la morgă ai fi zăcut tu. În plus, probabil că trebuie să-mi iau adio pentru totdeauna de la acea avansare. Dar n-am de gînd să-mi dau demisia. Chiar dacă fac greşeli, poliţia are mai multă nevoie de oameni ca mine, decît am eu nevoie să-mi plîng în pumni pentru ceea ce am făcut aiurea. Nu trebuie să-ţi pomenesc tocmai ţie de duzinele de detectivi şi detectivi particulari care n-au nici ruşine şi nici conştiinţă. Meseria şi afacerea ta au nevoie de tine, aşa cum poliţia are nevoie de mine. Cum rămîne cu

toate cazurile acelea în care ai reuşit să schimbi viața oamenilor în bine? L-ai scos şi pe Richard de la închisoare, nu?

– Mda, dar dacă n-aş fi fost eu, nici el n-ar mai fi intrat la necaz, i-am reamintit.

– Ai salvat afaceri şi companii întregi să nu dea faliment, pentru că i-ai descoperit pe ticăloşii care le furau banii şi ideile. Ai lucrat atît de bine, că ai reuşit să-i înlături pe capii sindicatelor drogurilor.

– Nu zău? Nu văd să-i fi afectat prea mult pe vînzătorii de droguri de pe străzile oraşului. Dar cum rămîne cu cazul acela la care lucrai, atunci cînd te-am cunoscut. Fraudele acelea cu trenuri! Dacă n-ai fi fost tu, Alexis şi Chris ar fi fost efectiv jefuite la drumul mare şi n-ar mai locui acum în casa lor de paradis. Tu le-ai adus pacea şi seninătatea în viață, insistă Della.

Faptul că le menționase pe Alexis şi pe Chris mi-a amintit cu duritate că tot mai aveam o treabă de terminat. Chiar dacă aveam să arunc prosopul şi să pun la vînzare şi partea mea de afacere alături de Bill, tot nu puteam să întorc spatele uciderii misterioase a lui Sarah Blackstone.

Cînd nu i-am răspuns Dellei, ea m-a lovit cu blîndețe cu pumnul în coaste.

– Vezi? Mi se rupe inima de polițist s-o spun, dar oraşul are nevoie şi de oameni care nu au la ei mandat de arestare.

Mi-am terminat cafeaua.

– Vorbeşti ca şi comisarul Gordon, i-am zis cu acreală. Della, eu nu sînt Batman şi ăsta nu-i oraşul Gotham. Poate că la fel de bine aş lucra şi ca avocat. Poate că mă ia Ruth în echipa ei. Della se strîmbă.

– Ascultă şi tu ce spui. Vrei ca după ce ani de zile ai tăiat craca de sub picioarele nemernicilor să treci acum să-i aperi? N-ai putea fi avocat de criminalistică

sau penal. Pentru că nu este cu putință să-i aperi numai pe cei nevinovați, şi tu o ştii foarte bine.

– Mai mult ca sigur n-aş putea să fiu nici procuror, am mormăit.

– Ştiu că n-ai putea. Pentru că este la fel de imposibil să-i aduci în instanță numai pe cei vinovați. Problema cu tine, Kate, este că înțelegi foarte bine moralitatea ambiguă a vieții reale. Şi ai noroc, pentru că meseria pe care o faci te lasă să-ți exerciți dreptul la rațiune şi judecată. Tu hotărăşti cine să-ți fie clienți. Tu hotărăşti să-i aperi pe inocenți şi să-i bagi la apă pe vinovați. Eşti prea morală ca să devii avocat. Eşti un fel de haiduc modern. Exploatează situația, n-o ignora.

Am oftat. Acum ştiam de ce Philip Marlowe nu se obosea nicioată să-şi facă prieteni.

Am reuşit să ajung pînă la Leeds înainte ca hotărîrea mea să se epuizeze cu totul. Şi nu era numai din vina mea. Cred că şi un şoarece de laborator ar fi găsit mai repede ca mine clădirea administrativă a poliției, unde trebuia să ajung, pe labirintul acela de străduțe din centrul oraşului. Cum eu însă am ajuns, pe undeva, prin Skipton, am oprit la *Hyde Park Corner* şi mi-am omorît vremea cu un cocktail de fructe de-a dreptul decadent la *Hepzibahz Caf,* unde am trecut în revistă tot ce ştiam despre cazul care stătea între mine şi noua viață pe care voiam s-o construiesc.

Cu cît studiam mai mult cazul Sarah Blackstone, cu atît deveneam mai convinsă ca acea crimă era una strict personală, nu accidentală sau profesională. Desigur, una dintre paciente începuse să aibă suspiciuni în legătură cu co-părintele biologic al fiicei ei, dar pentru a se confirma acea părere, pentru o asemenea obişnuită n-ar fi fost deloc uşor, mai ales fără să aibă acces la ADN-ul lui Sarah şi fără să aibă habar de unde să înceapă. Şi, chiar dacă ar fi fost confirmată bănuiala, tot rămînea

cale lungă de acolo pînă la crimă, ținînd cont că pacientele ei nu-i ştiau numele adevărat. Logic, dacă ar fi fost omorîtă de vreo pacientă, corpul ar fi trebuit găsit la clinica din Manchester şi nu în casa ei din Leeds.

Treaba asta o aducea pe Helen Maitland în poziția de prim suspect pe lista mea. Acum ştiam că-şi dorise enorm de mult un copil şi că Sarah Blackstone o refuzase. Numai Dumnezeu ştia de ce, ținînd cont că deja făcea treaba asta cu vreo doi ani înainte să se despartă. Numai că de la separarea lor, Helen pierduse capacitatea de a mai avea copii. Dacă învățasem ceva din dorința aprigă a lui Chris de a avea un copil şi care o dusese în cele din urmă la gravidie prin orice mijloace, atunci aceasta era puternica, copleşitoarea nevoie a unei femei fără copii de a deveni mamă. Chris descrisese la un moment dat acest sentiment ca pe un soi de posesiune. „Este acolo imediat ce te trezeşti şi rămîne în mintea ta toată ziua şi pînă în clipa în care te culci" explicase ea. „În unele nopți chiar îți invadează visele. Nimic nu mai contează în afară de faptul de a te şti gravidă. Şi se opreşte imediat ce trupul tău simte că poartă în el o nouă viață. E ca o greutate care ți se ridică de pe creier. Eliberarea."

Dacă Helen Maitland simțise cumva la fel înainte să afle că avea cancer, atunci acea scrisoare, cu poza din partea lui Jan Parish în care în prim plan era fetița şi alături acea şuviță de păr, probabil că păruse un cadou de-a dreptul grotesc, gratuit şi, la prima vedere de neînțeles. Dar, atunci cînd examintase poza mai bine, nu avea cum să nu vadă asemănarea uluitoare a copilului cu Sarah Blackstone. Helen nu era deloc proastă. Mai mult ca sigur ştiuse că studiile lui Sarah erau cele mai înaintate în domeniul fertilității umane. Văzînd o fotografie cu o fetiță care semăna atît de bine cu ea, mai mult ca sigur că se întrebase ce anume mai pusese la

cale fosta sa iubită, mai ales atît de curînd după spulberarea speranțelor ei..

Pentru un doctor care face cercetare, tenacitatea este o virtute la fel de necesară cum este şi în meseria mea. Față-n față cu un mister, Helen nu l-ar fi dat uitării, aşa cum n-aş fi făcut-o nici eu în locul ei. Ținînd cont de specializarea ei în fibroză cistică, ar fi avut acces fără probleme la labortorul de testări ADN şi la cercetătorii din domeniu. Ştiu că nu e tocmai concludent să obții un lanț ADN perfect din firele de păr, pentru că este prea sărac ca să aibă importanță. Dar ştiam că era totuşi posibil. Era genul de lucru pe care un cercetător obsedat de meserie l-ar fi făcut fără probleme pentru un doctor consultant. Şi, după ce o întîlnisem pe Helen Maitland, nu mă îndoiam că avea destul farmec şi putere de convingere ca să-i pună pe alții să facă treaba.

Ca să ia o monstră de comparație din ADN-ul lui Sarah nu avusese cum să fie o treabă atît de dificilă – vreo două fire de păr de pe gulerul halatului ei de laborator ar fi fost de-ajuns şi probabil mult mai uşor de observat decît dacă s-ar fi străduit să-i taie o şuviță de păr, mai ales c-ar fi avut şi rădăcinile încă ataşate la ele. Verificarea celor două profile de ADN i-ar fi spus lui Helen adevărul care ar fi fost ca un cuțit înfipt în inimă.

Ținînd cont de starea ei psihică fragilă, cine mai ştie cum ar fi putut să reacționeze? Cu cea mai mare uşurință s-ar fi putut duce la Sarah acasă şi, după o ceartă aprigă, să-i oblige inima să pompeze sîngele pe podeaua din bucătărie şi nu prin sistemul arterial ca de obicei. Un scenariu destul de valabil. Acum însă aveam două probleme. Prima era simplă: trebuia cumva să dovedesc. A doua era ceva mai complicată: ce naiba mă făceam mai departe cu dovada?

Capitolul 23

Cînd echipa TV din Yorkshire începu să se adune pe la mese ca să se întoarcă la treabă – femeilie în cămăşi bărbăteşti, iar sacouri şi bărbaţii în pulovere şi cămăşi de mătase – am hotărît că venise vremea să ridic şi eu ancora. Tot nu aveam habar cum să rezolv problema pusă de cea de-a doua întrebare, dar era deja o chestiune pur academică, dacă tot nu puteam încă răspunde la prima.

De această dată m-am decis să-mi las maşina în parcarea de la Holiday Inn şi să merg pînă la poliţie pe jos, ca să stau la discuţii cu ofiţerul de presă. Speram numai să nu stau prea mult, ca să nu primesc amendă sau tichet de parcare. Dar, pentru orice eventualitate, m-am uitat prin restaurant, am văzut o masă la care stăteau nişte indivizi în costume de afaceri şi printre care erau şi vreo două femei. Dacă atunci cînd mă întorceam găseam vreun tichet pe maşină, puteam să-i pun pe cei de la hotel să mă scape de pacoste, pe motiv că luasem masa acolo, la masa afaceriştilor, şi nu aveam nici o notă de plată la îndemînă, pentru că plătiseră ceilalţi pentru mine. De regulă şmecheria asta ţine.

Înainte să fi plecat de la Hepzi-bahz îl sunasem pe ofițerul de presă să-mi anunț venirea, ca nu cumva să dispară pe undeva în pauza de prînz. La biroul de primire mi-am prezentat cartea de acreditare ofițerului de serviciu, care o privi fără interes. Desigur, era un fals, bazată pe o fotocopie color a cărții de acreditare a lui Alexis, plus o poză de paşaport de-a mea, totul introdus prin maşina de laminat de la birou. Cred că-mi trebuiseră în jur de zece minute ca s-o fac şi ar fi trebuit studiată cu cea mai mare atenție posibilă ca să-şi dea seama cineva că era de fapt contrafăcută. N-am încercat niciodată şmecheria asta la vreo secție din Manchester, unde moaca mea e cunoscută de prea mulți copoi, dar în Leeds era un risc pe care merita să mi-l asum.

Zece minute mai tîrziu, Jimmy Collier şi cu mine sorbeam din pahare într-un local aglomerat, care era o adevărată raritate într-un oraş din nord, unde oamenii preferă să audă ce anume vorbesc şi nu să asculte muzică dată mult prea tare. Jimmy era un bărbat mic şi îndesat, care ar fi putut avea orice vîrsta între treizeci şi cincizeci de ani, şi îmbrăcat de parcă ar fi crezut că revistele de modă pentru bărbați aveau poze obscene în paginile lor. Semăna oarecum cu un pinguin şi mergea ca o rață, dar nu era absolut nimic păsăresc în felul în care apucase să devoreze un sandviş cu brînză şi cu ceapă, cam de mărimea unei plăcinte cu carne, specifice zonei. Laolaltă cu prînzul, l-am hrănit şi cu o poveste pe care a înghițit-o la fel de uşor ca şi sandvişul.

I-am zis că lucram la unul dintre săptămînale pentru femei la un articol despre spărgători de domiciliu.

– Vrem de fapt să facem un soi de ghid cu „ce nu trebuie făcut“, folosind cazuri reale pentru a sublinia ce *trebuie* făcut şi ce *nu trebuie* făcut în anumite situații. I-am zîmbit fermecător. M-am gîndit că tot ceea ce s-a

întîmplat cu Sarah Blackstone ar fi cel mai bun exemplu, am adăugat, renunțînd automat la zîmbet.

Collier încuviință din cap şi murmură ceva de nedescifrat. Înghiți ce avea în gură, îşi clăti gîtlejul cu jumătate de pahar de *Tetley* şi zise:

– Să ştii că ai dreptate, cu chestiile astea nu-i deloc de glumit.

Am aşteptat preț de vreo secundă şi jumătate să continue, apoi am atacat frontal:

– Deci... ce-mi poți spune despre cazul ăsta? am întrebat.

Îşi şterse gura cu dosul mîinii.

– Sarah Blackstone a lucrat în ziua aceea pînă mai tîrziu în laboratorul FIV de la *St. Hilda's*. Din cîte am reuşit noi să descoperim, se pare c-a plecat de la spital pe la nouă şi jumătate. La zece şi douăzeci şi şapte am primit un apel de urgență de la telefonul public din colțul străzii. O femeie, care nu şi-a dat numele, a zis că aproape a fost răsturnată de un tînăr de culoare care avea în mînă ceea ce semăna izbitor de bine cu un cuțit. Ieşise în fugă din casă şi lăsase uşa larg deschisă. Am luat acel apel în serios, pentru că, hai să fim cinstiți, nu sînt prea mulți negri care să locuiască cumva pe vreo stradă din Pargeter Grove. Am ajuns acolo la zece patruzeci, la patru minute după ambulanță. Doctor Blackstone era deja moartă. Cuțitul îi intrase pe sub coaste, drept în inimă.

Eu luasem notițe cît timp vorbise el.

– Şi credeți c-a dat peste un spărgător? am întrebat.

– Exact. Un geam de sticlă de la uşa din spate a fost spart. Cheia rămăsese în broască. Uite, asta este ceva pe care trebuie să le reaminteşti cititoarelor tale. Incredibil de prostesc, dar o mulțime de oameni reacționează identic.

– Am citit că se pare că n-a fost furat nimic, am zis.

– Aşa e. Noi am zis că individul a intrat pe uşa din spate chiar în clipa în care ea îşi făcea apariţia pe cea din faţă. Avea încă pe ea pardesiul. Iar omul nostru n-a mai avut timp să mai facă altceva decît să se dea la ea. Biata femeie a fost tare ghinionistă. Nu sînt multe asemenea răni prin înjunghiere care să te ucidă atît de repede precum cea pe care a primit-o ea. Iar individul, cînd a văzut ce-a făcut, a şters-o frumuşel cu mîna goală.

– Dar casa n-avea alarmă?

– Nu, *era doar uşor nervoasă!* hohoti el încîntat de glumă. Eu auzisem replica asta de atîtea ori că nu mai găseam nimic amuzant în ea, dar, oricum, am zîmbit. Avea un sistem de alarmă la casă, continuă el. Dar, ca majoritatea oamenilor, bănuiesc că pur şi simplu a uitat s-o armeze. Oamenii nu cred niciodată că li s-ar putea întîmpla ceva rău şi lor. Ar trebui să subliniezi treaba asta în articol. Dacă tot ai un sistem de alarmă în casă, atunci e preferabil să nu pleci niciodată fără să-l pui în funcţiune.

– Un punct de vedere sănătos, i-am zis plină de admiraţie.

El nu avea de unde să ştie că, în materie de securitate, Sarah atinsese culmi paranoice, dar cu motive întemeiate. Un alt argument clar împotriva unei spargeri la întîmplare. Era de-a dreptul imposibil ca Sarah să-şi fi lăsat casa vraişte fără să-şi fi pus în funcţiune sistemul de alarmă.

– Şi femeia asta care a telefonat – nu e cam ciudat faptul că nu şi-a dat numele? am întrebat mai departe.

El clătină din cap cu părere de rău.

– Deseori, oamenii care ne alertează nu-şi dau şi numele, nu prin zona noastră, am reuşit să pricep mormăiala emisă cu gura plină de prăjitură. Pur şi simplu nu vor să fie implicaţi în aşa ceva. Chiar dacă sînt singurii

martori pe care-i avem. Nu vor să fie nevoiți să lipsească de la birou ca să vină să depună mărturie şi le e frică din cauză că, dacă se arată cumva la față, băieții răi vor veni imediat, după ce scapă de la noi, la ei acasă. Din punctul lor de vedere, datoria lor civică se termină imediat după apelul la 999.

– Asta înseamnă clasa mijlocie, nu?

– Asta aşa e. Mai ales după revoltele din Hyde Park, nu mai vor să se arate la față deloc. Sînt îngroziți de repercusiuni. Noi le spunem că sînt în siguranță dacă vin la noi ca martori, însă nu vor să ne creadă.

Nici eu nu-l prea credeam. Auzisem prea multe despre poliția din vestul Yorkshire-ului. Ştiam o femeie a cărei casă a fost spartă, în plină zi, de trei adolescenți care au folosit un ciocan pneumatic ca să-i dea jos uşa. Vecinul de alături a sunat imediat la 999 şi poliția a venit abia după jumătate de oră, protestînd şi tunînd că ei oricum nu mai aveau ce să facă pe acolo, de vreme ce hoții şterseseră putina. Mi-am frunzărit notițele.

– Un caz cu adevărat fascinant. Şi nu s-a descoperit nimic la laboratorul de la morgă?

– Sînt ceva indicații, însă băieții de la laborator nu s-au omorît să mă informeze şi pe mine, îmi zise prevăzător. Nu ştiu decît că se luptă ca să-şi dea seama dacă a fost spargere pe bune sau nu, dar fără prea multe rezultate.

– Se pare că nu s-a grăbit să ajungă acasă după ce a plecat de la spital, am constat eu mai departe. Mai mult de cincisprezece minute nu făcea cu maşina de la spital pînă acasă, pe timp de noapte.

– Probabil că s-a oprit undeva pe drum ca să bea ceva şi să mănînce nişte peşte cu cartofi prăjiți, îmi răspunse el plin de încredere.

– Sau s-a dus pe la vreo prietenă pe care n-a găsit-o acasă, am sugerat şi eu. Deci nu aveți nici un alt martor

ocular în afară de femeia misterioasă care a sunat la 999.

– Exact. Afară ploua cu găleata în noaptea aia, aşa că toţi cei care la acea oră îşi mai plimbă cîinii şi beţivii, mai mult ca sigur că umblau ascunşi pe după umbrele sau îşi ţineau capul plecat ca să se ferească de stropi. Ne-am mirat puţin de faptul că nimeni nu l-a văzut intrînd în casă, după ce sărise gardul, mai ales că acolo se află un cămin studenţesc, dar cu cazul ăsta am avut numai ghinioane. Încă ceva de spus cititoarelor – mai bine să formaţi un Comitet de supraveghere al cartierului, dacă nu vreţi să aveţi parte de spargeri violente. Se pare că merge, dacă mă iau după echipa noastră de securitate a comunităţii.

– Securitate a comunităţii?

Cel puţin tipul avu bun-simţ să se arate jenat.

– Ceea ce înainte se numea Prevenirea crimelor, admise cu greu.

Numai că treaba era împuţită rău şi poliţiştii erau incapabili să mai controleze situaţia. Aşa cum, în loc să se spună că „s-au redus numărul de paturi din spitale“, treaba asta s-a numit „îngrijirea la domiciliu“, o schimbare de nume care să cosmetizeze o stare de-a dreptul tragică. Am mai pus cîteva întrebări fără însemnătate, i-am mai cumpărat o halbă de bere, după care m-am scuzat şi am plecat înainte să fiu nevoită să-l văd devorînd o prăjitură *Pădurea Neagră,* cam la fel de mare ca şi numele pe care-l purta.

Am stat la ultimul etaj al galeriei de artă din oraş, sub tablourile mari ale lui Franck Brangwen, ce reprezentau muncitori musculoşi din timpul revoluţiei industriale. Azi însă nu mă dusese gîndul la schimbările sociale. Mă holbam cu ochi căscaţi la *„Moara care se învîrte“* fără ca măcar să văd pictura. Eu nu vedeam în imaginaţie

decît fața lui Helen Maitland, urîțită de furie şi durere, în timp ce o ataca pe femeia pe care mai demult o iubise şi care-i spulberase visul de a deveni mamă.

Acum aveam o imagine destul de clară a ceea ce se întîmplase. Rezultatul testării ADN-ului confirmase probabil bănuiala ei vizavi de ceea ce făcuse Sarah. Acela nu era un experiment care să fi venit de nicăieri, nu-mi era deloc greu să-mi imaginez conversațiile dintre cele două amante, cu Sarah visînd la ziua în care tehnologia să-i permită să creeze copii din două femei, Helen ducînd visul mai departe, gîndind ceea ce avea să însemne asta pentru ele, dar mai ales pentru *ea.* Însă Sarah o refuzase dintr-un motiv ştiut numai de ea. Iar acel refuz crease o prăpastie atît de adîncă în relația lor, încît aceasta nu mai putuse continua.

Acel scenariu era la fel de plin de acțiune ca şi un film. Cînd îşi dăduse seama care era adevărul, Helen se dusese probabil să se confrunte cu Sarah. Dar Sarah nu era acasă. În seara aceea lucra pînă tîrziu. Mi-o imaginam deja pe Helen stînd în maşină, furia copeşindu-i rațiunea. Atunci cînd Sarah ajunsese în cele din urmă acasă, Helen probabil că nu mai raționa normal. Probabil insistase să fie primită în casă şi cele două femei merseseră în bucătărie. Acolo se dezlănțuise cearta şi Helen izbucnise, luase primul cuțit la întîmplare şi-l înfipsese adînc în carnea lui Sarah. Actul crimei probabil c-o trezise la realitate. Avusese destulă minte ca să se ducă la uşa din spate, să spargă geamul şi să improvizeze totul ca şi cum tocmai ar fi avut loc o spargere. Dacă băuseră ceva împreună, tocmai spălase cu grijă paharele sau cănile. Apoi, asigurîndu-se că era bine ascunsă de întuneric, se strecurase afară din casă, urcase în maşină şi apoi oprise la colțul străzii să dea telefon la poliție.

Asta lămurea faptele ciudate care nu se potriveau deloc cu ideea unei spargeri eşuate. În plus, acoperea şi

timpul lipsă de cînd plecase Sarah de la spital şi pînă cînd fusese găsită moartă. Aşa se şi explica de ce ucigaşul luase cuțitul la el: probabil că Helen nu avusese mănuşi şi pentru ea fusese mai puțin riscant să ia cuțitul acasă, să-l spele, să-l sterilizeze şi apoi să-l pună în sertarul cu tacîmuri. Mai mult ca sigur că se pătase de sînge, dar în noaptea aceea plouase cu găleata şi, desigur, avusese pe ea un pardesiu sau o haină pe care-o putea scoate de pe ea şi de care se descotorosise ceva mai tîrziu.

Helen Maitland făcuse treabă bună acoperindu-şi urmele. Din fericire pentru ea, poliția din Yorkshore e mai mult o glumă. Dar, dacă s-ar apuca totuşi să se intereseze la modul serios de ea, față de acel spărgător misterios, ar găsi şi destule dovezi. Amprenta vocii de pe banda celor de la urgențe ar putea fi comparată fără probleme cu a ei. Un pardesiu nou ar fi un alt cui circumstanțial bătut în sicriul ei. Şi, desigur, n-ar avea alibi. Poate că nu ar avea destule motive, dar dacă ar începe s-o încolțească pe Helen, adevărul ar putea ieşi la iveală în cele din urmă. Şi, dacă se întîmpla aşa ceva, rămînea apoi numai o chestiune de timp pînă să vină şi să bată la uşa lui Alexis şi a lui Chris. Şi exact pentru asta fusesem eu angajată, să previn să se întîmple cumva o tragedie.

Am oftat. Probabil c-a fost mai zgomotos decît am crezut, deoarece curatoarea de vîrstă mijlocie a galeriei se apropie de mine cu două cute ca două linii de tramvai săpate între sprîncene.

– E totul în regulă, drăguțo? mă întrebă.

Am dat din cap.

– Sînt bine. Mă gîndesc la ceva la care nu găsesc încă soluția potrivită.

Femeia îşi înclină uşor capul. Acum se părea că pricepuse.

– Vedem deseori aşa ceva, îmi mărturisi. Mai ales de

cînd Alan Bennett a făcut emisiunea aceea pentru televiziune despre galeria noastră.

Ca un personaj din Bennett, plecă mai departe, dînd din cap pentru sine, părul şamponat şi coafat mişcîndu-se la fel de ţeapăn ca unul dintre busturile lui Epstein de alături. Eu m-am trezit din amorţeală şi mi-am privit ceasul. Abia trecuse de patru. Venise vremea s-o pornesc spre o nouă confruntare. Cel puţin de data asta eram destul de sigură că nu aveam să mă trezesc nas în nas cu ţeava vreunui pistol.

Am parcat la aproximativ cincizeci de metri depărtare de casa lui Helen Maitland şi m-am aşezat comod ca s-o aştept. Pe la şase, cunoşteam deja titlurile senzaţionale mai bine decît le ştiau crainicii. Şapte şi eu tot aşteptam plină de speranţe. Cînd numerele de pe ceasul meu se apropiară vertiginos de cifra 20 urmată de alţi doi de zero, m-am hotărît deodată că nu mai pot. Trebuia să mănînc ceva şi la *Brayn's* tocmai se prăjea un piept de pui care avea tatuat numele meu pe el şi încă la o depărtare de cinci minute.

Cînd am revenit, aproape o oră mai tîrziu, casa lui Helen Maitland era luminată toată. Deschizînd uşa şi dînd de mine în prag, pe moment se arătă deranjată şi apoi resemnată.

– Întoarcerea lui Sherlock Holems, îmi zise acră.

– Am să-ţi spun cîteva lucruri pe care ar trebui să le asculţi, i-am zis.

Sprîncenele i se arcuiră deodată.

– Şi se mai spune că eticheta a murit. Mai bine ai intra, domnişoară Branagham, nu?

– Brannigan, am corectat-o în timp ce intram. Branagh este actorul. Eu o fac pe bune. Cîteodată mă aud ce spun şi mă gîndesc că dacă aş fi în pantofii interlocutorului, probabil aş crăpa de rîs.

– Îmi pare rău, domnişoară *Brannigan,* zise repede Helen Maitland. Stați jos, adăugă atunci cînd intrarăm în bucătărie. Se sprijini de chiuvetă, cu fața la mine, mîngîind absentă o pisică tărcată care se întinsese pe uscătorul instalației. Ei bine, ai toată atenția mea. Bănuiesc că este din nou ceva legat de Sarah, nu?

– Ştiu că ați fost amante, i-am zis de-a dreptul. Ştiu că dumneata ai vrut copii, iar ea a refuzat categoric să fie de acord cu aşa ceva. Numai că, înainte sau poate imediat ce v-ați despărțit, Sarah a reuşit să construiască o tehnolgie care-i permitea să facă un copil din două femei, fără să mai folosească sperma unui bărbat. Dar gloria de a fi prima care să facă aşa ceva n-a fost de ajuns pentru Sarah. A vrut ca şi genele ei să devină nemuritoare. Aşa că s-a apucat să-şi amestece propriile ovule recoltate împreună cu cele ale pacientelor. Iar una dintre aceste paciente a fost atît de recunoscătoare, încît a încălcat necesitatea secretului şi a trimis o fotografie şi o şuviță de păr doctoriței care a ajutat-o să-şi vadă visul cu ochii. Ei, cum mă descurc?

Chipul îi rămăsese impasibil, dar mîna cu care pînă atunci mîngîiase pisica rămăsese nemişcată şi smocuri de blană se ițeau printre degete. Încercă un zîmbet care ieşi mai degrabă ca un rînjet.

– Rău. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce anume vorbeşti.

– Nu zău? Am uitat să spun că acea scrisoare cu bucluc a fost trimisă drăguței doamne doctor Helen Maitland. Şi sînt sigură că trebuie să existe pe undeva în scripte faptul că ai cerut un test ADN pentru acea şuviță de păr, pe care să-l compari mai apoi cu ADN-ul lui Sarah. Aşa ceva de regulă nu se pierde. Iar poliția nu va avea nici o problemă să găsească registrul în care s-a cerut analiza. Ceva mai multă muncă, poate, dar vor ajunge acolo în cele din urmă.

Ochii ei deveniseră precauți acum şi mă priveau ca un uliu, de-abia clipind.

– Îmi pare foarte rău, cred că n-am priceput ceva din povestirea dumitale. Cum să ajungă întreaba problemă la poliție?

– Încetează, doctor Maitland. Nici una din noi nu-i o idioată, aşa că încetează să te mai porți de parcă am fi amîndouă cretine. Îmi pot imagina cît de distrusă te-ai simțit aflînd ce anume făcea Sarah, mai ales după ce ți-a refuzat ocazia să fii prima care să efectueze experiența. Şi această ostilitate probabil c-a devenit mult mai intensă după ce-ai suferit acea operație. Te-ai dus s-o vezi, măcinată de o furie îndreptățită. Iar ea te-a luat în rîs, nu? Nu a luat deloc în serios emoțiile dumitale, ca şi înainte, cînd n-a vrut să ia în considerare dorința de a deveni mamă.

Helen Maitland clătină încet din cap.

– Mi s-a părut c-ai spus că tu eşti pe bune, domnişoară Brannigan. Mie mi se pare că ai avea mare nevoie de ajutor psihiatric.

– Nu sînt deloc de aceeaşi părere. Cred că dumneata eşti cea cu probleme, doctor Maitland. Poate reuşeşti să menții impresia că eşti detaşată, calmă şi în deplin control al situației, şi numai Dumnezeu ştie că te pricepi la aşa ceva. Dar, aşa şi trebuie, dacă ai fost în stare să-ți omori fosta iubită şi să scapi pînă acum de orice fel de acuzații.

Imediat se îndepărtă de lîngă chiuvetă şi se postă în fața mea, cu ochii lucioşi de furie precum o pisică care găseşte un obstacol de netrecut între ea şi castronul cu mîncare.

– Ai depăşit orice măsură. E mai bine să pleci acum, îmi zise pe un ton coborît şi îngroşat.

– Ştiam eu că trebuie să se arate temperamentul vulcanic. Este acelaşi temperament care s-a aprins şi

atunci cînd ai avut confruntarea cu Sarah şi ea a rîs de durerea ta. Acelaşi temperament care te-a făcut să înhaţi primul cuţit care ţi-a picat sub mînă ca să-l înfigi pe sub coastele lui Sarah. Făcu un pas spre mine. Nu ai cum să scapi de aşa ceva, Helen, i-am zis, ridicînd automat mîinile, cu palmele întoarse spre ea. Imediat ce poliţia începe să întreprindă cercetări cu privire la persoana ta, vor găsi şi destule dovezi. Totul e destul de limpede odată ce accepţi faptul că Sarah n-a fost omorîtă de un amărît de spărgător. Şi imediat ce compară amprenta vocii tale cu amprenta vocii de pe banda înregistrată cînd s-a făcut acel apel la 999, eşti prinsă la mijloc.

– Numai că aşa ceva n-o să se întîmple. Vocea nu fusese a lui Helen Maitland. Venise tocmai, de undeva, din spatele umărului său drept. M-am răsucit în poziţie de luptă, cu greutatea sprijinită pe cîlcîie.

Acolo era numai Flora. Iar în mînă ţinea un revolver strălucitor cu ţeava lungă, aţintit exact spre stomacul meu.

Capitolul 24

Mîinile ei mici şi palide păreau fragile ca să țină un asemenea tun, dar țeava respectivă nu tremura deloc. Orice o susținea pe Flora era ceva cu adevărat puternic.

– Flora, zise Helen calmă.

– E-n regulă Helen, îi răspunse ea, fără să-şi dezlipească însă privirea de pe persoana mea.

Din păcate, eu nu puteam spune acelaşi lucru. Mă săturasem ca oamenii să-mi tot fluture pe sub nas tot felul de arme. Şi, ca să fiu cinstită, nici nu credeam că Flora putea intra în aceeaşi categorie cu gorilele lui Lovell. Am aruncat o privire spre Helen Maitland şi am făcut gura şi ochii mari.

– Doamne! am oftat.

Cu coada ochiului am văzut cum mîna lui Flora i se întorcea uşor în timp ce se uita la Helen. În acel moment m-am lansat într-un atac fulgerător, piciorul drept ridicîndu-mi-se pînă la înălțimea umărului ei, propriul meu glas răsunîndu-mi în urechi precum mugetul lui Bruce Willis într-o zi prea caldă. Atunci totul păru să se desfăşoară cu încetinitorul; mi-am văzut piciorul cum o lovea cu forță în umăr, am văzut-o şi pe ea cum cădea în

faţă, mîna în care ţinea arma ajungînd într-o latură şi cum degetul i se încorda pe trăgaci, în timp ce aterizam şi eu peste ea, încordîndu-mi trupul în aşteptarea focului de armă.

O limbă de foc ţîşni din ţeava pistolului şi apoi muri, atunci cînd Flora eliberă trăgaciul.

Fusesem speriată de moarte de o amărîtă de brichetă.

Da, da, fusesem speriată, nu glumă. Dar, din cauza sperieturii trase, acum devenisem de-a dreptul furioasă. Atunci cînd intrasem pe uşă, nutream numai sentimente de simpatie. Instinctele îmi spuseseră că neapărat trebuia să găsesc o soluţie ca s-o ţin pe Helen Maitland departe de închisoarea pe viaţă, pentru că era folositoare societăţii în calitatea ei de doctor. Acum însă nu mai eram la fel de sigură că asta era ceea ce doream.

– Asta a fost o mare prostie, Flo, remarcă Helen pe un ton de gheaţă, cum eu nu reuşeam niciodată să folosesc, deşi aş fi avut nevoie.

M-am descurcat din părul şi membrele Florei şi m-am repus pe picioare.

– A fost mai mult decît o prostie, am rostit. Ce mama naibii! Aş fi putut să te rănesc serios, idioată mică ce eşti.

Flora aruncă pistolul cît mai departe de ea. Acesta ateriză cu un clămpănit în bucătărie, aproape de picioarele lui Helen. După care, fata se strînse într-un fel de ghemotoc şi începu să plîngă. Helen ridică bricheta şi o aşeză pe marginea dulapului, după care se apropie de Flora. Se lăsă pe vine şi o cuprinse în braţe. Mi s-a părut că Flora a bocit o veşnicie, deşi ceasul din bucătărie arăta că nu trecuseră nici cinci minute. Pe mine nu mă deranja. Acest răgaz binevenit îi permitea inimii mele să-şi reia viteza şi ritmul obişnuite.

În cele din urmă Helen o conduse pe Flora pînă la

cel mai apropiat scaun din bucătărie şi se aşeză şi ea alături.

– Nici măcar un pistol adevărat n-ar fi oprit poliția să facă o comparație asistată pe computer a celor două amprente vocale, am zis. Nu sînt atît de idioată să vin la o asemenea confruntare fără să-mi las în urmă o poliță de asigurarea pentru cazul în care vreun idiot pune la cale o asemena prostie din care să fiu serios rănită în cele din urmă.

– Atunci totul s-a terminat, rosti încet Flora.

– Cum poți să spui aşa ceva? întrebă Helen, retrăgîndu-se de lîngă iubita ei. Cum de poți să crezi că eu... Nu, asta-i nebunie curată.

– De fapt, nu e deloc o nebunie. Glasul Florei tremura cumplit. Vezi tu, dacă poliția ar face comparația dintre amprentele vocale, ar remarca imediat şi fără calculator o asemănare izbitoare.

– Flora, fii atentă la mine! Nu ştiu de unde ți-a intrat în cap ideea asta. Eu n-am omorît-o pe Sarah, protestă Helen. Sînt îngrozită că poți crede aşa ceva despre mine.

– Nu cred nimic, nimeni nu ştie adevărul mai bine decît mine.

Asupra noastră se lăsă tăcerea, în timp ce Helen şi cu mine digeram implicațiile ce se născuseră din cuvintele Florei. Apoi, enormitatea celui de-al doilea eşec în două zile mă lovi cu putere peste față. Avusesem dreptate în privința puterii obsesive a dragostei care fusese responsabilă pentru moartea lui Sarah Balckstone. Numai că alesesem candidatul greşit pentru rolul de criminal. Fusesem atît de convinsă că Helen era vinovata, încît Florei nu-i acordasem nici cea mai vagă atenție.

– Spui cumva ceea ce cred eu că spui? întrebă Helen. În glas i se desluşea clar oroarea.

– Tu ai fost, nu? am întrebat şi eu. Flora nu spuse

nimic. Nici nu era nevoie. Acum ştiam cu toate adevărul. Haide, spune-mi. Am fost pe aproape cu scenariul pe care l-am descris? Am avut dreptate sau nu?

Flora îşi îndepărtă părul de pe faţă cu mîna liberă.

– De ce eşti atît de nerăbdătoare să afli detaliile? Ca să poţi fugi de aici direct la cea mai apropiată secţie de poliţie şi să mă torni?

Am oftat abătută.

– Lucrul pentru care am devenit detectiv particular a fost acela că eu cunosc motivele pentru care se întîmplă anumite lucruri. Înţeleg prea bine diferenţa dintre lege şi dreptate. Ştiu că turnarea unor anumiţi oameni la poliţie nu e mereu cel mai indicat mod de a finaliza o treabă. Dacă voiai să mă împiedici să mă duc la poliţie, ai fi avut mai multe şanse s-o faci stînd de vorbă cu mine, în loc să încerci să mă terorizezi. Am un client care este interesat de moartea lui Sarah Blackstone. Şi are motivele lui proprii, foarte puternice, pentru care vrea să afle adevărul.

Cîtă vreme vorbisem eu, Helen Maitland scotocise de zor într-un sertar al dulapului. Atunci cînd am ajuns la finalul discursului, care se datora mai degrabă ofiţerului comandant britanic din *Marea evadare,* decît nobleţei inimii mele, reuşi şi ea să extragă un pachet destul de mototolit de ţigări *Slik Cut.*

– Ştiam că aveam un pachet pe aici. Rupse celofanul, ridică capacul şi scoase dintr-o mişcare poleiala dinăuntru, după care, bătînd cu degetul mare în fundul de carton al pachetului, scoase o ţigară pe care o prinse direct cu buzele. Ridică pistolul şi o aprinse. Pură vrăjeală.

După ce trase cu poftă cîteva fumuri, reluă firul discuţiei:

– Cred c-am intrat în rahat pînă-n gît, Flora, dar, din cîte am văzut la domnişoara Brannigan, mi se pare că-i

persoana cea mai indicată să rezolve problema. Şi mai cred c-ar trebui să ne spui ce anume s-a întîmplat.

Flora începu să plîngă iarăşi. Eu tot nu mă simţeam deloc impresionată.

– Nu am vrut s-o omor, mărturisi Flora, printr-un adevărat val de păr şi lacrimi.

– Ştiu, îi zise Helen în felul ei practic. Între cele două urmau să aibă loc o serie de explicaţii, puteam vedea asta în ochii ei. Dar Helen Maitland îşi dădea seama prea bine că nu era deloc momentul sau locul potrivit pentru aşa ceva. Nu este deloc stilul tău, Flo.

Flora mai boci puţin, în timp ce Helen stătea alături de ea şi fuma, privind-o ţintă cu o expresie goală. În cele din urmă, Flora se îndreptă, îşi dădu părul de pe faţă pe spate şi-şi şterse ochii cu pumnii, ca un copil care a plîns numai de oboseală. Inspiră adînc, o privi pe Helen rugătoare, după care se întoarse cu faţa spre mine.

– Zău că n-am vrut s-o omor, îmi zise. Nu m-am dus acolo cu această intenţie.

– Mai bine mi-ai povesti totul de la capăt, am îmboldit-o. Helen îşi stinse ţigara, ca imediat după aceea să-şi aprindă o alta.

Flora părea să respire pe o singură nară.

– Nu este deloc uşor, se plînse ea.

– Este mult mai uşor decît să omori pe cineva, am observat eu.

– Nu e chiar aşa, răspunse Flora pe o voce tremurată. Crima a avut loc în furia momentului. Chiar înainte să-mi dau seama că aveam cuţitul în mînă, Sarah era deja moartă. Ca să vă povestesc vouă este mult mai dificil, trebuie să mă crezi, Helen.

Helen încuviinţă din cap.

– Deci, Flora, ce anume s-a întîmplat? Vreau să ştiu la fel de mult ca şi domnişoara Brannigan.

Flora îşi ridică iar părul căzut pe faţă şi adoptă o expresie de martir. Nu reuşeam deloc s-o caracterizez pe acea femeie. Imaginea pe care o proiecta era aceea a unei timide, a unei persoane vulnerabile şi inocente. Dar mai apoi, am prins o imagine a acelor ochi întunecaţi şi am avut sentimentul că o întreagă brigadă de răi întunecaţi şi supranaturali dansau deja pe mormîntul meu. Abia acum îmi dădusem seama perfect de bine de ceea ce voise Magie să-mi spună cu „fecioara şi balaurul“ Îmi dădeau seama de asemenea că putea fi un amestec extrem de puternic din punct de vedere erotic, dar în clipa aceea eram mai mult decît recunoscătoare că pistolul acela nu fusese unul adevărat. Flora era genul de femeie care ar fi putut apăsa cu cea mai mare uşurinţă pe trăgaci, ca apoi să spună la fel de simplu că „n-a vrut“, aşa cum ne spusese şi în legătură cu Sarah Blackstone.

– N-ar fi mai bine să aşteptăm pînă cînd o să fim singure? se milogi Flora.

– Domnişoara Brannigan ştie oricum prea multe, ca acum nou s-o aruncăm afară din casă, răspunse Helen. Într-un fel sau altul, vorbele ei nu m-au speriat la fel de tare pe cît reuşise Flora s-o facă. Şi am impresia că, dacă îi spunem întreaga poveste, este cea mai bună şansă a noastră de a mai salva cîte ceva din toată aiureala asta. Nici eu n-aş fi putut spune mai bine.

Flora arăta de parcă ar fi fost gata să protesteze, dar, văzînd hotărîrea de pe chipul iubitei ei, renunţă.

– Totul a început atunci cînd lui Helenei i s-a diagnosticat cancerul cervical, ne zise.

– Ştiu totul despre treaba asta, am întrerupt-o eu, nedorind s-o las să intre într-un adevărat val de patos. A rezultat de aici o histereotomie totală. Dar ce are treaba asta de-a face cu omorul lui Sarah Blackstone?

Flora îmi aruncă o privire neagră. Privire pe care Helen n-a pierdut-o. De această dată, cînd Flora a început să vorbească din nou, a făcut-o mai la obiect:

– Helen s-a dus la un ginecolog, o prietenă – nu, nu e vorba de Sarah – ca să-i recolteze ovule timp de trei luni.

– De ce m-am mirat eu?

Helen, cu privirea aţintită asupra mesei, începu să vorbească repede:

– O parte din mine a tot sperat că n-o să fie nevoie de histereotomie totală şi că, chiar de n-aş mai fi putut produce ovule fertile, aş putea fi capabilă să aduc pe lume un copil şi prin inseminare artificială sau chiar printr-un surogat de mamă. Ştii, să rog pe altcineva să-mi poarte în pîntec copilul. Aşa că am luat ce ovule s-a putut înainte de operaţie şi le-am îngheţat. E destul de riscant să îngheţi ovulele, nimeni nu ştie care ar putea fi rata succesului de după aceea. Dar am avut ideea asta nebunească, chiar dacă eu personal nu puteam avea un copil, atunci cel puţin genele mele aveau să continue să trăiască. Şi dacă totul eşua, cel puţin puteam dona ovulele cuiva care să aibă mai multă nevoie de ele.

Deloc pentru prima dată în ultimele cîteva zile, natura disperată a nevoii de reproducere m-a lovit drept între ochi. Am spus o mică rugăciune zeiţei fertilităţii că va continua să evite să-şi facă cuib în sufletul meu.

– Bine, am zis, hotărîtă să fac conversaţia să avanseze şi să menţin emoţiile la cel mai de jos nivel. Deci, Helen şi-a îngheţat ovulele. Cum se ajunge de aici la crimă?

– Într-o dimineaţă, cu vreo două luni în urmă, Helen a primit o scrisoare cel puţin ciudată. Venea din Manchester...

– Ştiu şi despre scrisoare, am întrerupt-o iar, în parte

ca să pot controla conversația şi în parte ca să le impresionez pe amîndouă cu cît de multe ştiam deja. Conținea fotografia unei fetițe, o şuviță de păr şi cîteva cuvinte de mulțumire.

Fața lui Helen arătă pentru prima dată o fisură.

– Copilul acela era imaginea lui Sarah la aceeaşi vîrstă, de parcă ar fi fost gemene. Nici nu-mi venea să cred. O auzisem pe Sarah discutînd despre posibilitățile tehnice de a face un copil din ovulele a două femei şi atunci mi-am dat seama că exact asta şi făceam. Eu lucrez cu femei şi cu probleme, aşa că am acces la facilitățile de testare a ADN-ului.

– Au fost în stare să scoată ADN dintr-un fir de păr? am întrebat de-a dreptul.

– Există întotdeauna cercetători care adoră provocările şi una dintre fetele de la *St. Hilda's* abia aştepta să aibă ocazia să scoată ADN viabil din firele de păr tăiate. După care mi-am mituit un student să ia o probă de sînge de la Sarah Blackstone. Fata i-a zis că era pentru un experiment de-al ei despre chimia sîngelui şi că-şi lua probe la întîmplare, iar Sarah a lăsat-o să ia şi de la ea. Testul ADN a fost foarte clar. Sarah era unul din părinții acelui copil. Acum fuma de parcă ambiția ei era să nu depăşească patruzeci şi unu de ani.

De această dată, Flora a fost cea care s-a întins spre Helen s-o consoleze. Helen continuă, de parcă ar fi vorbit mai degrabă pentru sine:

– A fost cu atît mai mare amărăciunea, pentru că asta a şi fost motivul pentru care ne-am despărțit. Eu voiam un copil cu disperare, în timp ce Sarah nici nu voia să audă de aşa ceva. Ştiam că tratamentul de infertilitate era pe punctul de a face un pas înainte şi de a putea produce un copil din două femei. Însă ea a refuzat categoric să încerce chestia asta cu noi. Mi-a zis că nu

era pregătită să facă asemenea experiențe pe corpul meu. Şi că, dacă acel experiment avea să producă vreun monstru sau chiar un copil handicapat, ea nu va putea să şi-o ierte niciodată în viață. Părerea mea a fost că ea, de fapt, nu voia să-şi împartă viața, sub nici o formă, cu un copil. În cele din urmă mi-am dat seama că mai repede reuşeam să fac un copil prin metoda clasică, decît să-mi duc viața mai departe alături de ea. Cred că vă imaginați genul de scandaluri pe care le-am avut... Glasul i se curmă, fiind înlocuit cu un val de fum.

– Cred c-ai fost devastată cînd ai descoperit că experimenta metoda pe alte femei, am zis, în stilul unui reporter de televiziune.

Helen se strîmbă.

– Cred că dacă ar fi fost în fața mea atunci cînd am primit rezultatul ADN de la laborator, aş fi omorît-o. Dar, cu cît mai stat şi m-am gîndit mai mult, cu atît mi-am dat seama că trebuia de fapt, să fiu recunoscătoare că nu aveam copilul ei. Că n-aş fi vrut ca fiica mea să aibă cel puțin jumătate din genele lui Sarah. Distanța nu te face să vezi totul în culori mai frunoase, te ajută numai să vezi mai bine în perspectivă. Asta nu înseamnă c-am încetat să-mi mai doresc un copil, dar pur şi simplu orice sentimente pentru Sarah au dispărut ca măturate de vînt. Nici măcr n-o mai urăsc. O dispretuiam, da, pentru că n-a existat ceva în viață pe care să nu fie gata să-l trădeze oricînd. Aşa că, de fapt, nu am mai avut nici cea mai vagă dorință s-o omor.

– Însă Florei i-ai spus ceva despre această dorință? am întrebat încet.

Flora se întoarse spre mine, în mod vădit furioasă.

– Nu care cumva să încerci să dai vina pe Helen. Mie nu mi-a spus nimic de genul ăsta. A fost ideea mea să mă duc s-o văd pe Sarah. Helen nici măcar n-a ştiut

că am fost acolo.

– Şi atunci de ce te-ai dus, dacă nu s-o confrunți cu trădările ei?

– Da, interveni şi Helen. De ce te-ai dus s-o vezi?

Flora zîmbi obosită.

– M-am dus ca să încerc s-o conving să facă pentru noi ceea ce făcuse şi pentru celelalte femei. Cu ovulele mele şi ale tale. Ca să putem avea un copil împreună.

Între noi se lăsă un moment lung de tăcere. Ochii lui Helen se fixaseră pe chipul Florei, de parcă ar fi căutat un semn de neadevăr al spuselor ei. Apoi îşi prinse capul în mîini. Nu începu însă să plîngă. După cîteva momente îşi ridică iar fața şi zise:

– Ce lucru extraordinar!

– Este adevărat, rosti Flora. De ce să mă fi dus altfel la ea?

– Habar nu am avut că simțeai aşa ceva.

– Cum? Că te iubeam atît de mult sau că şi eu doream un copil? o provocă Flora, cu bărbia ridicată.

– Fiecare în parte şi amîndouă la un loc, îi răspunse Helen ostenită. Şi Sarah ce-a zis?

Flora îşi feri privirea, în timp ce chipul i se întunecă. Eu începusem să mă simt cam de prisos acolo.

– Mi-a rîs în nas. A zis că nu are de gînd să dăruiască un copil unei tîrfulițe fără minte şi unei maniace cu obsesii. Atunci i-am spus că, dacă nu cooperează, mă duc la autorități şi le spun ceea ce face.

– N-a fost o mişcare înțeleaptă, zise Helen, întinzîndu-se să-şi ia o altă țigară. Sarah şi amenințările au fost mereu un amestec mai degrabă exploziv.

Ironia ei mă călca pe nervi. Mai curînd sau mai tîrziu urma să aibă loc o explozie. Şi cu cît ținea totul mai mult în ea, cu atît mai puternică urma să fie izbucnirea. Eu speram numai să mă aflu cît mai departe de zona aceea

cînd avea să se întîmple.

– Şi cum a reacţionat la ameninţarea ta? am întrebat.

– M-a prins de revere şi m-a trîntit de dulapul din bucătărie, răspunse Flora, parcă nevenindu-i a crede că aşa ceva se putea întîmpla în lumea ei. Mă tot lovea de dulap, spunîndu-mi că eram o ticăloasă de şantajistă şi că ştia o mulţime de femei care ar fi fost gata să facă moarte de om numai ca să păstreze copiii pe care îi dăruise ea. Eram îngrozită. Îşi tot răsucea mîinile în haină şi aproape că mă sufocase. Eram disperată. Am început să pipăi spaţiul din spatele meu şi am reuşit să dau peste un cuţit. L-am luat şi l-am înfipt de jos în sus în ea. Nu am stat să mă gîndesc. Am făcut-o pur şi simplu. Iar ea s-a dat înapoi puţin, apoi a căzut pe podea. Eu am rămas pe loc, cu cuţitul în mînă, privind-o cum murea, fără să pot face ceva.

– Ai fi putut chema o ambulanţă, rosti Helen pe un ton de gheaţă.

– Aşa am făcut. M-am dus direct la telefonul din colţul străzii şi am chemat ambulanţa.

– Nu, nu atunci, am intervenit eu. Mai întîi, ai făcut alte treburi. Ai eliminat orice urme ale luptei. Ai descuiat uşa din spate, ai lăsat cheia în broască şi apoi ai spart un ochi de geam ca să pară o spargere. Ţi-ai scos pardesiul pătat de sînge, ai verificat dacă nu era nimeni prin apropiere şi ai ieşit pe uşa din faţă, lăsînd-o deschisă, şi ai mers la pas domol pînă la cabina telefonică. Atunci ai sunat la 999 şi i-ai spus operatorului că tocmai ai văzut un negru ieşind în fugă pe uşa din faţă a casei, cu un cuţit plin de sînge în mînă. Dar pînă atunci Sarah Blackstone a dat ortu' popii.

– Tot n-ar fi contat dacă aş fi dat telefon imediat, răspunse Flora disperată. A murit atît de repede. Zău aşa, Helen, a murit în cîteva secunde.

– Nu chiar aşa de repede, i-am zis eu cu răceală. Nu putea fi moartă de prea multă vreme, pentru că altfel echipa de pe ambulanță ar fi spus poliției că era o discrepanță de timp între ora apelului şi ora morții.

După felul în care mă privea Flora, era extrem de bucuroasă că nu avea nici un cuțit la îndemînă.

– Hai să fim serioase, Flora, nu-ți puteai permite să trăiască, nu? rosti Helen. Nu după ceea ce ai făcut. Nici nu mă mir acum că a doua zi mi-ai zis că-mi dai tu un alibi în caz că vine poliția să pună întrebări. Voiai să fii sigură că aveai tu unul, nu? Nu care cumva să îndrăzneşti să spui c-ai făcut-o pentru mine.

Flora nu mai zise nimic. Helen se întoarse spre mine.

– Bănuiesc că există un casetofon în geantă care a înregistrat totul.

De fapt, era în buzunarul de la haină, dar nu aveam de gînd să le spun şi lor, pentru cazul în care le-ar fi venit cine-ştie-ce idee.

– Tehnologia e mult mai avansată în zilele noastre, nu e nevoie să porți casetofonul după tine. Nu aş fi acum în viață, dacă n-aş fi crezut dintotdeauna în asigurări, am răspuns.

– Şi acum ai de gînd să te duci la poliție?

– Helen! se văită Flora. Nu pot să merg la închisoare!

– Nu cred că este necesar, am răspuns. După ce ne-ai povestit, Flora, se pare c-a fost un caz de autoapărare care a ieşit cu totul de sub control. Şi nu cred că este un risc pentru altcineva. Nu văd ce nevoie ar fi ca toate aceste fapte să iasă neapărat la lumină.

Un zîmbet cinic strîmbă buzele frumoase ale Florei.

– Adică nu vrei ca lumea să afle cu ce s-a ocupat nemernica aia de Sarah. Pun pariu că acele cliente ale tale sînt femei cărora Sarah le-a făcut cîte un copil. Şi nu

vor ca borcanul cu viermi să fie deschis, nu?

– Nu forța nota, Flora, o preveni Helen. Domnişoara Brannigan are libertatea ta în mînă.

Am încuviințat din cap.

– Sînt unele condiții pe care le pun în schimbul tăcerii mele, am zis. Dacă cumva altcineva este acuzat de uciderea lui Sarah Blackstone, eu nu voi putea rămîne ca de piatră. Şi, dacă cercetările lui Sarah devin cumva publice şi eu aflu că a pornit cumva de la voi, caseta asta ajunge la poliție. Batem palma?

Epilog

Copoii i-au arestat pe gorilele lui Lovell într-un raid făcut la un bar cam deocheat din Bradford. Şi au fost acuzaţi de uciderea lui Tony. Serviciul de Procuratură al Coroanei, care-i iubeşte pe poliţiştii corupţi la fel de mult ca şi ceilalţi poliţişti cinstiţi, a adăugat, de asemenea, şi acuzaţia de crimă la celelalte acuzaţii majore aduse. Dacă mă luam după Della, care era pe punctul de a renunţa la cîrje şi de a se muta înapoi la ea acasă, se părea că aveau să stea închişi vreme îndelungată. Oh, şi Dan Druff şi *Răpciugoşii Păduchioşi* au reuşit să semneze un contract cu o casă de discuri, pe baza primului lor concert lipsit de manifestări neonaziste. Mi-au promis ca primul disc ieşit din fabrică să fie al meu. Abia aştept! O să arate grozav înrămat şi pus pe peretele biroului meu.

Legea fraudelor fiind ceea ce este, Alan Williams şi Sarah Constable se puteau considera ghinionişti numai pentru că trebuia să petreacă o vreme la răcoare. Poliţia însă a făcut treabă bună, legîndu-i de alte escrocherii similare petrecute la Birmingham, Durham şi Plymouth.

Aşa că fiecare a primit optsprezece luni pe care urmează să le petreacă în închisori moderne, confortabile şi relativ deschise. Asta nu înseamnă că, atunci cînd vor ieşi, nu vor încerca şi alte escrocherii, dar cel puţin cîteva luni vor dispărea de pe străzi. Şeful lor de la *Sell Phones* s-a descurcat ceva mai bine. Poliţia n-a putut decît să-l acuze de înşelarea clienţilor săi, pentru că legile de la noi, privind telecomunicaţiile, sînt atît de vechi, încît nu se pot aplica cum trebuie şi în domeniul telefoanelor celulare. Şi, cum nimănui nu-i plac companiile telefonice, a primit doar o sentinţă cu suspendare. Însă a pierdut afacerea, ceea ce reprezintă un soi de dreptate mai ocolită.

În plus, eu una am reuşit să stau de vorbă şi cu Josh. Mi-a oferit o mulţime de baliverne despre cum vrea să-şi bage o parte din capital într-o afacere mică, însă eu i-am tăiat macaroana şi i-am spus să treacă la subiect. Am ajuns la o înţelegere excelentă, zic eu, pentru că el a fost de acord să cumpere partea lui Bill din afacere şi, recunoscînd că eu sînt cea care contribuie la prosperitatea firmei, atunci profiturile mele aveau să se ridice la 55%. Aşa că, astfel aveam să primesc un plus de douăzeci la sută pentru nimic, doar pentru că urma să conduc agenţia şi să fac treburile mai dificile... Josh mi-a mai promis, de asemenea, că atunci cînd îmi voi putea permite, voi putea să-i cumpăr partea pentru cît dăduse şi el pe ea, plus rata inflaţiei. Cunosc o afacere bună, atunci cînd o văd în faţa ochilor, aşa că aproape că i-am smuls mîna din umăr de cît de tare i-am scuturat-o. Cea mai frumoasă treabă a fost că, peste noapte, am încetat să mai doresc să-i smulg lui Bill un braţ şi să-l lovesc peste faţă cu partea însîngerată. Şi am aflat că Sheila este o fată tare drăguţă, atunci cînd ajungi să o cunoşti.

Alexis a fost foarte mulţumită de felul în care am

reuşit să aranjez lucrurile cu Helen şi Flora. Cu obstinaţia specifică a părinţilor în devenire, nu i-a mai păsat cine a omorît-o pe Sarah, cîtă vreme nimic nu avea să-i strice ei fericirea. Nu i-am spus niciodată de porcăria pe care o făcea Sarah cu ovulele. Nu am putut să mă fac că spun ceva să le strice bucuria evidentă.

Şi foarte bine că n-am făcut-o. Cînd Chris a dat naştere, şase luni mai tîrziu, lui Jay Appleton Lee, nu exista nici urmă de îndoială ce gene deţinea în ea. Aş putea jura că acest copil, cînd plînge, plînge cu accent clar de Liverpool.

Aş vrea să pot încheia aici povestirea. Dacă ţinem cont de întîmplări, aproape totul s-a terminat cu bine. Însă după experienţa mea, niciodată nu se încheie chiar totul cu bine. Cam la două luni după mărturisirile din bucătăria ei, Helen Maitland şi-a făcut apariţia la birou, aproape de ora închiderii. Am lăsat-o pe Shelley la conducere şi eu cu Helen am mers la o cafenea să bem cîte un ceai şi să mîncăm ceva.

La o ceaşcă de ceai de căpşuni sălbatice, mi-a spus că Flora a obţinut un post de bibliotecară la o universitate din Wyoming.

– N-am ştiut că prin Wyoming există universităţi, am rostit. O replică ieftină, ştiu, dar nu merita să spun altceva.

– Nici eu, îmi zise Helen zîmbind cu jumătate de gură.

– Să înţeleg atunci că-ţi cauţi şi tu un post?

– Adică dacă mă duc şi eu după ea?

Am încuviinţat din cap.

– M-am întrebat dacă este un fel de adio, însă nu-ţi face griji, am ieşit cu totul din viaţa voastră.

– Într-un fel, bănuiesc că asta e. Flora n-o să se mai întoarcă şi, singurul lucru pentru care m-aş ruga, dacă

aş avea vreun fel de religie, ar fi să mi se permită să uit întreaga afacere. Aşa că poţi fii sigură de acum că n-o să mai auzi de mine. Sau de Flora... mă rog, ea are mult de pierdut. Poliţia n-a arestat pe nimeni şi n-a luat pe nimeni la modul serios la întrebări. Cazul ăsta o să moară, aşa cum a murit şi Sarah.

– Mai bine aşa, am zis.

– Mult mai bine, a încuviinţat şi Helen. Ochii ei priveau undeva, în depărtare, peste umărul meu. Însă eu n-am să plec după Flora. Încă de cînd ne-a spus ce anume s-a întîmplat, de-abia dacă am mai suportat să fiu în aceeaşi încăpere cu ea. Poate că încetasem s-o mai iubesc sau s-o urăsc pe Sarah, dar niciodată nu mi-am dorit să moară, nici măcar după cele mai cumplite certuri. Şi nu pot să suport gîndul că am fost instrumentul morţii ei.

– Nu te mai prosti, am protestat eu imediat. Flora a fost cea care a băgat cuţitul, nu tu. Nici măcar n-ai ştiut c-o să meargă s-o vadă. Şi, categoric, n-ai sugerat aşa ceva, mi-a devenit clar încă de cînd Flora a mărturisit totul.

– Poate că nu conştient. Dar ei nu i-ar fi venit ideea, dacă obsesia mea nu i-ar fi plantat-o fără voie în minte. Dacă nu i-aş fi spus ce înseamnă acea fotografie şi şuviţa de păr, nici nu s-ar fi apropiat vreodată de Sarah. Poate că nu eu am ţinut cuţitul în mînă, dar vinovăţia se află pe umerii mei.

Mi-am dat seama că nu avea rost să încerc s-o fac să se răzgîndească.

Ne-am terminat ceaiul şi am discutat despre orice altceva decît despre Sarah sau Flora. După care ea s-a scuzat susţinînd că trebuia să se mai întîlnească cu cineva. Eu am rămas lîngă fereastră, privind-o cum traversa Oxford Road, ferindu-se de maşini şi autobuze. I-am urmărit mersul atletic pînă a dat colţul pe Princess

Street, unde a făcut la stînga şi a dispărut.

Povstea a apărut în *Chronicle* a doua zi. *„Doctor moare, după ce s-a aruncat de la fereastra hotelului."* Îşi luase o cameră la ultimul etaj de la *Piccadilly Hotel*. Ba mai mult, şi-a adus cu ea şi un ciocan pentru cazul în care fereastra nu se deschidea destul de repede. La anchetă, s-a găsit chiar o notă în care dăduse acel citat din Keats, despre dispariţia în miez de noapte, uşor şi fără dureri.

În unele nopţi o mai visez pe Helen Maitland căzînd prin aer, transformîndu-se în pasăre şi ridicîndu-se iar, chiar înainte de a atinge pămîntul. Sper numai ca, undeva, cineva, să facă copii frumoşi cu ovulele ei.

Sfîrşit

Editură: 01-336.33.04, fax: 01-337.42.92
Difuzare: 01-336.17.21
Engros Gara de Nord: 01/637.26.32
(B-dul Dinicu Golescu nr. 19, bl. G15, ap. 2, parter)

TIPOGRAFIA MIRON

TEL: 336.33.04
335.88.25
FAX: 337.42.92

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar, conform Legii 35/1994.

Uniunea Scriitorilor

Cont nr. 45106262 BC – SMB

„Val McDermid este unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-a dăruit Marea Britanie după Beatles."
DENVER POST

„Val McDermid este una dintre speranțele proaspete ivite în domeniul literaturii, dovedindu-se totodată a fi o naratoare de excepție. Ea exemplifică tocmai farmecul englezesc pe care cititorii îl apreciază atît de mult în cărțile britanice."
THE WASHINGTON POST

„Prima reacție față de acest roman este sentimentul de plăcere și căldură după primele trei poante de pe prima pagină. Senzația se intensifică pînă la pagina zece și rămîne neschimbată pînă la finalul cărții. Eroina principală este o adevărată dulceață."
CHICAGO TRIBUNE

